

LITERÁRNÍ SBORNÍK

100 NEJLEPŠÍCH PRACÍ ŽÁKŮ ZŠ STAŇKOV VE ŠKOLNÍM ROCE 2011 / 2012

POHÁDKA A HLUPÁČKOVI

O pejskovi, který se jmenoval Hlupáček

Adam Kolář, 2. A

Byl jednou jeden farmář, který měl pejska. Jmenoval se Hlupáček.

Jednou v zimě farmář nechal Hlupáčka venku. Hlupáčkovi byla zima a měl hlad, a tak utekl. Šel sám a už byla noc. Nakonec našel domeček. V domečku bydleli zlí loupežníci. Všimli si Hlupáčka a ubližovali mu. Ale viděl je čert a loupežníky odnesl do pekla.

Hlupáček žil v domečku šťastně sám a k farmářovi se už nikdy nevrátil.

Hlupáček a Chlupáček

Denisa Roubalová, 2. A

Byla jednou jedna kočka jménem Míca. A ta kočka měla dvě koťata. Koťata se jmenovala Hlupáček a Chlupáček.

Míca šla jednou na lov a koťátka si doma sama hrála. Hlupáček byl zvědavý, vykročil z teplého pelíšku a utekl. Cesta do světa však byla plná nebezpečí. Hlupáčkovi začalo být smutno, ale s dobrodružstvím ještě neskončil. Kočka Míca se vrátila domů z lovu a zjistila, že Hlupáček tu chybí. Honem se šla kouknout na skříňku, ale tam nebyl. Také Chlupáčkovi začalo být doma smutno. Už si musel hrát sám. Hlupáčkovi bylo taky smutno.

Nastala zlá zima. Hlupáček hledal něco k snědku a také teplý domov. V lese objevil hájovnu. Pan hajný ho vlídně přijal a paní mu nalila misku mlíčka. V hájovně si našel spoustu kamarádů, ale přesto se mu stýskalo po domově.

Když skončila zima, vydal se pan hajný s Hlupáčkem hledat cestu domů. A tak hajný dovedl Hlupáčka až domů. Hlupáček se setkal s maminkou i s bráškou a všechno dobře dopadlo.

O Hlupáčkovi

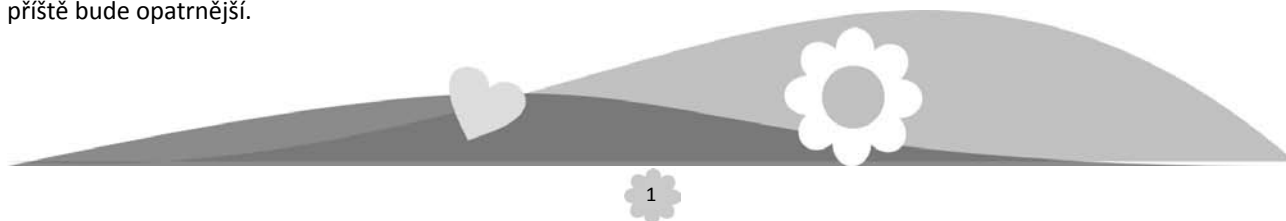
Kristýna Forstová, 2. A

V malé vesničce Paseky žilo u holčičky Kačenky štěňátko jménem Hlupáček. Jednoho dne se rozhodlo prozkoumat okolí. Vyběhlo z vrátek a zamířilo k lesu. Hlupáček nadšeně poskakoval sem a tam, až najednou zjistil, že okolí nepoznává. Ztratil se a dostal strach. Kousek dál tekla potok, na jeho druhé straně uviděl kočičku. Zavolal na ni: „Hej, ty tam, jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Micka,“ odpověděla kočka.

„Budeš moje kamarádka?“ zeptal se Hlupáček. Micka se zamyslela a po chvíli souhlasila. Hlupáček se rozhodl přeplavat potok. Když byl na druhé straně, řekl Micce: „Jmenuji se Hlupáček a zabloudil jsem. Pomůžeš mi najít cestu domů? Bydlím ve vesnici jménem Paseky a nevím, kudy mám jít.“ Kočka souhlasila a vydali se směrem k vesnici, kterou Micka dobře znala, protože tam měla spoustu kočičích kamarádek. Cestou si povídali a domluvili se, že se budou občas navštěvovat a podnikat společné výlety.

Tak se Hlupáček šťastně vrátil domů, kde už ho netrpělivě vyhlížela maminka. Hlupáček jí vyprávěl o své cestě a slíbil, že příště bude opatrnější.

Pohádka o Hlupáčkovi

Bohdanka Vokounová, 2. A

Žila byla jedna selka a ta se jmenovala Anežka. Měla malé hospodářství. Starala se o kravičku Stračenu, koníka Hnědáka a prasátko Pašíka. Na dvorku běžaly slípky a husy. Pod lípou stála psí bouda a v ní bydlela fenka Dášenska.

Jak se Anežka podivila, když jednoho dne spatřila, že Dášence se narodilo roztomilé štěňátko. Když začalo běhat, zatoulalo se pryč z rodného dvorku a jeho psí maminka ho hledala a měla velkou starost. Také Anežka prohledala celý dvorek, ale štěňátko nikde. Teprve druhého dne našla Anežka špinavé a hladové štěňátko v blátě opodál statku a řekla mu: „*Ty můj malý milý hlupáčku.*“ Odnesla štěně k jeho mamince a ta měla velkou radost.

Od té doby pak Anežka volala na štěně něžně – Hlupáčku. Když štěně povyrostlo, pomáhalo své mamince hlídat statek a všichni spolu žili šťastně a spokojeně.

POHÁDKY, BÁSNIČKY A POVÍDÁNÍ ZE 3. TŘÍDY

Pohádka o 3. A

Pavλίna Hájková, 3. A

Byla jednou jedna škola a v této škole byla třída 3. A. V této třídě se děly podivuhodné věci. A začínalo to paní učitelkou.

Nebyla to jen obyčejná paní učitelka, byl to anděl s křídly, který uměl čarovat. Poletovala dětem nad hlavami, aby viděla, jaké dítě se snaží a jaké ne. Jmenovala se Bětka. Místo známek se tu dostávaly samé dobroty. Ale za špatné známky místo dobrot dostávaly příklady navíc. Paní učitelka měla dva pomocníky - skřítky, kteří tahali malé neposluhy za uši místo poznámek.

Bylo tam více kluků než holek. A měli tam pana ředitele, který měl velké uši, moc mu slušely. Velké uši má od toho, jak ho skřítkové tahali za uši, když neposlouchal. Pan ředitel byl moc hodný .

Jedna žákyně přišla k paní učitelce a povídá: „Já musím zítra jít k zubaři, protože mě bolí zuby.“ Pan zubař jí vrtal zub a ona říkala, že to není nic příjemného. Druhého dne ráno přišla holčička za paní učitelkou a povídá jí: „Paní učitelko, nemůžeme dostávat samé dobroty, protože by se nám zkazily zoubky.“

A paní učitelka se ponaučila a už dává jen samé ovoce. A od této doby se dětem zoubky nekaží a paní učitelka je stále jejich andělem. A skřítki už netahají nezbedné děti za uši, protože i zlobivé děti se ponaučily ze svých chyb .

Kluk a pes

Adélka Dudová, 3. A

To byl jednou jeden kluk a ten se jmenoval Tomášek. Bydlel s maminkou a s tatínkem.

Jednou si šel Tomášek hrát na hřiště a uviděl tam, jak se něco čvachtá v bahně. Podíval se a on to byl milý chlupatý pejsek. Tomášek řekl: „Chudáčku, ty jsi se zatoulal?“ a rozhodl se, že si pejska vezme domů. Tomášek přišel domů a volal: „Mami, tatí, našel jsem na hřišti pejska!“ Maminka zvolala: „Musíme ho umýt a učesat.“ A tak se do toho s Tomášem pustili. Mýdlová pěna lítala na všechny strany. Tomášek řekl: „Maminko, dám mu jméno Max.“ Tatínek ale nevěděl, jestli je to správné, vždyť ani nevěděli, čím je to pes! „Je přece náš,“ řekl Tomášek. A maminka souhlasila.

Tak si Maxe nechali.

O vzteklém křečkovi

Soňa Kreysová, 3. A

Byla jednou jedna malá holčička a ta se jmenovala Líza. Líza byla moc hodná, ale měla vzteklého křečka. Ten křeček každého pokoušel. Jmenoval se Křenda Ďáblík.

Pokoušel všechny, i pošťáka, který k nim jednou přišel s dopisem pro Lízu od tety z Prahy. Teta jí napsala, že doufá, že se má dobře a že by mohla k ní přijet na návštěvu. Mohli by se jít podívat do ZOO a na orloj. Líza si to přečetla a byla hodně šťastná. Odepsala jí, že velice ráda přijede a jestli může s sebou přivést i svého křečka Křendu. Po domluvě tedy Líza jela do Prahy. Teta má doma kočku Micku a to se Líze právě hodilo. Chtěla totiž ochočit svého křečka Křendu. Už doma to zkoušela, dávala mu hodně dobrého jídla, byla na něj hodná, ale ani to nepomohlo. Napadlo jí, že by mohla Křendu trochu postrašit tety kočkou Mickou. Křenda se poté polepšil a od té doby už nikoho nepokoušel.

A zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Co je malé, to je milé

Kamila Felixová , 3. A

Byl jednou jeden chlapeček, který se jmenoval Janek. Všichni mu ale říkali Špuntíček, protože byl maličký. Tak moc si přál být velký jako ostatní. Každou noc se mu zdálo, jak se mu kamarádi smějí. Rozhodl se tedy, že uteče z domu a bude bydlet v lese se skřítky, kteří jsou stejně velcí jako on.

Vydal se do lesa a najednou mu někdo povídá: „Ahoj.“ Janek se podívá kolem sebe, ale nic nevidí. Popojde dál a už vidí skřítku, který je ještě menší než on. „Jmenuji se skřítek Rudla a jsem ze země skřítků, kde jsem nejmenší. Pověz mi, co tě sem přivádí?“ Janek mu řekl, co ho trápí. Rudla mu pak vyprávěl, že on má díky tomu, že je maličký, spousta výhod. Když někoho z lidí potká v lese, nikdy se ho nebojí. Lidem se líbí a mají ho rádi. Když však v lese narazí na skřítku Obra, všichni se ho bojí, jsou na něj zlí a ubližují mu.

Janek z tohoto vyprávění pochopil, že být malý je lepší, než být velký. Poděkoval skřítkovi a utíkal co nejrychleji domů. Než večer usnul, maminka se k němu přitulila a šeptala mu: „Ty jsi můj malý a roztomilý chlapeček.“

Mlsouni z Cukrátkova

Miroslav Jung, 3. B

V pohádkové zemi byla jedna vesnička, která se jmenovala Cukrátkov. V Cukrátkově bylo všechno sladké. Všechny domy byly z marcipánu a z perníku.

V Cukrátkově žila rodina Mlsounova. Tato rodina měla na zahrádce překrásný kouzelný stromek. Na tom stromku nerostlo ovoce, ale bonbony, čokolády, perníky i marcipán. Mlsouni neustále mlsali a mlsali. A jak pořád mlsali, tak strašně ztloustli. Byli už tak tlustí jako všichni ostatní v Cukrátkově. Byli neohrabaní a stále nemocní. Leželi pořád jen v posteli a nic je nebavilo.

Když jednou konečně vylezli ven z domu a viděli ostatní vesničany – také tlusté a líné, rozhodli se, že se z Cukrátkova odstěhují.

Odstěhovali se do sousední vesnice, která se jmenuje Zeleninová. Začali zdravě jíst a sportovat. Zhubli. A od té doby žijí zdravě a spokojeně.

Jaro

Tomáš Pecl, 3.B

Vůně květů se na jaře rozpíná
a ptáček pro sluníčko zazpívá.

Jabloně nám hezky kvetou
a pavouci pavučinky pletou.

Říká se, že se země otvírá
a zima se za dveře zavírá.

Zelená, žlutá, červená, to barvy jara jsou
a nespleť si je ani náhodou.

Včelky se už budou rojit
a mláďata se budou rodit.

Ptačí zpěv

Eliška Pluhařová, 3. B

Ptačí zpěv je překrásný,
může být i dvojhlasný.

Sluníčko si zpívá taky,
roztančí tu les i mraky.

Slunce svítí na náš svět,
v sadě voní krásný květ.

Jaro

Matěj Zvoneček, 3. B

Jarní slunce svítí,
všude samý květ.
Každý vůni cítí,
hned je hezčí svět.

Ptáček hnízdo staví,
slyším jeho zpěv.
I ten pejsek hravý
sílu má jak lev.

Moje přání

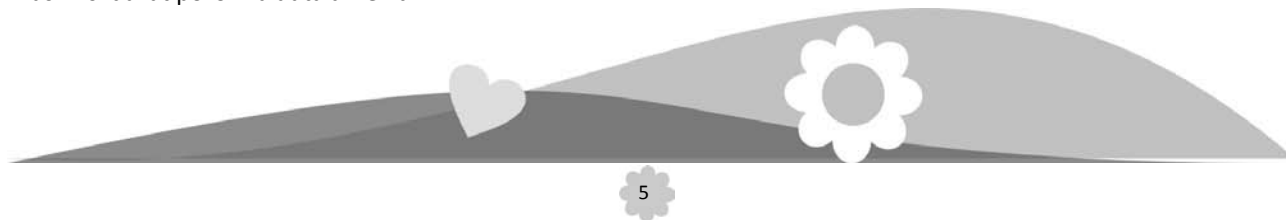
Luboš Šlehofer, 3. B

Moje přání je být pilotem. Chtěl bych létat letadlem a přepravovat lidi a náklad do všech koutů světa. Setkával bych se s různými lidmi všech národností. Viděl bych různá zvířata i rostliny. Poznával bych přírodu, zvyky a život lidí v různých zemích. Zažil bych třeba zimu na severním pólu, nebo horko v Africe. Líbilo by se mi létat, je to můj sen a doufám, že se mi vyplní.

Cesta do školy

Barbora Záhořová, 3 B

Bydlím ve Staňkově a cesta do školy mi trvá patnáct minut. Do školy chodím s bratrem a občas s kamarádem. Chodíme pěšky. Cesta vede kolem papírnickví přes most. Po cestě do školy vidím výzdobu ve výkladních skříních a krásné stromy. Musím si dávat pozor na auta a zlé lidi.

JAK SI PŘEDSTAVUJEME VÍLY Z POHÁDEK

Víla Leslye

Lenka Kočandřlová, 3. A

Víla má dlouhé blondáté vlasy s modrými pramínky. Její oči jsou modré jako pomněnky. Vílu Leslye zdobí krásná usměvavá ústa. Má krásnou štíhlou postavu, která je oblečena do šatů z lístků. Její dlouhé nohy dělají lehké krátké krůčky. Leslye je milá, hodná, laskavá víla.

Víla Kopretinka

Adélka Dudová, 3. A

Víla Kopretinka má kulatou hlavičku se zlatými dlouhými vlasy. Na hlavě nosí věneček z kopretin. Má jemnou bílou pleť a modré oči. Je štíhlá jako proutek. Na sobě má bílé šaty lehké jako pára. Tančí se svými družkami v lese na paloučku při svitu měsíce. Je to křehká pohádková bytost.

Víla Bylinka

Kamila Felixová, 3. A

Víla Bylinka má vlnité blondáté vlásky. Z jejího protáhlého obličeje vykukují velké modré oči s černými řasami. Dlouhý krk jí zdobí zelené korále. Na sobě má oblečené krásné zelenkavé šaty. Ty jí obepínají štíhlou postavu. Ruce má hubené a dlouhé.

VYNÁLEZCE

Jmenuji se Prokop Diviš

Adriana Prihodová, 5. B

Narodil jsem se roku 1698 u Žamberka. Rodiče se domnívali, že přeci nemůžu být kněz, teolog, přírodovědec, léčitel, hudebník a vynálezce v jedné osobě, ale řekli, že když chci, tak ať to zkusím. A povedlo se! Byl jsem převorem v Louckém klášteře a farářem v Příměticích.

Když jsem ještě studoval, profesori mne chválili, že jsem vynikající student a jednou bych to prý mohl dotáhnout daleko. Po ukončení středoškolského vzdělání mne vysvětili na kněze a zároveň jsem byl také profesor filozofie a teologie. Později jsem získal i doktorát.

Když jsem byl farářem v již zmíněných Příměticích, dělal jsem pokusy s elektřinou, ale ne vždy se povedly. Ty povedené jsem dokonce předváděl císařskému páru. Marie Terezie mi povídala o svých plánech se školstvím. Chtěla, aby školní docházka byla povinná. Marie Terezie mne též seznámila s několika zahraničními vědci a ti mne zkontaktovali s vědci z celého světa. Často jsem si s nimi psal a přivedli mne a já zase je na několik nápadů. Například po tom, co jsem si psal s meteorologem z Rakouska, začala mne zajímat i meteorologie. A to mne dovedlo k dalšímu pokusu! Vytvořil jsem jakýsi meteorologický stroj, který měl vysávat z mraků energii, aby se netvořily blesky. Chtěl jsem ho nazvat bleskovysavač, Divišův vysavač blesků nebo blesky pryč, ale nakonec jsem ho nazval bleskosvod.

Roku 1759 postihlo Evropu sucho. Prokletí lidé zničili můj přístroj, protože se domnívali, že za to může. Málem mne vyhnali ze země, nebo dokonce z Evropy, ale nakonec se smilovali.

Hodně úspěchu jsem sklídl, když mne napadlo začít využívat statickou elektřinu k elektroléčbě.

Roku 1765 se mi začalo dělat den ode dne hůř, byl jsem více nemocný, a tak jsem se snažil dokončit všechny své rozdělané pokusy a vynálezy. Když jsem vše dokončil, nic jsem nezačínal a už jsem jen odpočíval a čekal, kdy nastane můj osudný den.

Tak to jsem já

Anička Hofmanová, 5. B

Já jsem Prokop Diviš a narodil jsem se u Žamberka roku 1698. Jako malý jsem pomáhal tatínkovi vyrábět a spravovat různé věci a přístroje. Když jsem vyrostl, studoval jsem střední školu.

Byl jsem vynikajícím studentem. Asi 30 let jsem působil jako kněz, teolog, přírodovědec, léčitel, hudebník a vynálezce. Jako farář v Příměticích jsem dělal časté pokusy s elektřinou. Předváděl jsem je i císařovně Marii Terezii a jejímu manželovi. Marii Terezii se to moc nelíbilo. Byl jsem zklamaný, ale věděl jsem, že jednou něco vymyslím a bude se to všem líbit.

Najednou jsem si začal psát s vědci po celém světě. Třeba s jedním vědcem z Ameriky, který se jmenoval John David. Když jsem si s nimi psal, dali mi trošku najevo, že se dá vymyslet nějaký meteorologický přístroj, který má vysát z mraků energii, aby se netvořily blesky. Ale nevěděl jsem, jak ho sestojit, a tak jsem jenom zkoušel dávat součástky dohromady a najednou to vyšlo!

„VYTVOŘIL JSEM TO!“ zakřičel jsem, až mi z toho spadlo na hlavu kladivo. Nevěděl jsem, jaký tomu mám dát název. „Má to vysát z mraků blesky,“ říkal jsem si. Chvilku jsem přemýšlel.

„Už to mám! Bude se to jmenovat podle blesků. Bude to BLESKOSVOD!!!“ Tak jsem vymyslel bleskosvod.

Kolem roku 1764 se mi nějak přitížilo. Myslel jsem, že už přijde můj konec, ale naštěstí ne! Stihl jsem ještě vymyslet elektrický strunný nástroj. Dal jsem mu název Zlatý Diviš. Ten začal využívat statickou elektřinu k elektroléčbě. Ani jsem nevěděl, co se se Zlatým Divišem stalo, protože roku 1765 jsem onemocněl a zemřel.

MOJE VYSNĚNÁ ZEMĚ

Bažinov

Jana Peprná, 6. A

Bažinov je země, která se nachází na planetě Venuši. Venuše ještě není moc dobře prozkoumána, takže si většina lidí myslí, že Bažinov neexistuje. To je však velký omyl.

Krajina není vůbec přívětivá. Někteří se zde bojí. Jsou tu bažiny, hluboké neprostupné lesy, ve kterých žijí prapodivná zvířata. Jako například srnci s ostrými kly nebo divočáci s mohutnými parohy a ostrými zuby, kteří všechny průzkumníky lesa zaženou. A pak ještě velmi vzácná sova, která dokáže měnit barvu podle prostředí, ve kterém se nachází. Na nohou má ostré a špičaté drápy a na hlavě zahnutý zobák.

Zadíváte-li se na krajinu, myslíte si, že zde nikdo jiný než zvířata nežije, ale podíváte-li se ještě jednou, tak tam uvidíte i jiné obyvatele. Vypadají jako pařezy obrostlé mechem. Tento vzhled je kvůli splnutí s přírodou. Jmenují se Bažiňáci, protože pocházejí z hlubokých bažin. Vypadají jako neznámkové, ve skutečnosti jsou ale chytří jako lišky. Vynalezli například stroj, díky němuž můžou přeměnit bahno na pitnou vodu, nebo bahno tak zúrodnit, že je velmi úrodné, a díky tomu tam mohou pěstovat i nějakou zeleninu. Domy si stavějí z bahna a větví.

Svátky na planetě Bažinov jsou jiné než u nás. Neslaví Vánoce, Velikonoce atd. Slaví například Bahnice, to znamená, že se v tomto dni navzájem polévají speciálním barevným bahnem, které mají v kbelících. Nebo také slaví Den sv. Bahenína, kterého pokládají za zakladatele jejich rodu. Svátků však mají ještě mnohem víc.

Jak jsem již řekla, tato země je prapodivná a i obyvatelé jsou takoví. Možná bychom se tam někdy měli zaletět podívat a okouknout od nich nějaké triky.

Planeta Žorkov z daleké galaxie

Jan Hájek, 6. A

Planeta Žorkov vypadá jako malý kotouček se světlejšími a tmavšími oblastmi a s jasně bílou skvrnou u jednoho z pólů – polární čepičkou. Můžeme zde vidět jemně bílé mraky nebo žlutou písečnou bouři a písečné duny, které se větrem přesouvají.

Tuto část planety obývají jen roboti, kteří jsou naprogramováni nenávisť k lidstvu. Stále se snaží proti nim bojovat. Abyste se do města dostali, musíte projít testem, který spočívá v jedné kontrolní otázce. Na planetě naleznete města, která jsou celá ze železa, není tam žádný jiný materiál. Mají vyspělou technologii, která překračuje naše meze. Těží se zde temná hmota, která se využívá jako palivo pro vše. Nachází se zde také univerzita – asi nejslavnější škola vesmíru.

Roboti vypadají jako zelení obři s tykadly mimozemšťanů. Živí se pouze olejem a bydlí v železných kontejnerech.

Na této planetě bych si život nedovedl představit, protože se jedná o planetu bez života.

Báchorsko - vysněná země

Soňa Arrammachová, 6. A

Moje vysněná země se nazývá Dudlíkov a nachází se na planetě Mars. Nazývá se tak, protože tam všichni nosí dudlíky. Sundávají si je jen, když se jdou najíst nebo napít.

V této krajině je mnoho luk s obilím a malými domky. Také jsou tam lesy a rybníky, řeky i potoky. Je tam krystalově modrá obloha, která nemá ani jeden mráček. Nachází se tam i zámek, ve kterém sídlí král, který vládne celému Dudlíkovu. Mají

spoustu listnatých stromků, na kterých rostou krevety. To je totiž jejich národní jídlo.

Obyvatelé Dudlíkova jsou velmi malí. Měří 2 - 4 cm, ale někteří mohou měřit až 5 cm. Říká se jim pidilidi a jejich král se jmenuje Dudlíkátor. Chlapci nosí krátké volné kraťasy a většinou tílko, protože je tam jen jaro a léto. Ovšem dívky, ty nosí nádherné šatičky, které jsou velmi barevné. Pidilidi mají moc rádi barvy. Všichni se tam mají rádi a kamarádí spolu. V této zemi žije přes 1000 000 000 miliardů pidilidí. Slaví tam taky různé zvyky a svátky, např. Svátek dívek, kdy chlapci musí něco darovat své oblíbené dívce, a taky svátek, kdy je to naopak, dívky zase musí darovat něco chlapcům. A ještě spousta podivných svátků. Také jedním z největších zvyků je, že každý rok se koná soutěž o největšího jedlíka krevet. To bývá většinou zajímavé.

Tato země je hodně zajímavá, ale je to tam hodně bláznivé. Dudlíkov, no jo, už ten název leccos napoví.

Útesy mořských panen

Michala Boříková, 6. A

Útesy mořských panen se nachází uprostřed Poseidonova oceánu na planetě Neptun. Jsou chráněny bájnou kouzelnou mocí mořských panen, proto kouzelné obyvatelky ostrova nikdo jiný nevidí.

Krajina je velice zajímavá. Vpředu tajemného ostrova vidíme krásné tyrkysové moře s nádhernými korálovými útesy, které přecházejí v písčitou pláž. Ve středu ostrova se tyčí velká vyhaslá sopka Menga, v překladu to znamená magie mořských panen. Sopka Menga je obklopena džunglí Glí, kterou protéká řeka Pává, která teče i okolo sopky Menga. Na ostrově mořských panen roste spousta stromů, třeba milníky, moníky a cimóník. Díky teplému a vlhkému počasí se zde daří květinám. Hlavně tu rostou masožravé rostliny dešťičky, které svítí modrou, fialovou a spoustou dalších barev. V moři žijí delfíni, kteří patří mořským pannám z ostrova, žraloci a samozřejmě velké množství různých živočichů. V řece žijí ryby jménem medailónky a přívěsky, které mohou žít i v moři. Kolem řeky na úpatí sopky najdeme spoustu tajných vstupů do nitra sopky Menga. Je zajímavé, že i když v džungli prší, na pláži pořád svítí slunce.

Obyvatelé ostrova jsou jen ženy a děti. Jsou to na první pohled normální lidé, ale když chtějí, mohou se proměnit v mořské panny nebo ve víly. Mají nadpřirozené schopnosti. Děti se rodí jednou za měsíc v obrovské měsíční škebli jako perly, která je v sopce Menga. Ve stromech žijí hodní skřítki Biloušci a v rostlinách hodní elfové Pupívci. Mořské panny žily na pevnině planety Neptun, jenže Ptunáci, další obyvatelé planety Neptun, se jich báli, a tak musely mořské panny a víly opustit pevninu a najít si klidné místo pro svůj nerušený život. Po dlouhé době si mořské panny a víly našly zatím neobjevený ostrov, kterému dali jméno Útesy mořských panen.

Toto místo na mě působí skvěle, ale když k mořským pannám chcete jít na návštěvu, musíte se jich zeptat, protože když nechtějí, nikdo se k nim nedostane!

Sladkov

Tereza Vágnerová, 6. B

Jednoho večera jsem byla hodně unavená, tak jsem si šla lehnout a zdál se mi krásný sen. Objevila jsem se ve městě Sladkově, které bylo největší město na Zemi. Obyvatelé Sladkova byli z bílé čokolády a oblečení měli z marcipánu. Dožívali se věku až 999 let. Krajina tam byla moc hezká, místo vody tekly různé čokolády, jako například pistáciová, oříšková, bílá, hořká, jahodová, marcipánová, malinová a karamelová. Na stromech rostly bonbony, na keříčkách lízátko a zvířata byla ze žele. Lidé vyráběli různé věci ze sladkostí. Lodě měli jako sušenky, domečky z perníků. Lidi se živilo jen sladkostmi.

Ve Sladkově se mi moc líbilo, ale nechtěla bych tam bydlet, protože bych měla zkažené zuby.

Středozem

Tomáš Schenk, 6. B

Ke knížce Hobit od pana Tolkienu jsem se dostal tak, že jsem viděl film Pán prstenů, který mě velice zaujal. Tak jsem si přečetl i knížku, která byla napsána ještě před Pánem prstenů, jednalo se o knížku Hobit.

Země v této knížce se jmenuje Středozem. Žijí tam lidé, skřeti, zlé odporné bytosti, které umí jen vraždit, elfové, trpaslíci, nazghulové, enti, vrrrci, hobiti, orkové...

Elfové jsou lehcí tvorové se špičatýma ušima, jsou velmi mírumilovní, skvělí v boji na dálku a jejich stáří není omezeno. Dále zde žijí trpaslíci, malá stvoření, která chamtivě kopou zlato a v zemi stavějí města. Jejich oblíbenou zbraní je sekera. Ze všech nejmenší jsou hobiti. Je jich málo a neumí bojovat, vlastně ani nechtějí. Rádi si zakouří dýmku a bydlí v malých domečkách, které jsou napůl v zemi.

Krajina ve Středozemi je rozlehlá, tyčí se tam vysoké hory a je tam rozmanitá příroda. Tečou tam divoké řeky.

Žije se tam dobře, ve volném čase si tam hrají, jezdí na koni nebo si čtou. Tato země je kouzelná, proto bych tam v ní chtěl žít.

PROČ ... ZAČAL ŽÍT S ČLOVĚKEM

Proč kočky začaly žít s člověkem

Tomáš Schenk, 6. B

Příběh, který budu vyprávět, se stal před mnoha a mnoha lety, kdy lidi neznali ani počítače, ani televizi.

Tehdy ještě kočky žily v lese a myši byly hlavními nepřáteli lidí. Kočky běžely po lese a lovily myši, ptáky, hraboše a jiné hlodavce. Lidé žili v chatrčích, kde se to velmi líbilo i myším, které tu měly každodenní obživu.

Jednoho dne si kočka řekla: „*Proč já se budu honit v lese za myšmi, když v chatrči jich je spousta.*“ Rozběhla se a běžela do chatrče. Když ji lidi zpočátku viděli, vyháněli ji. Ale když jednou přišli domů a viděli, jak kočka zakousla myš, řekli si: „*Mohli bychom si kočku ochočit, aby nám chytala myši, které nám žerou jídlo.*“

A tak se taky stalo. Od té doby lidé kočky chovají jako své domácí mazlíčky.

Proč králíci začali žít s člověkem

Linda Phamová 6.B

Víte, proč králíci začali žít s člověkem? To bylo tak.

Zprvu žili králíci v lesích, takže to byli vlastně zajíci. Když takový zajíc celý den hopsal po lese a nenašel nic k snědku, vydal se tedy přes pole, louky a pastviny, až dohopsal k malému domku se zahrádkou. A v té zahrádce bylo tolik zeleniny...

Tak se zajíc vydal do zahrady a ochutnal jednu zeleninu po druhé. Rajčata, zelí, papriky, petržel, okurky... až došel k poslední zelenině. A ta zelenina byla mrkev. Mrkev mu zachutnala natolik, že jich snědl pět najednou. Pak se chystal vrátit zpátky do lesa, jenže v tu chvíli se objevil člověk. Všiml si zajíce a začal ho honit po zahrádce. Po chvíli to však vzdal a slitoval se nad ubohým zajícem. Vzal si ho k sobě domů a ochočil si ho. Teď už to nebyl zajíc, ale králík...

Proč kočka začala žít s člověkem

Jana Peprná, 6. A

V dobách pravěku se psi přidali k lidem. Jenže psi většinou odcházeli s muži na lov a ženy byly doma samy. Když měly vše hotové, děsně se nudily, a tak si řekly: „Musíme si ochočit také nějaké zvíře!“

Jednou šla žena sbírat bobule a spatřila kočku. Zalíbila se jí a chtěla ji chytit, ale kočka, tenkrát ještě divoká, utekla. Žena se poradila s ostatními a poté kočky sledovaly, aby zjistily, co jí, kde žije a tak dále. Pak před jeskyní připravily mléko a maso a kočka si po čase zvykla chodit k nim. Vždy ale zase utekla.

Jednou se odvážila i dovnitř a pravěcí lidé měli v jeskyních myši, kočky je chytaly a nakonec zůstaly s lidmi napořád.

ZATOULANÉ KOTĚ

Zatoulané kotě (vypravěč)

Vašek Zahoř, 6. B

Jednou jsem šel do lesa na houby. Už jsem měl plný košík a chystal jsem se odjet domů, když vedle mě něco zamňoukalo. Otočil jsem se, ale nic jsem neviděl. Šel jsem dál a měl jsem pocit, že mě někdo sleduje. Znovu jsem se ohlédl a pak jsem se vydal k autobusové zastávce. Zase něco zamňoukalo a přede mnou stálo kotě. Bylo hrozně vychrtlé a vypadalo to, že za chvíli umře. Strčil jsem ho do košíku s houbami. Chtěl jsem nastoupit do autobusu, ale řidič mě s kotětem dovnitř nepustil. Šel jsem tedy celou cestu z lesa pěšky, bylo to asi 20 kilometrů. Cestou jsem se stavěl v samoobsluze pro mléko. Kotě ho hladově vypilo. Usnulo a v košíku se mi počůralo. Musel jsem jít tedy nasbírat další houby, abych domů něco přinesl. Když jsem měl plný košík, spěchal jsem domů.

Kotě jsem pojmenoval Hříbeček, protože jsem ho našel na houbách. První noc spal Hříbeček u mě v pokoji na koberci. Druhý den jsem napsal inzerát a s dědou jsme postavili primitivní klec se záchodem, miskou pro mléko a jídlem. Ke kotěti se teprve po měsíci přihlásila jedna paní. K mé velké radosti řekla: „Můžeš si ho klidně nechat za to, že jsi o něj tak hezky pečoval.“ A tak mi Hříbeček zůstal.

Zatoulané kotě (kotě)

Vašek Zahoř, 6. B

Jednou jsem šel do lesa s mojí paní. Najednou jsem něco uviděl a běžel k tomu, ale byl to jenom klam. Vrátil jsem se na místo, ale moje paní už tam nebyla. Bloudil jsem sám lesem až do chvíle, kdy tam přišel jeden kluk. Sbíral houby. Zkusil jsem zamňoukat, on si toho ale nevšiml. Zase jsem zamňoukal, ale ten hluchoun pořád nic. Potom si sedl do takové budky s nápisem BUS. Zamňoukal jsem a přišel přímo před něj. Už jsem byl polomrtvý hladu a vyčerpáním. Dal mě do košíku s houbami. Chtěl i se mnou nastoupit do autobusu, ale nějaký pán nás tam nechtěl pustit. Ten kluk měl výdrž, šel se mnou asi 20 kilometrů. Cestou koupil mléko a dal mi ho. Celé jsem ho vypil. Usnul jsem a v košíku jsem se počůral. Musel jít znovu na houby. Když měl tak plný košík, že jsem se do něj skoro nevešel, šel se mnou do svého lidského obydlí.

Pojmenoval mě Hříbeček, prý proto, že mě našel na houbách. První noc jsem spal v jeho pokoji. Druhý den napsal inzerát, to proto, aby mě moje paní našla. Postavili mi hezkou klec se záchodem a miskou. Až po měsíci se ke mně přihlásila moje paní. Řekla, že si mě může můj zachránce nechat. Od té doby mám nového pána.

Zatoulané kotě (vypravěč)

Tomáš Fořt, 6. A

Jednoho dne v červenci jsem se vydal do lesa. Po příchodu do lesa bylo slyšet zvláštní zvuk.

Čím více jsem šel dál od kraje lesa, tím hlasitější zvuk byl. Po příchodu ke keři šípku bylo jasné, že jde o mňoukání. Po rozhrnutí keře na mě koukalo vystrašené kotě. Řekl jsem mu: „*Pojď ven a neboj se, já ti neublížím.*“ Stále bylo vystrašené, a proto ke mně nešlo. Musel jsem ho opatrně chytit, a i přesto kousalo a škrábalo kolem sebe. Za chvíli se uklidnilo. Vzal jsem ho do vesnice a tam jsem se zeptal maminky, jestli neví, čím je. Maminka řekla: „*To je nové kotě naší babičky, které jsi ještě neviděl.*“

Odnesli jsme kotě babičce, která byla velmi šťastná, že má Tuláka zpět.

Zatoulané kotě (kotě)

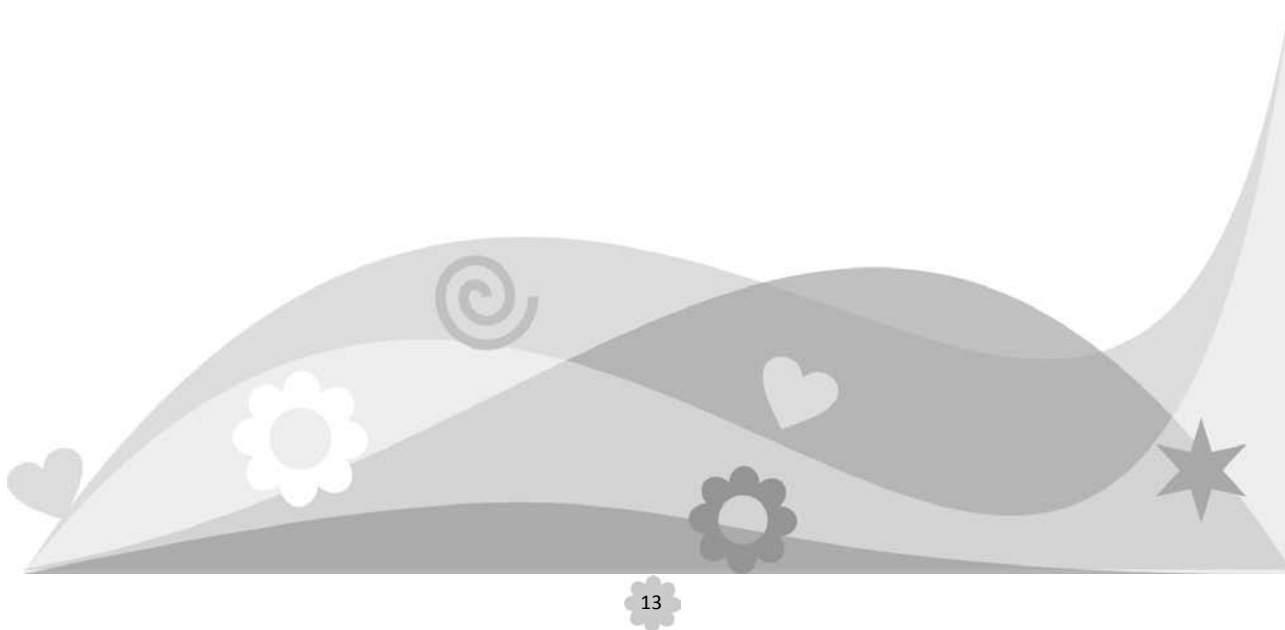
Tomáš Fořt, 6. A

Jednoho dne nechala panička otevřené okno a odjela k holiči. Já se chtěl podívat ven, a tak jsem vyskočil z okna a přešel plot.

Za plotem mě skoro zajelo auto, které projelo kolem. Rychle jsem skočil na druhou stranu silnice. Tam začal za plotem štěkat pes. Psí štěkot mě zahnal do lesa. V lese bylo šero a spousta různých strašidelných zvuků. Strachy jsem se schoval do keře a začal mňoukat o pomoc.

Blížilo se ke mně dupání a šramot. Rozhrnuly se větve keře a objevil se nějaký člověk. Začal potichu mluvit. Vzal mě do náruče a přitulil k sobě. Já začal škrábat a kousat. Volal jsem: „*Nech toho, kousnu!*“ Ale pak se mi to zalíbilo.

Člověk mě odnesl do vesnice za jeho maminkou. Jeho maminku moc dobře znám. Včera mě chovala a hladila. Chvíli spolu mluvili a pak donesli košík. Dali do něj seno a já skočil dovnitř. A odnášeli mě pryč. Vykoukl jsem z košíku a byla tam panička. Panička šťastně řekla: „*To jsem ráda, že ses mi vrátil, ty můj malý Tuláku.*“ A já spokojeně předl.

ŽIVOTOPIS ZVÍŘETE

Životopis želvy Oscara

Jakub Schenk, 7. tř.

Jmenuji se Oscar. Jsem malá želva, která má nejraději plátky rajčete. Narodil jsem se na začátku května, už si přesně nepamatuji jaký den, roku 2006. Nyní bydlím s milou rodinkou Kvitových v Nové Bystřici.

Pán domu je Jiří Kvita a paní domu je Jaroslava Kvitová. Mají dvě moc hodné děti, dva chlapce, Josífka a Martínka. Jsou to dvojčata a je jim 8 let. Jiří pracuje jako raketový inženýr a Jaroslava jako prodavačka v zelenině. Kluci chodí do základní školy, do třetí třídy a rádi sportují.

Narodil jsem se v Praze, ale to už si nepamatuji. Učím se běhat, chci být ta nejrychlejší želva na světě. Nejraději před sebou koulím míček, abych si zatarasil domeček, ale největší sranda je ho dostat zase ven. Býval jsem čipernější, ale pořád cítím, že můžu být nejrychlejší.

V budoucnu bych chtěl větší dům a rychlejší nohy.

Životopis mé kočky Ďapky

Michaela Šimková, 7. tř.

Jmenuji se Ďapka a narodila jsem se před rokem své kočičí mamince. Nyní bydlím u své majitelky Míši Šimkové, kde jsem se i narodila.

Svého otce neznám, ale moje maminka se jmenuje Mína. Matka si mě už vůbec nevšímá. Moje zájmy jsou ležet na křesle, spát, jíst, hrát si s pingpongovým míčkem a běhat po dvoře. Můj zdravotní stav je výborný, jsem dobře živená, hýbu se a odpočívám. Žádné zdravotní problémy jsem ještě neměla a doufám, že v budoucnu žádné mít nebudu. V budoucnu bych chtěla být krásnou, velkou a silnou kočkou, která by se každému líbila. Ale já vím, že už teď mě všichni mají rádi, jenom myši se mě bojí. Panička mi vyčítá, že ji pořád koušu a škrábu.

Majky

Kateřina Krásná, 7. tř.

Jmenuji se Majky. Jsem černý pes neznámého druhu. Narodil jsem se asi před sedmi lety u jednoho pána.

Nebyl to vůbec hodný pán. Bil mě klackem a rukou. Byl jsem velice nešťastný a hladový. Můj pán mě skoro vůbec nekrmil. Žil jsem z toho, co jsem si ulovil. Občas jsem dostal tvrdý, plesnivý chléb. Po tom, co jsem byl znovu surově zbit, mě můj pán vyhodil na ulici.

Toulal jsem se vesnicí a naříkal. Pak jsem unaveně usnul. Když jsem se probudil, viděl jsem před sebou člověka. Lekl jsem se a přikrčil se nad očekávaným úderem. Člověk zvedl ruku a já zakňučel. Pak ruka pomalu dopadla na mou hlavu a začala ji jemně třít. Vůbec to nebolelo, ale já přesto po ruce chňapl. Člověk mi dal na čumák takovou zvláštní věc. Nemohl jsem otvírat tlamu! Dostal jsem strach. Byl jsem si jistý, že mě každou chvíli začne bít a já se nebudu moct bránit. Pak mi připnul na krk dlouhou šňůru a odvedl mě do malého domečku na čtyřech kolech. Sám si pak sedl za divnou kulatou věc a začal s ní točit. I přes můj velký strach mi to přišlo legrační. Pak se pode mnou pohnula podlaha a já se vyděšeně stočil do klubíčka a odevzdaně čekal na svůj konec. Potom mě odvedli do klece. U boudy jsem našel dvě misky. Jednu s vodou (tu jsem hned vyžunkl) a jednu s granulemi. Nedůvěřivě jsem ji očichal, ale hlad mě nakonec přemohl. Potom mi přinesli maso. Zhltl jsem ho okamžitě. Poprvé v životě jsem se ukládal k spánku sytý a spokojený.

Pojmenovali mě tam Majk, protože mě přivezli do útulku v květnu a ten se prý anglicky řekne May. Řekl mi to jeden moudrý pes. Plynuly dny, týdny a měsíce a já si na nový domov zvykl. Byla tu spousta jiných psů. Naučil jsem se, že když přijdou lidští návštěvníci, musím se smutně koukat. Také jsem se naučil nebát se lidské ruky. Jednoho dne přijela rodinka. Velký pán, panička a dvě malé děti. Děti jsem si za ten rok oblíbil. Otevřeli klec a já na ně hravě skočil. Děti vyděšeně uskočily a pán řekl: „No no no!“ Tázavě jsem se na něj podíval. Cítil jsem z něj autoritu. Šli jsme na procházku a rodinka, představte si to, si mě koupila! To je, co? Odvezli mě v autě. Až jsme dojeli, čekali na mě další dva. Pán a panička. Radostně jsem na ně skočil.

Teď už je to šest let, co jsem u nich. Trvalo mi asi dva roky, než jsem získal k lidem důvěru. Potom mě začala menší panička cvičit. Měla se mnou hodně trpělivosti. Teď je mi kolem sedmi let a pořád si připadám jako štěně. Svou rodinu mám moc rád. Párkrát jsem sice utekl, ale od té doby, co mě srazilo auto, už neutíkám. Ale o tom zase někdy příště. Takže pac a olíznutí.

Životopis psa

Martina Nová, 7. tř.

Jmenuji se Fatynna a jsem labradorský retrívr. Narodila jsem se 8. 6. 2008 v Domažlicích v rodinném domku číslo 148. Mé rodné jméno je Ája, ale moje současná rodina mi dala jméno Fatynna.

Můj otec je labrador a jmenuje se Hasan. Moje matka labradorka se jmenuje Alissa. Mám ještě dva bratry, Agga a Agara, a tři sestry - Agillu, Arnu a Angelu. Nyní bydlím s rodinou Nových v Poděvousích. Moje panička se jmenuje Martina.

Ráda plavu, dráždím kočky a chodím na procházky, hlavně do lesa. Moje oblíbená hračka je tenisový míček a plastové krytky z oken a dveří zimní zahrady. Panička mi vyčítá, když neposlouchám a lezu na trampolínu, chválí mne, když poslouchám. Když k nám přijde návštěva, můj pozdrav je skok s rozběhem a olíznutí obličeje člověka.

Můj zdravotní stav je dobrý, neprodělala jsem žádnou vážnou nemoc, pravidelně docházím na očkování. Ráda bych, kdyby se objevil urostlý psí fešák a já se dočkala štěňat. Přála bych jim, aby se měla dobře a jejich majitelé je měli rádi tak, jako mají mě.

Brenda

Adéla Martínková, 7. tř.

Jmenuji se Brenda. Narodila jsem se asi před šestnácti lety. Vychovali mě jako správného rekreačního koníka.

Ani nevíte, jak těžké bylo se vše naučit, ale v Tachově, mém starém domově, na mě netlačili. V osmi letech si mě odvezl Antonín Škampa do své malé stáje. Říkali tomu Sluneční osada koní. Postupem času se do stáje stěhovali noví a noví čtyřnozí přátelé. Začaly na mě jezdit děti. Občas si z nich dělám legraci, když už mě na zádech štvou. Jsem ale celkem hodná. Nejvíce miluji vyjížďky a drbání mezi ušima. Mým nejmilejším pamlskem je mrkev a cukr. Bez těchto dvou pochutin bych asi nepřežila.

Mám i svou nejlepší kamarádku. Jmenuje se Ema. Ve stáji je spousta hodných lidí, někteří však ke mně dovedou být i zlí. Venku do mě kopou, tahají mě za hubu a pořádně mlátí bičem. Jsou tu ovšem i tací, kteří mě pobízejí, jak je to potřeba, řídí mě nohama a jen naznačují, že mají bič a hodlají ho kdykoli použít. Tyhle lidi mám ráda.

Billův životopis

Veronika Schejbalová, 7. tř.

Jmenuji se Bill. Jsem bernský salašnický pes. Narodil jsem se 12. 11. 2010 v Merklíně. Nyní bydlím s mými páníčky ve Staňkově.

Každý den, když se páníček vrací z práce, radostně ho vítám. On mě ale skoro vždycky pošle na místo. Nejsem zrovna klidný pes. Když jsem byl ještě malé štěňátko, spal jsem, zatímco bráškové a sestřičky dováděli. Teď jsem ale hodně divoký. Většinou poslechnu na druhý nebo třetí příkaz.

Občas chodíme na pole a tam s mou menší paničkou Verčou závodíme. Protože jsem rychlý, vždycky vyhraji. Panička to ale bere s nadhledem. Také si spolu hrajeme na zahradě. Tahá se se mnou o provaz, hází mi kost a létající talíř. Mezi hry také občas zařadíme i výcvik. Protože jsem velký pes, moje nejmenší panička Anetka se mě trochu bojí. Když v létě začnu línat, páníček mě vyčeše a já poslušně sedím.

V létě se u nás opékají vuřty. Vždy, když mi k čumáku zavane vítr vůni grilovaného masa a vuřtů, mám na ně takovou chuť, že bych možná i klec přeskočil. V kleci jsem zavřený proto, abych se nespálil. Páníček mi skoro pokaždé kousek masa hodí, a tak si na něm pochutnám jako všichni ostatní.

Jednou jsem dokonce utekl. Páníček mě jel hledat autem a panička mě hledala po ulici. Volala tak dlouho, až jsem se nakonec vrátil.

Co se týče zdravotního stavu, tak jsem žádnou vážnou nemoc neprodělal. Ale teď si vzpomínám, že jsme jednou jeli k veterináři, doktor mi píchnul injekci a já usnul. Probudil jsem se až doma v garáži na dece. Páníček u mě seděl a těšil mě, že zase budu brzy běhat. Slyšel jsem špatně, viděl jsem špatně. To asi po té injekci. Zaslechl jsem jen to, že jsem měl tzv. vlčí dráčky. Ale co to je, to jsem nepochytil. Víím jen, že jsem měl packy ovázané a točila se mi hlava. Brzy poté jsem opět běhal, jako by se nic nestalo.

Svou rodinu mám moc rád a nedokážu si představit, že bych bydlel někde jinde. Dobře se o mne starají a já si užívám života plnými doušky.

Šachlík

Leona Augustinová, 7. tř.

Jmenuji se Šachlík. Narodil jsem se více než před rokem ve Staňkově. Nyní zde bydlím se svou kočičí matkou.

Moje matka se jmenuje Amálka a je specialista na plížení se po zahradě a kradení chlebičků. Svého otce neznám. Mí sourozenci žijí jinde. Už dlouhou dobu trénuji mluvení s lidmi a schovávání se po zahradě. Úspěšně jsem absolvoval matčin kurz v plížení.

Baví mě procházet se po dvorku a sledovat obyvatele domu. Dokážu projít celou zahradou, aniž by si mě někdo všiml. Taky umím vyskočit ze země na stůl. Můj zdravotní stav je dobrý.

Chci být špionem.

Zvířecí životopis

Alena Patlejchová, 7. tř.

Ahoj! Jmenuji se Sunny, ale všichni mi říkají Míca. Jsem kočička a narodila jsem se asi před rokem.

K mým současným majitelům jsem se dostala sama. Adoptovali mě! Teď jsem podruhé v březí, poprvé jsem potratila kvůli těžkému úrazu na krku. Už jsem takřka zdravá. Už se těším na svoje miminka. Moje panička mě občas koupe, to

nemám ráda. Ráda sedím v kuchyni. Až budu mít koťátka, tak si mě panička nechá i s koťátky doma. Moje panička doufá, že budu mít alespoň jednoho kocourka, kterého si chce nechat.

Nerada jím granule, mnohem radši ujídám, když má panička vaří. Snaží se mě naučit poslouchat povel sedni, ale moc nespolupracuji.

Lojzův životopis

Jiří Steiner, 7. tř.

Ahoj, jsem želva a říkají mi Lojza. Narodil jsem se ve zverimexu 29. 5. 2010. Teď bydlím se svými novými majiteli.

Moje mamina se jmenuje Hylda, ale vypadá jako kaktus, protože má výrůstky z krunýře, které jsou ostré. Můj táta se jmenuje Jura. Je to želvák od krunýře. Jako želva se musím učit želvinu, matiku a dějiny o želvách. Rád chodím rychle. Mezi želvami jsem hodně rychlý.

Můj zdravotní stav je dobrý. Mám rád všechnu zeleninu a všechno ovoce, nejraději však šťavnatá zelí.

Můj životopis

Jana Macánová, 7. tř.

Jmenuji se Macík. Narodil jsem se 1. května 2010. Nyní jsou mi dva roky. Bydlím u rodiny Macánových. Moje matka Frida a můj otec Bártík pracují jako chytači myši.

U Macánů se o mě starají velmi dobře. Ráno, než jde Janina do školy, přinese mi mlíčko a granule. Odpoledne, když se vrací, jdu jí k vrátkům naproti a ona si se mnou hraje. K večeri dostávám nějaké to masíčko, abych nabral síly po tak náročném dni.

Od narození se učím chytat myši. Rád chytám motýly v letu a v zimě rád jezdím po sněhu. Zajímám se o mladé kočky. Prodělal jsem jen rýmu, jinak jsem zcela zdravý.

LÍČENÍ

Pohled z okna

Leona Augustinová, 7. tř.

Dívám se z okna na babiččinu zahradu. Je zimní sobota, jindy než o víkendu se sem nedostanu na moc dlouho. Vidím zasněžený stůl, houpačku a také usušené listy tabáku zavěšené nad houpačkou.

Ty listy vyhlížejí komicky, ale sníh dodal zahradě vzhled tajemného místa z neznámé země. Na zahradu náhle vstoupí kočka Amálka a kocourek Šachlík. Chvilí se procházejí a zanechávají ve sněhové závěji sotva patrné stopy. Amálka pomalu otočila hlavu směrem k oknu, podívala se na mne a usmála se. Její úsměv je pro mne jako pohlázení na duši, ta kratičká chvilka je jedna z mých vzácných vzpomínek. Zvířecí přátelé, i když nemluví, dokáží uklidnit v těžkých chvílích lépe než lidé. Šachlík se jmenuje po Amálčině bratrovi, který pobýval na naší zahradě, než se ztratil. Moc mi chybí. Pořád mám v kufříku schovanou jeho fotku. Tam už je pak jen fotka kocourka Drápka, který mi chybí stejně tak moc jako Šachlík. Šachlík žijící na babiččině zahradě mi připomíná jeho strýčka.

Vločky sněhu třepotavě poletují ve větru, Šachlík a Amálka důstojně přechází zahradu a mizí u sousedů. Amálka už tam jednou byla a snědla jim všechny chlebičky. Zajímalo by mě, co vyvede tentokrát.

Jindy vypadá zahrada tak opuštěně jako škola brzy ráno, ale na rozdíl od školy mne neděsí a jsem ráda, když sem můžu jít. Určitě je to tu bezpečnější než ve škole. Když Amálka s Šachlíkem odešli, taky už půjdu. Najdu si jiný způsob, jak se zabavit.

Barevný podzim

Michaela Špringerová, 7. tř.

Vyšla jsem ven. Byl krásný podzimní den a sluníčko jasně zářilo. Procházela jsem se v aleji. Ptáčci mě zdravili už z dálky. Jablíčka se na mne dívala a i hruštičky se usmívaly.

Paprsky slunce nasvěcovaly každý strom. Každý strom zářil mnoha barvami. Barevné lístečky se vznášely a tančily ve vánku. Zářila jsem jako jeden z nich. Má bunda se třpytila ve slunečním svitu.

Najednou se zatáhlo nebe, sluníčko zmizelo v mracích a začalo pršet. Kapičky kolem mě ladně tančily a hrály hezkou písničku na můj modrý deštník. Viděla jsem, jak se každá kapička rozplývala v kalných kalužích. Slyšela jsem, jak kapky ubývaly. Bylo jich méně a méně.

Přestalo pršet. Znovu vykouklo sluníčko a usmívalo se. Ptáčci se dali znovu do zpěvu a květiny otevřely svá poupata. Cesta byla poseta kalnými loužemi, které se blyštily ve slunečním svitu. Hezké počasí mi vytvořilo úsměv na tváři. Zavřela jsem deštník a začala jsem si vesele poskakovat. Moje boty obarvilo bláto, ale mně to nevadilo, měla jsem radost z hezkého počasí.

Zase začalo pršet! Zkazilo mi to náladu. Sedla jsem si v altánku a čekala, až déšť ustane. Ve svém batůžku jsem našla malou knížku. Už ani nevím, kdo ji napsal, ale nadpis měla Kanzony pro Lauru. Je to krásná knížka s poetickým příběhem. Začetla jsem se.

Za chvíli mi něco svítilo do obličeje. Sluníčko! Svítilo tak silně, že louže pomalu vysychaly. Vše se zase probudilo. Jablka i hrušky se zase usmívaly. Odcházela jsem domů. Sluníčko mi zase vytvořilo úsměv na tváři. Byl to den jako z pohádky.

Podzim

Adéla Martínková, 7. tř.

Miluji, když stromy svlékají svůj šat, ptáci odlétají na jih a zvířata se připravují k zimnímu spánku. Tyhle tři faktory ukazují na to, že začíná podzim.

Hned ráno vycházím na čerstvý podzimní vzduch. Lehký vánek si pohrává s mými vlasy. Vidím souseda, jak hrabe neposedné listí na hromadu. Vítr se jako naschvál otočí a rozfouká hromadu do posledního lístku. Směji se, ale soused vypadá jako hromádka neštěstí. Pomalu se vzdaluji od bytovky. Jdu po cestě, listí ze stromů se pomalu snáší k zemi a šustí mi pod nohama. Přijdu až k temnému, hlubokému lese. Suché listí mi stále šustí pod nohama. Svět jako by v lese utichl. Neslyším žádná auta, nikdo se hlasitě nesměje, a ani si potichu nešeptá. Jakýkoli nechtěný zvuk by krásné ticho narušil. Shýbám se na cestu, kde se povalují a lenoší barevné lístky. Snažím se rozpoznat všechny možné druhy. Některé listy jsou ovšem poškozené, a tak to není snadné. Přece jen se mi některé podaří rozpoznat. Zvedám se a pokračuji v tiché cestě. Sem tam šustí tráva nebo zatřepotá křídly malý ptáček. Podívám se nahoru na koruny stromu. Skoro holé stromy se hrozivě naklánějí na stranu, jako by upozorňovaly, že jsem v lese moc dlouho a narušuji jim klid. Rychle vyjdu z lesa a oslepí mě paprsky sluníčka. Když se pořádně rozkoukám, vidím nejlepší kamarádku, jak jde za našimi čtyřnohými kamarády.

Rozhodnutí je jasné, jdu také. Přebrodím se přes louku rozbahněnou jako po týdenní bouři. Po stéblech mokré trávy stéká rosa, která se pod trávou spojuje v obrovskou louži. Když konečně louku přejdou, vypadají moje nohavice od tepláků jako po koupeli. Přejdou silnici a stisknu kliku od velkých kovových vrat. Za sebou je zavřu a řádně zajistím závorou. Rychle se rozběhnu do stáje za koňmi. S každým z nich se pozdravím a oni mi pozdrav opětvují hlubokým zaržáním. Můj nejlepší kamarád se hrne ke dvířkům od boxu. Také mi zařehtá na pozdrav a prostrčí svůj dlouhý nos příčkami. Sjedou rukou od hvězdičky posazené mezi očima až ke šňupce vyjímající se mezi nozdrami. Rychle ho osedlám a vyjedu s ním do podzimního večera. Pobídnu čtyřnohého přítele do cvalu a on se mnou na zádech vyběhne z jezdeckého areálu. Zvednu se v sedle nad jeho svalnatý krk a choulím se před větvemi trčícími ze stromů jako ostré meče. Na cestě se objeví mohutná větev. Hrozivě se na nás dívá a my se k ní přibližujeme více a více. Pro koně to ovšem je hračka, překonat takovouto větev. Odrazí se zadníma nohama a vzlétne nad ni, jako by vlastnil neviditelná křídla. Po dopadu se bláto rozlétne do všech stran. Ohlídnu se, udivená, že jsem se v sedle udržela. V tu chvíli spatřím malou baculatou dívku s cukrovou vatou v ruce, jak mi mává. Popadnu otěže do jedné ruky a pozdrav jí opětvuji. Otočím se zpátky, vezmu zase otěže do obou rukou a uháníme dál po travnaté stezce. Listí pod jeho kopyty šustí jako zběsilé. Běžíme jako vítr. Příteli pomalu docházejí síly. Právě včas. Jsme zase zpátky v jezdeckém centru. Sesednu, odsedlám ho a zavedu do jeho boxu. Dám mu pusku na šňupku a odcházím pryč.

Když se vracím domů, slunce je už daleko v dáli. Zapadá a poslední sluneční paprsky mi osvětlují cestu. Je to krásný pohled. Mraky se červenají a stromy vrhají temné, trochu děsivé stíny. Jsem už skoro doma, když slunce zapadne úplně. Podzim je kouzelné slovo a ještě kouzelnější roční období. Bez něho by se zvířata nemohla zásobit na zimu a stromy odhodit svůj šat. Mám podzim moc ráda.

Pohled z okna

Jakub Schenk, 7. tř.

Je sobotní jarní ráno a já vstanu ze své postele. Nasnídám se a oknem zahlédnu prostředí venku. Zamyslím se a rozhodnu se, že se můžu zdržet díváním se na jarní krajinu. Vyhlédnu z okna ven a vidím svět rozjasněný jarním obdobím. Dětičky si hrají v parku, tatínkové venčí pejsky a maminky vaří obědy.

Zadívám se na naši zahrádku a zpozoruji motýlka vznášejícího se u okénka. Kytičky na naší zahrádce rostou velice rychle, jako by chtěly vyskočit ze země ke sluníčku. Vypadá to, že si povídají mezi sebou. Najednou zahlédnu bledule, sněženky a fialky u našeho plotu mezi zbytky sněhu. Zdá se mi, že jim musí být zima, ale to bude jen zdání.

Podívám se do parku, jestli si tam nehrají už nějaké děti, a jsem překvapen. Park je plný malých dětí skotačících a houpajících se.

Zahledím se na stromy okolo parku. Jsou krásně rozkvetlé většinou růžovými květy. Najednou pošle jeden strom květy druhému a druhý zpět prvnímu. Zdá se mi, že si opět zašeptají. Je to krása.

V tu chvíli mě maminka zavolá na svačinu. Naposledy se podívám z okna a v hloubi duše se rozloučím s naší zahradou, s motýlem, s dětmi hrajícími si v parku a s ostatní krásou jarního období.

Pod hladinou moře

Veronika Schejbalová, 7. tř.

Chtěla bych se podívat, jak to vypadá v podmořském světě. Posadila jsem se na křeslo a začala listovat knihou o rybách z moře. Usínám, ale nechci. Chci si ještě prohlédnout tu knížku. Už to nejde. Spím.

Otevírám oči a nestačím se divit. Jsem pod hladinou moře. Kolem mě jsou mořští živočichové, malé rybičky, chobotnice a krabi. Malé rybky jsou barevné jako duha se sedmi schody. Láká mě pohladit si rybičky a další vodní živočichy, ale vím, že nemůžu. Plavu hlouběji a hlouběji dolů ke dnu. Voda se kolem mě točí ve vodních vírech jako tornádo, co boří střechy domů. Plavou tu i želvy. Všechny mají na zádech své domky, jen se nastěhovat.

Přistávám na dně a začíná mi být pořádná zima. Voda je tu studená jako led na našem rybníce v zimě, když mrzne. Plavu a přede mnou se pere žralok. S kým se to ten tvor přetahuje? Ach ne, s delfínem! Najednou připlave delfínů celé hejno. Žralok se lekne a uplave. Všimla jsem si, že má čelisti jako pravěcí dinosauri. Chci plavat s delfíny, ale zachytila jsem se.

Zachytila jsem se za nějaký háček na skále. Couvám. A najednou mě oslepí záře. Nevím, co to je. Pomyslím si, že záře vychází z jeskyně, a tak plavu dovnitř. V jeskyni je poklad. Truhly se zlatem, stříbrem, drahými kameny. Kolem truhliček plavou malé rybičky. Ocasní ploutve se jim kmitají a pomáhají jim plavat. V jeskyni leží mušle, lastury a v proudu vody se vlní sasanky. Z těch velkých sasenek vyplouvají po dvojicích malé i větší rybky. Jeskyně je plná pokladů ze ztroskotané pirátské lodi. Krása, ale chtěla bych objevit i jiné divy moře. Plavu na nejhlubší místo oceánu. Dno je písčité, až mám pocit, že jsem na mém pískovišti. Říkám si, že plavat pod hladinou moře je jako vznášet se ve vesmíru.

Chci plavat dál, ale nejde to. Snažím se plavat dolů, ale jako by mě něco táhlo nahoru. Plavu vzhůru takovou rychlostí, že se nemohu zastavit. Pomalu se moře zesvětluje, jak na něj dopadají sluneční paprsky. S vynořením na hladinu se probouzím. Do pokoje mi svítí slunce a já sedím v křesle. Na břiše mi leží kniha o podmořském světě. Musím vstát a jít prostřít stůl. Už mám velký hlad.

Barevný podzim

Kateřina Krásná, 7. tř.

Podzim je krásné roční období. Vypadá, jako by ho malíř vymaloval svými nejpestřejšími barvami.

Na podzim si všechna zvířátka shánějí zásoby na zimu. Veveruška hledá každíčký oříšek, který je v lese, ptáci se houfují, aby si udělali výlet do teplých krajín. Ze stromů padají malí zelení ježečci. Někdy se rozloupnou a vykutálí se ven malá hnědá kulička.

Vítr jako by chtěl rozfoukat všechno listí na stromech i na zemi. To si potom stromy šeptají a barevné listy tančí ve větru. Shrabané listí nás přímo láká skočit do hromady listů nejrůznějších tvarů a barev.

Ale podzim není jen veselá pestrobarevnost. Na podzim přijdou i deštivé dny, kdy se na nás obloha mračí. Paní Zima se pomalu připravuje, až usedne na nebeský trůn.

I přes to všechno mám podzim ráda. Sbíráám barevné listy a vkládám je do knih a další rok porovnávám listy mezi sebou. Podzimní období mám moc ráda.

Mé oblíbené místo

Albín Augustýn Balát , 8. A

Ranní světlo mě přivítalo, údolí se probouzelo ze spánku a vonělo trávou a květy. Okolí malé dřevěné chaloupky uprostřed lesa u Krumlova, to je moje nejoblíbenější místo. Procházel jsem se podél bublajícího potůčku plného oblázků. Mlčel jsem, až jsem najednou uviděl i uslyšel ptáčky, kteří svým krásným jemňoulinkým hláskem zpívali jako velký mohutný sbor.

Sedl jsem si před chaloupku na zem a poslouchal jsem uklidňující šustění stromů, zvuky živočichů, cítil jsem se součástí této lesní říše. Vnímal jsem červené a zelené stromy, ustavičné štěbetání a moudrost vzdálených hor.

Bylo pěkné počasí, ale jako by bylo něco v nebi, nějaká hořkost a zároveň krása v oblacích. Já mám nejraději mlhu, připomíná mi vzdálené sněžení. Počasí je pro mne něco jako bušící srdce, to bum, bum, bum připomíná rytmus střídání jednotlivých období.

Najednou jako bych pochopil, co je tajemství přírody. Slyšel jsem, jak si stromy mezi sebou šeptají. Hory začaly sténat, blížila se velká bouře. Utíkal jsem do své chatky, usadil se na židli a poslouchal jsem duté hromobití, dešť bubnoval jako o život a já jsem cítil neklid a napětí.

Brzy se bouřka utlumila a zmizela někde v dáli a já si znovu začal užívat ten krásný sen, klid a přírodu, která má plno nádherných míst a tajemství.

Léto

Pavel Svatek, 8. B

Od letního slunovratu nás letní bohové pozorují prostřednictvím slunce jakousi klíčovou dírkou, která vede do božských komnat. Žár jejich očí otepluje celou krajinu a jarní květiny prožívají poslední etapu své existence. Nehněvají se však. Jejich čas opět nastane po upálení Morany. Znovu se budou moci pyšnit svou krásou a svěžestí, jež zkrášlí svět. V tomto období se probudí včely a čmeláčci, berušky a motýli. Ti všichni se sejdou v hmyzích hospůdkách, kde si vychutnají první kapky sladkého nektaru. Po celé zemi budou panovat takové teploty, že z toho teploměry dostanou alarmující horečku. Když se bohům znelíbí naše péče o bohatství, jež nám dopřáli, sešlou na nás velké množství vody, studené jako led, a svými kordy, které vnímáme jako blesky, křižují oblohu. I přesto je však léto fantastické období.

V létě se na sebe všichni usmívají. Blízí přátelé se k sobě chovají jako zamilovaní a neznámí se nazývají přáteli. Ve velkých houfech putují světem. Ať už přes divoké moře, jakožto místo, kde člověk ještě nevládne, nebo po pevnině, která kvůli velké únavě již neklade odpor. V době, jako je tato, nezůstává nikdo doma. Každého přepadne nezkratná touha po objevování a na relaxaci ve svém útočišti nemá ani pomyslení. Takto se dá popsat letní nálada, která tak sladce dýchá na všechno živé.

I letní bohové potřebují odpočinek, a tak povolají své poddané, kteří vstupují na pevninu, odkud budou pozorovat chování všech tvorů. Před příchodem se však musí zahalit do kápí, jež zmírní jejich žár. Slunce hřeje daleko méně a krajinami se často prohání vítr, který je způsoben pláští bůžků. Takle stvoření nelze zařazovat mezi přísné povahy. Prohřešky lidí častokrát přehlédnou. A když se přeče jen nějaký ten hřích najde, mávnou nad ním ledabyle rukou. Za jejich přítomnosti

dojde k menším bouřkám a vichrům, ale málokdy vyvedou živáčka z míry.

Na konci léta se vše vrací do svých kolejí. Objevatelé končí se svými průzkumy a zamilovaní jsou znovu "jen" přáteli. Teploměry se zotavily ze svých dlouhodobých chorob, které byly provázeny horečkami. Všichni se snaží přijmout skutečnost, že nastává období bez tepla a zeleně. Výjimkou je, a vždy bude, ptactvo, které se s aktuální situací zřejmě nikdy nesmíří. Vždy poletí slunci naproti a při pohledu naň začne vymýšlet verše, jež oslavují jeho moc a krásu.

Léto je mým nejoblíbenějším obdobím. Při jeho konci truchlím stejně jako ptáci, kteří krátce po jeho konci odlétají do teplých krajín. Letní teploty odcházejí a dny školy jsou zpátky stejně jako spousta starostí a příprav. Už se moc těším na své patnácté léto, které skoro klepe na dveře.

Moje oblíbené roční období

Zuzana Valečková, 8. B

Podle kalendáře už začalo jaro, ale ještě nedávno pokrývalo zem to studené rozlité mléko. Jaro je moje oblíbené roční období, je jako svěží bezstarostné dítě. Už se nemusím teple oblékat, už nejsem obalená jako cibule. Je mi tak nějak lehčeji, můžu si sem tam poskočit a nic mi v tom nebrání.

Sněženky už vystrkují své sněhobílé hlavičky a spolu s ostatními květinami začínají tvořit kobereček, který hraje všemi barvami. Je to podivuhodné, když vidíte, že se i z ošklivé malé kuličky může stát překrásná květina.

Probouzejí se zvířátka z tvrdého zimního spánku a rodí se nová. Už i ptáčci, kteří na zimu odletěli do teplých krajín, se vrátili a cvrlikají v korunách stromů. V okamžiku je přerušeno tíživé ticho zimy. Ulicemi se rozléhají veselé melodie.

Po celém těle se mi začíná rozlévat teplo. To proto, že velký míč na obloze začal zlatě zářit, hřát a jeho paprsky mě lehce šimrají po obličejí. Občas se obloha rozplácne a pak k zemi padají drobounké slzičky. Někdy zas zaburácí obr na obloze, je pochmurno, ale po chvíli se rozjasní a sluníčko zase září. Možná i pro tuto proměnlivost mám jaro nejraději.

Půlnoční hvězdy

Michaela Augustinová, 9. tř.

Fascinuje mě tajemno, proto budu psát o půlnoci, době zahalené mysteriem a hebkým, sametovým pláštěm bezpečné tmy. Většina lidí nesnáší tmu, bojí se, že v ní zůstanou uvězněni navěky a vítají rozbřesk, avšak mně noční temnota dodává odvalu. Ráda si představuji, že jsem hvězdářka a chodím na půlnoční výpravy.

Nejprve projdu zamklým, jakoby začarovaným městem, kde občas nečekaně zašteká pes. Nebo je to vyťí vlkodlaka? Ta nejlepší chvíle ale nastane, když se vykradu na louku za městem, obalenou pouze indigovým tichem a rovnoměrnou září hvězd.

Jejich čarovná krása mě obluzuje, chladným půvabem mě lákají do neznáma mimozemských civilizací. Třpytí se jako diamantové vánoční ozdoby, na které nikdy nedosáhnu.

Topím se v údolí naplněném až po okraj směsí z naběračky borůvkové tmy a špetky bledých paprsků z reflektorů hvězd. Shora na mě shlíží měsíc tenounký jako ostří nože, protože je den před novem, a vyvolává ve mně iluzi, že může krájet tmu. Vedle něj se na mě usmívá Orion.

Vtom ke mně z města dolehly kovové hlasy kostelních zvonů ohlašujících první hodinu ranní. Kouzlo půlnoci pominulo a ochladilo se. Štiplavý vzduch mě vyhnal z přírody zpátky do civilizace, vracela jsem se tedy neochotně domů a snila o tom, že někdy na palouku třeba uvidím tančit víly. Na cestu mi svítili hvězdní strážci a sypali ji stříbrem.

Zimní odpoledne v lese

Iva Zahořová, 9. tř.

Když si někdy odpoledne chci vyjít na procházku do lesa, nejčastěji je to v zimě.

Obleču se a vyjdu ven. Sníh se snáší z nebe a lehce dopadá na zem. Slyším, jak mi spousty bílých vloček křupou pod nohama. A další tisíce vloček se spouští z nebe a ve světě slabého slunečního paprsku se lesknou jako malé diamanty. Když přijdu k lesu, větve stromů už mi z dálky mávají na pozdrav v slabounkém větru, který shazuje kopečky sněhu ze stromů. Na chvíli se zastavím a zhluboka se nadechnu čerstvého lesního vzduchu. Pomalu se procházím po lese a vnímám tu krásu kolem. Občas se objeví sluneční paprsek, který se prodral skrze mohutné stromy.

Celý les je pokryt bílou peřinou, kterou shodila paní Zima. Ve sněhu jsou vidět stopy od lesních zvířat, která zde v lese žijí. Malé stopy od veverek, které shazují zbylé šišky ze stromů, větší stopy od jelenů, srnek, srnců, kteří ve sněhu hledají potravu. Stopy od prasat, která hledají žaludy, a jiné stopy, které se ani nedají rozeznat.

Když zafouká vítr, shodí bílé sněhové ozdoby na zem nebo lidem na hlavu. Stromy jsou z toho smutné, ale přes noc se na jejich větvích objeví nové ozdoby, mnohdy ještě hezčí než ty předtím. Padá hustý sníh, a tvoří se tak sněhový závěs, přes který není moc vidět. Je čas vydat se na cestu domů.

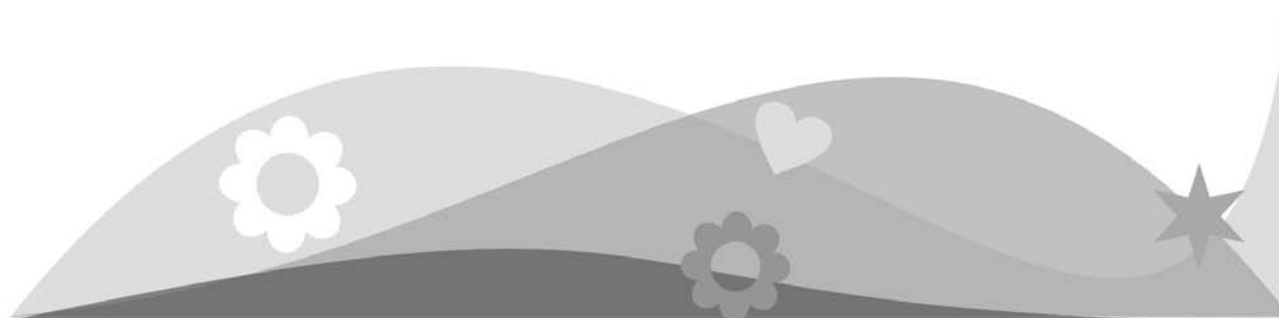
Chumelenice

Alexandra Suchá, 9. tř.

Chumelí. Slyším spolužáky, jak si radostně šeptají. Při pomýšlení, že musím ještě hodinu protřpět ve školní lavici, je mi úzko. Pozorování padajících diamantů je zajímavější než výklad učitele, a tak můj pohled stále směřuje k oknu. Sotva rozeznávám obrysy okolních budov. Sněží, jako by se roztrhla peřina. Na nebi spolu tančí miliony třpytících se jiskřiček. Zvoní. Nedočkávkě vybíhám ze školní budovy. Chytám vločky do dlaní. Za chvíli mám na hlavě tenkou sněhovou pokrývku. Obrátím obličej k nebi a nechám na něj dopadat vločky. Jsou trochu studené, ale jelikož mám rozehřáté tváře, nevadí mi to.

Najednou ale chumelenice zesílí a vločky už nejsou příjemné. Lepí se mi na řasy tak, že skoro nemohu otevřít oči. Studený vítr prořízl vzduch a zakvílí jako vlk. Zapnu si bundu až ke krku a přidám do kroku. Ačkoli se mi zpočátku chumelenice líbila, teď už je mi zima.

Vcházím do zahrady, kde je ještě bílá pokrývka neporušená. Brodím se sněhovým kobercem. Naberu sníh do dlaní a vyhodím ho nad sebe. Naposledy se ohlížím za bílou krajinou a vcházím do domu. V teple za oknem pak sleduji úchvatný tanec vloček.

NOVINÁŘSKÁ KACHNA

Havel se bude stěhovat

Alexandra Suchá, 9. tř.

Václav Havel si chce užívat stáří na venkově. Bývalý prezident si totiž koupil dům v malém městě na Domažlicku, ve Staňkově.

„Stěhovat se bude v průběhu příštího týdne,“ řekl nám zdroj z jeho blízkého okolí. Přímo ve Staňkově nám místní občané potvrdili, že se tato skutečnost zakládá na pravdě.

„Včera jsem tu viděl stařika, který ráčkoval a měl nápadně krátké kalhoty,“ pověděl jeden z kolemjdoucích. Jak nám sdělil Havlův blízký přítel, který si nepřál být jmenován, bývalý prezident si už dlouhá léta tajně přál bydlet v tomto krásném městě. Nyní si domek ve Staňkově nadělil ke svým 75. narozeninám.

Neuvěřitelný objev staňkovského fyzika

Michaela Augustinová, 9. tř.

Slavný staňkovský fyzik Josef Pavlík přišel s dalším objevem – jako první v dějinách lidstva sestrojil funkční perpetuum mobile! Jedená se o stroj, který vykonává více užitečné práce, než kolik jí spotřebuje ke svému provozu. Nepotřebuje proto žádný vnější zdroj energie. Tímto jedinečným vynálezem ovšem byla zmařena 1. věta termodynamická. A nyní už rozhovor s tvůrcem:

„Jak dlouho Vám objev trval?“

„Dva dny. V pátek jsem vymyslel návrh a v sobotu podle náčrtku poskládal součástky.“

„Na jaké bázi stroj funguje?“

„Vytvořil jsem perpetuum mobile prvního druhu. Využil jsem magnetů jako nevyčerpateľného zdroje energie, ale víc zatím nemohu prozradit. Vynález jsem si totiž ještě nenechal patentovat a konkurence číhá.“

„K čemu přístroj používáte?“

„Jako pohon do auta. Jezdím zdarma.“

„Pomáhal vám s objevem nějaký jiný vědec?“

„Z čeho mě to podezíráte? Ovšemže ne, pouze jsem se trochu inspiroval podklady Villarda de Honnecourta.“

Pokud vědecká komise objev schválí, vepíše se Staňkov zlatým písmem do dějin fyziky.

Božské místo

Tereza Karlovcová, 9. tř.

Je známo, že celebrity si začínají odvykat velkoměstskému ruchu a láká je klidnější venkov. Ale tohle je opravdu nečekané.

Mnohonásobný zlatý slavík Karel Gott byl spatřen se svou ženou a dětmi na procházce po klidném městě Staňkov nedaleko Plzně. A jelikož i Karel Gott je jenom člověk, odskočil si vykonat potřebu k jednomu starému kaštanu v aleji u řeky. Díky postřehu zdejšího občana, který si přál zůstat v anonymitě, se však vše doneslo až ke starostovi. Ten v rámci zvýšení turistického ruchu zvažuje, že u onoho kaštanu zřídí hotel pro kočky. Název by byl víc než příhodný „Dům koček u Kájových moček“.

Nečekaný talent

Tereza Karlovcová, 9. tř.

Mezi mladé hvězdy současné doby patří i Tomáš Prdnamě. Zařadil se tak mezi dětské hvězdy Karla Gotta či Michala Davida, když všechny ohromil svým vítězstvím v soutěži Československo má talent.

„Zdá se mi to jako sen. Nemůžu tomu uvěřit. Vůbec jsem s tím nepočítal,“ uvedl překvapený vítěz. Jeho vystoupení s želvou Lúcou mu ve včerejším finále zajistilo 1. místo. Vystoupení nazvané „želví krky“ bylo opravdu úchvatné. Diváky hlavně dojala, když Tom se svou želvou Lúcou vykrkal známou melodii z filmu Pearl Harbor.

Uvidíme, jak se tahle naše mladá staar ze Staňkova ve světě šoubyznisu udrží. Držíme mu palce.

Mimozemšťané se dostali mezi nás!

Pavel Svatek, 8.B

Dne 3.10.2011 se vysoko nad zemí objevila zelená tečka, která se neustále pohybovala. I přesto, že se neidentifikovaný předmět pohyboval ve výšce kolem deseti kilometrů, byl lehce pozorovatelný a pohrával si s lidským zrakem. Lidé, kteří byli svědky této podívané, dokonce tvrdili, že se ta věc blíží k pevnině.

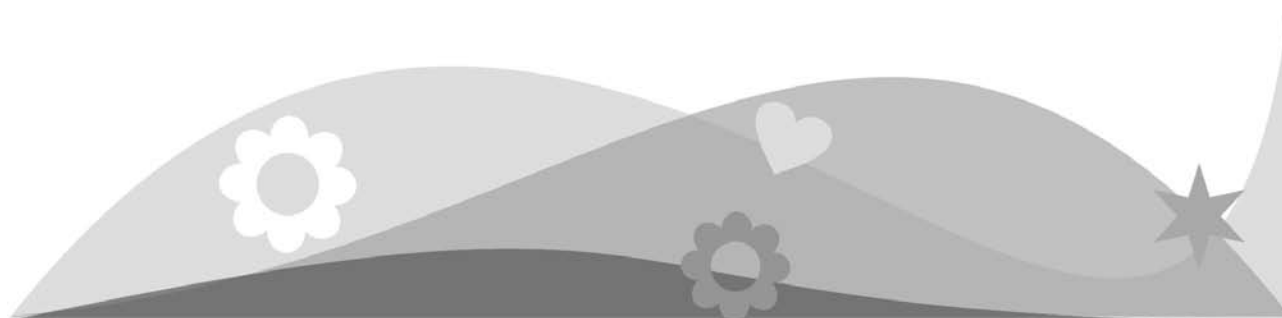
Po pěti minutách, kdy se tečka volně pohybovala, se začala země třást. Zemětřesení byl slabý odvar toho, co se mělo dít v následujících vteřinách. Kolem objektu se objevila rudá zář, která se pomalu, ale jistě rozprostřela po celé obloze. Zemětřesení přestalo, ale okolí tak zčervenalo, že nikdo neviděl na krok. Lidé zkrátka uvízli v červené tmě.

V těchto chvílích lidé podleli panice! Začali běhat z místa na místo a bez přestán křičeli. Jak už bylo řečeno, lidé téměř oslepli, avšak jejich slabý zrak upoutaly světlé kapky, padající z oblohy. Podle názoru svědků se jednalo o silné kapky tyrkysové barvy.

Ten, kdo neviděl, neuvěří. Kapky, které ležely asi sedmáct metů od hloučku lidí, se začaly tvarovat. Do minuty se sliz změnil v postavy. Jednalo se o tvory se dvěma páry nohou. Obrovský, ostnatý ocas klouzal po zemi a zanechával za sebou stopy. Hlavu vůbec neměli. Protože byli zbarveni tyrkysově, nedali se přehlédnout. Najednou však zmizela zář.

Tvorové ještě chvíli kráčeli po betonové silnici, ale chyběl jim výkon. Už nechodili, spíš se plazili. Nakonec se do jednoho rozplynuli.

Po zmizení mimozemšťanů se na místo dostavily sanitky – třináct lidí bylo odvezeno do nemocnice. Rudá zář se prý rozšířila i po silnicích, což je vysvětlení řetězové havárie aut, ke které došlo v 18.16. hodin.

JAK VIDÍM LIDI JÁ

Úvaha přechodu pro chodce

Štěpánka Konopíková, 9. tř.

Většina lidí si mě ani nevšimne. Chodí přese mě, běhají, dupou, skáčou na mě, ale nikoho ani nenapadne, jak se cítím já. Většina lidí si mě všimne jen tehdy, když potřebuje přejít přes silnici. Ano, jsem přechod pro chodce.

Celý den se přese mě promenáduje mnoho lidí, ale nikdo si nedá pozor, kam šlape, kam co odhazuje. Každý den ležím na stejném místě, nemůžu se hnout a neustále se nudím. Ale co můžu dělat? Nic, můžu si jen tiše stěžovat na některé lidi, jak se chovají, nebo počítat, kolik lidí přejde, kolik aut přejede nebo kolik věcí dnes odhodí. Ležet tam, kde mě namalují, je jako moje práce, můj dům, moje rodina. Za pár dní si zvyknete na všechno. Že přes vás přejde plno lidí, přejede nespočet aut (a takhle to jde každý den).

Malé děti, ty mě mají asi nejraději, sloužím jim pro zábavu. Někdy skáčou po mých bílých, někdy zase po černých pruzích. To by ještě šlo, ale když najednou, bez varování, na vás spadne plechovka, flaška, okusek či jiný odpad, to je fakt nemilé! Po prvé to vezmete. Po druhé, stává se, ale když je to po sté, začne vás to štávt! Jednou je to okusek, potom kelímek, to se dá odkopnout, to auto či lidi odstrčí, jenže když se na vás vylije palivo, šťáva, na kterou lítají vosy či včely, to pak musíte počkat na déšť a někdy i na liják, aby se to smylo.

Proč si jednoduše nedávají lidé pozor? Vždyť je jednoduché odnést odpad do koše. V dnešní době není problém s nedostatkem košů, dnes již jsou na každém rohu. Nechci si neustále stěžovat, mám taky občas skvělé dny. A to tehdy, když mě cestáři obléknou do nového. Šedé pruhy, které mají být bílé, jsou opět bílé. Vydrží mi to dlouho? Většinou ne! Některí lidé přehlédnou ceduli „pozor práce“ či „natírá se přechod pro chodce“ a přejdou. To mám pak celý rok, někdy i pár let, na sobě něčí stopy.

Plno lidí se k okolnímu prostředí neumí chovat. Každý by se měl zamyslet, jak se chová, jestli náhodou neznečišťuje prostředí, jestli někomu neubližuje, jestli...

Úvaha ručníku

Tomáš Fejtek, 9. tř.

Zdravím vás, jsem ručník. Chtěl bych, abychom se společně zamysleli nad právy ručníků po celém světě. Jak určitě všichni víte, lidé nás používají k tomu, aby si do nás utírali své mokré ruce. Ale líbí se vám to ?

Jste spokojeni s tím, že jste neustále mokří a visíte si v bílé, studené koupelně na věšáku? Pojdme se společně zamyslet. Lidé přijdou domů, umyjí si ruce, utřou se do nás a po nějaké době nás hodí do tmavého koše na prádlo. A jako by jim to všechno nestačilo, hodí nás do velké bílé věci se skleněným oknem uprostřed. Po chvíli se celá ta věc začne plnit vodou a nějakou vůní v prášku. Začne se točit, až se nám z toho motá ouško.

Lidé by se opravdu měli zamyslet nad tím, co pro ně děláme, a nad tím, co pro nás dělají oni.

Úvaha kaštanu u řeky

Alexandra Suchá, 9. tř.

Jsem kaštan. Mým domovem je břeh řeky Radbuzy. Za ta léta, co tu stojím, jsem toho už hodně prožil a udělal si na lidi určitý názor.

Zjistil jsem, že existují lidi dobří i špatní. Někteří si obdivně prohlížejí můj statný kmen, hrají si pod mými větvemi, sbírají

mé plody a dělají z nich různá zvířátka. Takové lidi vidím rád.

Pak se ale najdou tací, co po mně házejí kameny a klacky, nebo ryjí do mé kůry různé ornamenty a srdíčka. Jak mohou něco takového udělat bez mého souhlasu? To nemají lepší zábavu? Někteří lidé opravdu neznají meze.

Před lety pokáceli mé kamarády topoly na druhé straně řeky. Jak si mohou dovolit vzít někomu život? Co jsme jim provedli, že nám tohle dělají? Zřejmě jsme pro ně jenom věci. Lidé jsou hrozně zvláštní stvoření. Ublížíjí matičce přírodě a pak se diví, když se jim mstí povodněmi, tornády a zemětřeseními.

Tak to je moje panička

Petra Malíková, 9. tř.

Jmenuji se Bobík a jsem myš domácí. Moji paničku ti zvláštní dvounozí tvorové oslovují Péťo.

V ten den, kdy se můj, do té doby, nudný myší život změnil, bylo venku pochmurné počasí. O ten divný průhledný domeček jsem se dělil se svými kamarády. Ovšem ze všech nejraději jsem měl Lojzu. S Lojzou jsme plánovali, co budeme dělat, až ten ošklivý zverimex opustíme. Naše plány překazil jeden plešatý pán, který si Lojzu koupil. Byl jsem moc smutný. Ztratil jsem svého nejlepšího kamaráda. Seděl jsem si v koutku a najednou nás začala chytat velká tlapka té paní. Ta velká tlapka nás přendala do takové malé krabice. Nebyl jsem tam sám. V krabici jsem byl se svými bratry. Ten velký pán si nás odnesl do svého domu. A tak začal můj nový život.

Moje panička se o mě dobře stará. Nemůžu si stěžovat. Každé ráno a večer dostanu to dobré zrní, co mi moc chutná. Během dnů dostávám samé dobrůtky, nejen od paničky, ale i od toho pána, kterému říká tati. Ten velký pán se na mě a mé děti moc rád dívá. Sedne si na ten velký pelíšek, kde má panička spí, a pozoruje nás. Často zavolá: „Hele, pojdte se podívat.“ Ostatní přijdou a smějí se, co mé děti vyvádí.

Jsou ale i dny, kdy je panička smutná. Moc rád bych k ní šel, ale to akvárium mi brání. Ale za nějakou dobu sama přijde, zvedne víko a pochová si mě. Začnu jí ohlodávat nehet. To se jí moc nelíbí a položí mě zpátky do akvária. Stačí i pár minut a znovu se víko zvedne a je tam ta samá ruka, kterou mám tak rád.

Jediná část dne, kdy se s paničkou nedohodnu, je noc. Ona chce v noci spát, ale my jsme noční tvorové. Jakmile je tma, začneme žít. Běháme, okusujeme papírové roličky. Dřív to paničku rozčilovalo, v noci vstala, vyndala roličky, dala nám najíst v domnění, že přestaneme. To se ale nestalo. Dnes nás na noc dává do té místnosti, které říká obývací.

Nyní ve svém akváriu žiji se svými dětmi a sestrou. S paničkou se máme moc rádi.

Tak tohle je moje panička

Dominika Paulová, 9. tř.

Tak tohle jsem já. Jmenuji se Max a narodil jsem se 17. července 2006. Už odmala žiji, teď už s mojí, rodinou.

Když jsem se narodil, přijeli si pro mě nějací lidé. Odvezli si mě domů a nechali mě spát u nějaké velké věci, kam házeli dříví. Dali mi starý kabát, abych si na něj lehl. Byl ošuntělý, ale bylo mi teplo. Pak všichni odešli. A já začal hrozně výt. Často se na mě chodili dívat, hlavně moje malá panička.

O měsíc později jsem už bydlel ve své boudě. Každý den jsem čekal na svou paničku, protože jsem věděl, že mi dá nějaký pamlssek. Vždycky u vrátek na mě volala: „Maxi, Maxičku...“ Když jsem přiběhl, pohladila mě a dala mi pamlssek. Pak jsem se ale přes den začal nudit, a tak, když za mnou panička přišla, jsem jí kousal do rukou a skákal na ni. Chtěl jsem se prát. Jenže, jakmile to viděl můj velký páníček, dostal jsem za uši a se skleslým ocasem utekl do boudy.

Ovšem pak, když jsem nemohl nikoho kousat, kradl jsem boty. Moje panička za mnou běhala kolem domu a křičela: „Maxi, pojď sem. Dej mi to botu!“ Já ale utíkal dál. Byla to hrozná legrace. Ožušlal jsem mnoho bot. Taky jsem často utíkal

z domu, jen abych se proběhl a sám vyvenčil. Domů jsem chodil až za tmy a sám a radši hned zaběhl do boudy, abych nedostal přes zadek.

Jakmile jsem byl starší, nic ani nikoho jsme nekousal. Vždy, když svítilo sluníčko, lehával jsem na měkké trávě a opaloval svou srst, o kterou se moje panička starala. Pokaždé vzala malý kartáček a jemně mně s ním přejížděla po srsti. To se mi moc líbilo. Nebo jsem si lehl na záda a čekal, až mě začne drbat na břiše a pod packami. Drbala mě dlouho, až jsem dokonce usínal. Vždy říkala: „Maxíku, ty jsi hodný pejsek, vid’?“ Já jsem jen zamlaskal tlamou a spal dál.

Svoji paničku jsem měl vždycky rád, i když jsem ji moc neposlouchal. Teď však poslouchám na slovo a ona mě za to drbe za ušima. Pokaždé se těším, až přijde domů.

Co by mohl vyprávět můj metronom

Michaela Augustinová, 9. tř.

Vypadám jako sova, ale plní mě drobné kovové součástky. Už tušíte, kdo jsem? Přece metronom od firmy Wittner! Odtud jsem cestoval na internetovou objednávku k rodině Augustinových. Byl jsem s radostí přivítán a ubytován v hracím salonku. Říká se mu tak, protože tam moje majitelka Michaela každý den cvičí na klavír.

Michaela je prý člověk. Možná, že si zase tolik nevymýšlí, nevypadá přece jako žádný prototyp metronomu. Taky se může pohybovat, jak chce, což se mi nezdálo zrovna férové, dokud jsem ji neviděl v salonku pít čaj a přikusovat sušenky. Musí být pěkně omezující několikrát denně doplňovat živiny. To mně stačí jednou za čas natáhnout klíčkem.

V salonku jsem se stal svědkem mnohých zajímavých aktivit. Jako nejčastější z nich mohu uvést hraní na klavír. Při této činnosti moje majitelka rychle a nepředvídatelně hýbe zvláštními paličkami, které nazývá prsty. Na údery jí odpovídá nejvážnější člen místnosti - klavír.

Nejdřív mi připadalo docela zajímavé poslouchat skladby, které ještě od této interpretky nikdo jiný neslyšel. Moc se to nelišilo od pozorování kouzelníka z cirkusu před premiérou jeho dalších triků. Jenže časem se mi neustále opakování stejných melodií začalo zájdat a došlo to tak daleko, že jsem určité skladby nemohl ani slyšet. Když mě pak Míša natáhla, nashvál jsem tikal úplně nerytmicky, abych dal najevo svou averzi. To jsem ještě netušil, že skladby bude trénovat déle!

Ještě se vrátím ke klavíru, o kterém jsem se zatím pouze letmo zmínil. Je tak obrovský, že se dokonce nemusí bát ani hrozivého plyšového tygra poblíž. Kvůli černobílé barvě jsem klavír zprvu považoval za jednoho ze staromódních krutovládců, jakmile mě ovšem oslovil, poznal jsem svůj omyl. Chová se laskavě a má i smysl pro humor.

Všichni tak srdeční nedovedou být, myslím tím třeba starý metronom, vedle kterého bydlím. Asi se zlobí kvůli nedostatku pracovních míst. Naopak rád hovořím se skříňkou na noty. Už víckrát mi prozradila různé zajímavosti. Dřív by mě vůbec nenapadlo, že Míša do skříňky schovává tajné spisy nebo sladkosti.

V salonku jsem již zažil vyjma hraní, jednoho ladění klavíru a rozhovorů s jinými věcmi i zpívání nebo výuku angličtiny. Ze zpěvu a občasných návštěv jsem se lidskou řeč naučil, tedy alespoň jsem v to doufal. Jenže angličtina mi vzala vítr z plachet. Kolik řečí ti lidé ještě mají?

Omlouvám se, ale potřebuji znovu otočit klíčkem, abych mohl dál mluvit. Zbývá mi energie pouze na shrnutí: Moje zaměstnání může někomu připadat ubíjející a jednotvárné – Michaela hraje a já k tomu tančím pořád na ty samé kroky, až dokud se moc neunavím. Ale já říkám, že moje práce má smysl a je záslužná.

ÚVAHA

Já a můj telefon

Barbora Sellnarová, 9. tř.

Dnes bych chtěla psát o problému, který je jistě každému známý. Každý jdeme s dobou a ovládá nás zlo moderních technologií. Je však správné tomu podlehnout?

Na otázku, jestli si v dnešní době dokážu představit život bez mobilního telefonu, odpovím, že svůj mobil používám naprosto běžně, a tak docházím k závěru, že mít mobil v dnešní době je pro většinu z nás obrovská nutnost. Většina populace vlastní tento přístroj, prostě se s ním setkáme úplně všude. Sama jsem si v něm našla určité kouzlo a zalíbení. Omezuje nám mobil takzvanou komunikaci „z očí do očí“? Nedomnívám se, že bych omezila tenhle jistý způsob mluvy s rodinou nebo i s některými svými přáteli. Pravdou ale je, že díky tomuto přístroji komunikuji se všemi snadným způsobem, a co víc, když potřebuji něco někomu nutně sdělit, daleko častěji se slyšíme, než abych se třeba trmácela celým Staňkovem jen proto, abych řekla kamarádce pár slov. Můj telefon mi tak šetří velké množství času.

Taky jsem přišla na to, že lidé si v dnešní době kupují mobilní telefony nejen kvůli nouzové komunikaci, ale hlavně kvůli novým vymoženostem, jež novodobá technologie nabízí. Sama jsem toho vzorem. Můj první telefon mi opravdu sloužil pouze na psaní SMS zpráv a volání si s kamarády či s nejbližšími. Dnes však všichni upřednostňujeme převážně poslech hudby, sledování nejrůznějších filmů a videí a hraní her. To novodobá technologie nás kazí! Nové dotykové telefony, kvalitnější počítače a co víc? Velkoplošná televize? Vždyť nic takového nepotřebujeme! Každý pouze jdeme s dobou a máme rádi něco nového. Kdo ví, jaký pokrok nás stihne za pár let.

Na základě všech uvedených skutečností, které jsem výše zmiňovala, bych si to asi už bez mobilu nedokázala představit. Mohu se na něj vždycky spolehnout a zatím nikdy neztratil moji důvěru.

„Nikdo není zbytečný na světě, kdo ulehčuje břemeno někomu jinému.“ (Ch. Dickens)

Michaela Augustinová, 9. tř.

Ještě když jsem byla malá, napadlo mě, že všichni lidé na světě dohromady tvoří jakési mraveniště, kde každý vykonává nějakou funkci. Hodně mravenců nosí ostatním potravu. Jednotlivě se mohou zdát pro mraveniště bezvýznamní, ale sečtou-li se jejich síly, podstatně se zaslouží o život celého komplexu.

Hodně členů mraveniště si ovšem zbylí mravenci dostatečně neváží. Například jejich kolegové, kteří se starají o úklid a čistotu, nejsou příliš oceňováni, přitom se i oni významně podílí na chodu mraveniště.

Kromě členů společnosti, které z ní vylučují kvůli práci, existují i další, kteří se všeobecné přízni netěší kvůli svým špatným vlastnostem. Je správné tyto členy diskriminovat? Usuzuji, že není, pokud za celý život udělali alespoň jediný dobrý skutek. Měli bychom se zaměřit zejména na jejich pozitivní vlastnosti, abychom je zařadili do společnosti. Tomu odpovídá např. citát „Nebud' smutný, že má růžový keř trny. Raduj se, že trnitý keř kvete“.

Pro větší názornost uvedu ještě model vhodné situace mimo mraveniště. Faraóni se proslavili hlavně monumentálními pyramidami, často plnými zlatých pokladů. Bez těchto artefaktů bychom těžko dokazovali existenci staroegyptské civilizace. Jenže kdo postavil pyramidy? Kdo vyrobil šperky, sošky a sarkofágy v nich? Samozřejmě chudí, bezvýznamní lidé, otroci nebo trestanci. Je ohromující, že právě spodina společnosti dala vzniknout největším krásám bájně říše. Přitom není pochyb, že otroci se jinak chovali všelijak a spousta z nich neudělala žádné další dobré skutky. A přesto jim náleží obdiv.

Co mě vedlo k vytvoření tohoto textu? Patrně chci, abyste se zamysleli nad tím, že jsou si všichni rovni bez ohledu na

to, co vykonali. Všichni patříme do jedné populace, a když jeden ulehčuje břemeno druhému, povznáší tím vlastně celé společenství.

„Nejztracenější den našeho života je ten, kdy jsme se nezasmáli.“ (S. R. Chamfort)

Tomáš Fejtek, 9. tř.

Proč se neusmívat, když na světě je tolik krásných věcí? Vždyť jen to, že jsme dostali šanci žít, je radost. Každý se může radovat trochu jinak a z něčeho jiného.

Někdo se raduje, že vyhrál peníze, někdo, že se mu povedlo dosáhnout svého cíle, svého snu. V tom okamžiku se mu na tváři vykouzlí ten nejkrásnější úsměv. Život je přeci plný krásných a radostných okamžiků. Ať už malé dítě udělá první krůček, nebo úspěšný podnikatel velký krok dopředu. Všechno je úsměvné a všude je potřeba hledat něco pozitivního. Chápu, že život dokáže být někdy příliš krutý, ale vždy se na to musíme dívat z jiného úhlu pohledu. Smích je lék na všechny nemoci světa, a kdo se usmívá a působí sympaticky, ten v životě něčeho dosáhne.

Smíchem se vyřeší většina problémů, a proto - nejztracenější den našeho života je ten, kdy jsme se nezasmáli.

VÝLET ŽÁKA NAŠÍ ŠKOLY DO HISTORIE

Setkání s Caesarem

Jan Peprný, 3. A

Byl jsem na dovolené, slunce hřálo a já plul na loďce. Najednou jsem uviděl vodopád, nestačil jsem otočit a spadl jsem dolů. Ocitl jsem se v roce 50 př. n. l., za vlády Julia Caesara.

Dostal jsem se do vojenských legií. Vykonal jsem hodně odvážných činů a za to mě Caesar povýšil na centuriona. Jednoho dne chtěl Caesar jet do Egypta a moje legie měla všechno potřebné zařídit. Vše bylo připravené, ale najednou volali legionáře ze VII. legie, protože před palácem Caesara řádí lupič. Tak jsem vyběhl ven a toho lupiče chytil a dal ho do basy. Za to jsem dostal velení IX. legie. Hned pak se uspořádala výprava do Egypta. Tam uviděl Caesar Kleopatru, zamiloval se do ní a už se nechtěl vrátit do Říma. Vojáci se ale už chtěli vrátit. Nedívím se jim, když jsme byli v Egyptě přes dva týdny. Nakonec si Caesar řekl, že se musíme vrátit domů do Říma.

Co bylo pak, už nevím, protože jsem se probudil. Plul jsem na loďce, daleko od břehu. Od té doby už nechodím k vodě.

O mém dobrodružství v minulosti

Soňa Kreysová, 3. A

Jednou ráno, když jsem se probudila, mi řekla maminka novinu: „Pojedeme do Techmánie.“ Byla jsem nadšená, protože jsem tam ještě nikdy nebyla. A tak jsme vyrazili. Až jsme přijeli na místo, vyletěla jsem z auta jako blesk.

Uvnitř Techmánie to bylo nádherné! Rodiče se šli podívat na různá kouzla s vodou a já jsem si sama prohlížela podivné stroje času. Jeden z nich vracel do minulosti. Myslela jsem si, že nemůže fungovat, ale to jsem se mylila. Zmáčkla jsem tlačítko do doby knížete Václava. Celý stroj se zatřásl a nejednou jsem se ocitla v hlubokém lese. Uslyšela jsem dusot koní a rychle jsem se schovala do houští. V tichu se ozvalo: „Hurá, kníže Václave, ulovili jsme kance.“ Václav zajásal a řekl: „Dobře, máme už všichni hlad, upečeme si ho tady na téhle lesní mýtině!“

Po hostině únavou všichni až na Václava usnuli. U ohně se náhle zjevila žena, která požádala Václava o kousek masa. Nebyl lakomý a pohostil ji. Neznámá žena mu předpověděla, že se mu do roka narodí syn, po kterém už dlouho toužil. Po návratu na hrad se od své ženy dozvěděl, že bude brzy otcem. Po narození syna Jaroslava uspořádali velikou oslavu. Po tomto šťastném zážitku jsem ulehla do vykotlaného stromu a ocitla jsem se zpátky v Techmánii.

Rodiče už mě hledali a byli moc rádi, že jsem se neztratila. Spokojeně jsem se vrátila domů a vyprávěli jsme si své zážitky z Techmánie.

O Karlovi IV

Eliška Černoorská, 3. A

Jednou mi moje kamarádka Tereza zavolala, že by chtěla jet do doby Karla IV.

Já jsem jí řekla, aby to nezkoušela ani za tisícovku, kterou si už rok přeje. No, a jak jsem předpokládala, tak mě neposlechla!

Šla do chaloupky víly Lekníny a řekla jí, že by chtěla do doby Karla IV. Leknína jí řekla: „No dobrá, pošlu tě do doby, do které jsi mi řekla, ale má to jeden háček, musíš se vrátit v 10 hodin, protože kouzlo, které použiji, platí jen do 10 hodin večer.“ Pak postavila Terezu na kámen a začala vyslovovat zaříkadlo. No a v tu chvíli byla vážně na hradě Karla IV.

Nebo mi to tak alespoň řekla. Karel si jí po chvíli všiml a vyptával se, kde se tu vzala, odkud je a tak dál, Tereza odpovídala

pravdivě. A po chvíli jí řekl, že půjdou teď vybrat její ložnici. Zítra je čeká návštěva kostela, protože se musí pomodlit a po modlitbě půjdou na hostinu. Oslava byla úžasná, prý tam byla kuřata, saláty, vepřové maso a k pití pivo a hlavně víno. Ale Tereza nemohla pít alkohol, a tak jí dali čerstvou vodu. Ale jídlo mohla všechno. Tereza mi řekla, že by tam chtěla zůstat, ale tady to je taky hezké, ne?

A tak se vrátila přesně v 10 hodin a přišla hodně šťastná a hned šla poděkovat víle Leknínce, která jí řekla, aby to nikomu neříkala. A vidíte! Řekla mi to. A to je také ponaučení pro mě, protože mi dokázala, že jsme nejlepší kamarádky.

Narnie

David Kolář, 4. A

Jednoho rána jsem se probudil, oblékl a chtěl jsem si číst z knížky. Tak jsem otevřel knihovnu, a vtom vidím, že vzadu není konec, jako u každé jiné skříně, ale je tam nějaký svět. Nebyl to svět, jako je náš, ale byl to svět ve středověku.

Lákalo mě dobrodružství, a tak jsem vešel dovnitř. Rozhlédl jsem se kolem sebe a vidím, že stojím před obrovským hradem. Měl jsem štěstí, protože do hradu přijížděl vůz se zásobami. Připojil jsem se k vozu a vešel do hradu. Nikdo mě nepoznal, protože jsem byl ve starých šatech. Jinak jsem neměl nic, zajímal jsem se tedy o práci. Protože mi už bude 18 let, tak jsem se stal vojákem. Za čtyři týdny mi oznámili, že budu doprovázet krále v bitvě.

Celou noc jsem nespal. Nadešel den bitvy. První den jsem přežil, druhý taky, třetí se štěstím taky. Čtvrtý den bitva skončila. Konečně jsem si mohl odpočinout a vyspat se. Ráno, když jsem se probudil, vidím, že už neležím na seně, ale jsem doma v posteli. Po chvíli jsem zjistil, že to byl hezký sen.

Cesta do Egypta

Sara Cavallari, 4. A

Jednou před prázdninami jsem jela ke strýčkovi Albertovi na návštěvu. Strýček Albert je na mě moc přísný, když sáhnu na jeho vystavené předměty. Je totiž velice bohatý a bydlí ve veliké vile. Má tam také jeden tajemný pokoj, kam mám zakázáno chodit. Prý je to jeho pracovna, ale já mu moc nevěřím! Každou noc, než jsem šla spát, jsem si říkala, že tam půjdu. Ale nešla jsem. Pak se mi naskytla skvělá příležitost, protože jel na nějakou obchodní schůzku, na které měl zůstat tři dny. A klíč k tajemné místnosti zůstal v zámku! Když jsem se ujistila, že je pryč, odemkla jsem tajemné dveře.....

A zírala jsem: byly tam nejrůznější stroje a uprostřed mezi nimi STROJ ČASU! Šla jsem do toho stroje, a protože jsem s ním neuměla zacházet, namačkala jsem nějaká čísla a..... Jsem ve starověkém Egyptě! Byla jsem na nádvoří nějakého paláce s fontánkou. Najednou ke mně přišly strážce: „Kdo jsi a co tady děláš?“ „Já vlastně ani nevím,“ odpověděla jsem a oni mě odvedli do paláce. Uvnitř jsem viděla velké zlaté dveře s dvěma brouky uprostřed, ale žádnou kliku. Pak se ozval povol – „Otoč!“ Nechápala jsem, co se děje. Strážce něco kutil s ozdobnými brouky a dveře se otevřely. A najednou se mi před očima zablýskaly dva zlaté řetízky. Byla to královna. „Řekni své jméno,“ poručila mi. „Jmenuji se Sára.“ „A odkud pocházíš?“ „Z Čech a Itálie,“ odpověděla jsem rychle. „Budeš korunována na egyptskou princeznu,“ vyhrkla a odvedla mě do korunovační místnosti. Tam mě ihned korunovali a já požádala královnu o to, abych mohla promluvit. „Proč jsem byla korunována?“ „Protože musíme, to je vše, co ti mohu říci,“ odpověděla mi. Zůstala jsem tam celé čtyři roky, a když běžel pátý rok, bylo mi 15 let. Přála jsem si vyjíždku na velbloudech do nejnebezpečnějšího kouta Egypta – na útes. Pořád se tam bouří moře, jsou tam vysoké skály atd. Královna mi to rozmlouvala, abych tam nechodila, ale já jí řekla, že nastal ten správný čas. Nejdříve jsme jeli po poušti a pak po několika málo oázách přes pouštní vrcholky. To už bylo v dále vidět útes. Běžela jsem napřed, byla jsem u největšího vrcholku.

A pak se to stalo!.....mohutná vlna mě spláchla do hlubin oceánu. Když jsem se probírala, byla jsem v nemocnici a

nade mnou se skláněla plačící maminka. „Mami, maminko,“ brečela jsem. Pak přišel táta s dortem. „Tatí,“ vyhrkla jsem radostí. Všichni jsme se objali. Pak mě propustili domů. Cestou jsem přemýšlela o své egyptské mamince – královně. Když jsme dojeli, tak se mě rodiče ptali, kde jsem to vlastně byla? A tak jsem jim převyprávěla celý tenhle příběh.

Můj výlet do středověku

Lucka Kadlecová, 5. A

Bylo deštivé jarní odpoledne. Přišla jsem ze školy domů a přemýšlela, co dnes budu dělat. Kapky deště bily do oken, seděla jsem na své posteli a pomalu se mi zavíraly oči...

Když jsem je otevřela, stála jsem někde uprostřed velkého města a všude kolem mě pobíhalo mnoho lidí. Napadalo mě hodně otázek. Kde asi jsem? Kam všichni spěchají? Za chvíli jsem pochopila, že se přišli podívat na stavbu pražského Karlova mostu a také, že se má objevit ON. Všemi milovaný panovník Karel IV.

Zanedlouho se ukázala celá jeho družina. Karel IV. nemeškal, seskočil z koně a kráčel mezi nás. Ptal se nás, co je zde na stavbě nového, jak se nám daří, zda není mezi lidmi hlad. Ptal se také, jestli je dostatek vajec na zpevnění mostu. Lidé mu vyprávěli příběh o tom, jak z Velvar přijel plný vůz, ale vejce byla uvařena natvrdo, aby se cestou nerozbila. Král se smál a my s ním.

Škoda, že můj sen takhle rychle skončil, ale musím říct, že tenhle legrační příběh si budu už navždy pamatovat.

Návštěva v pravěku

Tereza Bláhová, 5. A

Jednoho deštivého dne jsem se učila na další hodinu vlastivědy o pravěku. Zrovna jsem si četla o Věstonické venuši.

V myšlenkách jsem se ocitla v táboře pravěkých lidí. Seznámila jsem se s Huňáčem, Kopčemem, Rudým náčelníkem a dalšími lovci. S ženami z tlupy jsem chodila na chrastí do lesa a odpoledne jsme šly společně s dětmi na lesní plody. Byla jsem jednou dokonce účastníkem lovu mamuta. V této době, které se říká pravěk, byly tyto výpravy časté. Zajišťovaly lidem obživu.

V pravěku nebylo známé písmo ani řeč, jakou známe v dnešní době. Pravěcí lidé se domlouvali různými posunků a skřeků. Až začátkem 1. tisíciletí se postupně vyvíjela řeč. Lidé v pravěku spolu často bojovali a život byl dost drsný a krutý.

Za okny se najednou začalo blýskat, hřmělo a padaly kroupy. Procitla jsem, zapsala si poznámky, co jsem ve snu zažila, a šla spát!

Výlet na zámek Hluboká

Antonín Kolros, 5. A

„To je ale horko,“ řekl jsem mamince a šel si sednout na houpačku do stínu. Rozložil jsem si album s fotkami ze zámku Hluboká.

Najednou jsem stál ve staré zástěře v zahradě u zámku Hluboká. Zámek byl krásně bílý, měl spoustu oken, mohutnou vstupní věž a jednu hodně vysokou. Na zámku jsem pracoval jako zahradník. Přes den jsem se staral o stromy, keře a květiny. Začalo se stmívat.

„Posbírám si náradí a půjdu do svého pokoje,“ řekl jsem si. Na chodbě, kde byla spousta schodů, slyším hlasité skřípání a vrzání. Lekl jsem se a zaběhl do pokoje. Chvíli poslouchám za dveřmi a pak se jdu podívat. Najednou vidím Bílou paní, jak jde do věže. Neviděla mě. Jdu potichu za ní, chci jí vidět do obličej. „To nemůže být pravda, to je asi z toho

sluníčka," říkám si. Bílá paní se prochází po zdech zámku. Vylezl jsem za Bílou paní, šlápl vedle a začal padat ze zdi dolů do příkopu.

Najednou jsem ležel pod houpačkou a zvolal jsem: „Fuj, ještě že to byl jen sen.“

Dvůr Karla IV.

Sára Faitová, 5. A

Byl krásný sluneční den a já celé dopoledne pomáhala tatínkovi na zahrádce. Po obědě jsem byla hodně unavená, tak jsem si šla lehnout. Za chvíli jsem usnula a najednou jsem se ocitla v jiné době.

Stála jsem v královských stájích a kolem mě bylo mnoho krásných koní. Vtom na mě volá hlavní podkoní: „Elis, osedlej klisnu Jasmínu pro Elišku Přemyslovnu!“ Klisnu jsem osedlala a za chvíli přišlo Její Veličenstvo Eliška Přemyslovna. Usmála se na mě a řekla, ať jí dělám doprovod. Byla to nádherná vyjížďka. Po vyjížďce mě pozvala na večerní ples. Cítila jsem se jako Popelka! Celý ples jsem protančila s krásným princem a pak jsem se probudila.

Vyprávěla jsem mamince, co se mi zdálo. Popisovala jsem jí krásný zámek, milého prince a nádherné šaty, které jsem měla na plese. Slíbila jsem, že ty šaty nakreslím.

Dvůr Karla IV.

Adriana Prihodová, 5. B

Ležela jsem v posteli a učila se na test, který byl z Lucemburků, a najednou stojím pod jakýmsi hradem. Rozeběhla jsem se a otevřela dveře. Uvnitř byla dlouhá chodba a spousta dveří. Hned do prvních jsem vstoupila. Bylo tam hodně rušno, tak mne asi nikdo neslyšel. Schovala jsem se za závěs a vše pozorně sledovala.

V křesle u krbu seděl nějaký muž. Byl to zřejmě král. Před ním stál šašek a cosi mu předváděl. Kolem byli hudebníci, především pištci. Nahlédla jsem i do ostatních komnat. Byly to samé salonky, ložnice, pak velký sál s dlouhým stolem uprostřed, taneční sál, kuchyně a královnina komnata.

Královnina komnata byla skoro na druhé straně hradu než komnata krále. Královna stála a kolem ní běhaly ženy s nitěmi, jehlami, látkami a látky ke královně přiměřovaly a sešivaly dohromady. Poté jsem vyběhla z hradu a ocitla jsem se na nádvoří, náhodou jsem zaslechla dvě dvorní dámy, co si povídaly o královně. Že ji jdou právě přichystat na hostinu. „Jé, hostina! To bych chtěla vidět, jak to vypadá!“ pomyslela jsem si. Plížila jsem se za nimi až do sálu, kde uprostřed stál dlouhý stůl. Schovala jsem se za závěs. Vše jsem bedlivě pozorovala a čekala, až hostina začne.

Za chvíli se začal sál plnit a jako poslední vstoupil král s královnou. „Císař Karel IV. a císařovna Alžběta Eliška Pomořanská!“ řekl hlasatel. Všichni usedli ke stolu a probíhaly různé přípitky, proslovy, někdy je bavil šašek a hrála hudba. Až královna zatleskala a poručila: „Přineste mi novou podkovu ukovanou pro velkého valacha a tři tlusté nože z kuchyně!“ Sluhové ihned tak učinili. Královna vzala podkovu a svými vlastníma holýma rukama ji zlomila. Pak vzala všechny tři nože a postupně je zlámala. Všichni zírali na královnu a hlasitě tleskali. Hlavně ti, co ji neznali. Královna se uklonila, sedla si a dále pokračovali v hostině.

Když všichni odešli, odplížila jsem se ze sálu i z hradu a zůstala stát pod hradem. Na nádvoří stála zcela nová katedrála, zřejmě sv. Víta. Rozhlížela jsem se kolem, když vtom na mne někdo vylil cosi mastného a páchnoucího, co vypadá jako polévka, kterou jedli na hostině. Rychle jsem radši běžela pryč, než na mne vylíjí ještě něco jiného. A udělala jsem dobře. Za chvíli na to samé místo lili ještě hodně zbytků od hostiny. Venku to začalo podivně páchnout, a tak jsem jinými dveřmi vešla do hradu.

První dveře byly otevřené, a tak jsem potichu vstoupila. Nikdo tam nebyl. Na stolku ležel jakýsi již otevřený dopis. Já

vím, že bych ho neměla číst, ale opravdu mne zajímá, jak vypadá dopis ve středověku, a navíc je otevřený! Byl od papeže Klimenta VI. Psaly se tam různé úřední věci, ale nejvíce mne zaujalo tohle: „Jediné, co bych Vám vytkl, je váš obyčej šatit se jako švihák do krátkých těsných kabátců!“ Nahlédla jsem do velké skříně, co stála v pokoji. Byla tam spousta oblečení, které jsem u jiných králů, třebaže jen na obrázcích, neviděla.

Dopohlédla jsem si pokoj, a aniž bych si to uvědomovala, lehla jsem si na pohovku, co v pokoji stála, a probudil mne až otravný zvuk budíku a já ležela ve své posteli. No, jsem docela ráda, že tam nežiji.

Jak jsem zažila bitvu na Bílé hoře

Hanička Schröferová, 5. B

Ve škole jsme se učili o bitvě na Bílé hoře. Byl to velký zážitek a večer, když jsem usnula, byla jsem najednou na nějakém bitevním poli. Pomalu jsem chodila okolo vojenských stanů, aby mě nikdo nezahlédl. Ale neměla jsem štěstí, uviděl mě nějaký voják a ptal se mě, co tu hledám. Byl docela ochotný a vysvětlil mi, že proti sobě bojují česká stavovská armáda a dvě armády katolické. Byla to armáda Katolické ligy a armáda císaře Svaté říše římské.

Bitva pokračovala a on mi dále vysvětloval, jak jsou armády rozestavěny. Ukazoval mi pravé křídlo, které se opíralo o vysokou zeď rozsáhlé obory u letohrádku Hvězda. Levé zase bylo posíleno dělostřelectvem. Tato bojová formace měla připomínat pružnou šachovnici a vymyslel ji vrchní velitel Kristián I. Anhaltský. A dál mi voják vysvětlil, že se ještě musí armáda rozestavět do dvou řad s mezerami tak, aby druhá řada mohla prostoupit dopředu. Do třetí pak umístil uherskou jízdu.

Najednou se mě voják zeptal, proč mě to tak moc zajímá. A já mu na to odpověděla, že jsme se o bitvě na Bílé hoře učili ve škole. Chtěla bych toho vědět ještě víc.

Bitva začala kolem poledne, vysvětloval mi voják. Pak jsme se přenesli k pokračování boje, kdy stavovská jízda pokračovala dále a těžce udeřila na tercii. Zde jsem viděla, jak selhaly okolní stavovské jednotky. Útok nepodpořily a ten ztroskotal. Jako v mlze jsme se pohybovali po bitevním poli a najednou se mi začalo zdát, jakoby se vše chýlilo ke konci. A opravdu, v tu chvíli jsem věděla, že stojíme u závěrečné bitvy mezi katolíky a stavovskou armádou.

Chtěla jsem se podívat, jak to všechno dopadne. Ale najednou jsem zaslechla, jak mě někdo volá: „Hani, Hani.“ A já se probudila. Až později jsem si uvědomila, že jsem se ani nestačila rozloučit s tím milým vojákem, který mi tak krásně vyprávěl.

Karel IV.

Roman Roučka, 5. B

Jednoho dne večer jsem v knížce Panovníci českých zemí narazil na kapitolu o Karlu IV. Dozvěděl jsem se, že Karel IV. nechal postavit mnoho staveb, např. Karlův most, Karlovu univerzitu nebo Karlštejn. A v tu chvíli jsem spal.

Najednou jsem se ocitl na stavbě katedrály sv. Víta. Kousek ode mě stál samotný Petr Parléř. Jak mě uviděl, hned mi dal nějakou práci, a tak jsem pracoval na stavbě katedrály sv. Víta. Dny utíkaly, týdny utíkaly i měsíce utíkaly. Mnohokrát jsem viděl projíždět Karla IV. kolem staveniště, až jednoho dne mě uviděl a vybral si mě jako společníka na lov v lesích okolo Karlštejna.

Sám Karel IV. mně věnoval lovecký oděv, určil mi koně a vyjeli jsme na lov. Jeli jsme přes Karlův most, o kterém jsem se dočetl, že se při jeho stavbě do malty přidávala vajička. Zeptal jsem se Karla IV., jestli je to pravda, načež on přikývl. Ještě než jsme opustili samotnou Prahu, obdivovali jsme několik krásných staveb, které vyrostly na císařův popud. Po dlouhé úmorné cestě jsme konečně dorazili do hlubokých karlštejnských lesů a hon mohl začít. Lov byl dlouhý, ale úspěšný.

Hlavní náhončí odtroubil konec honu, můj kůň se splašil a já se probudil ve své posteli. Chvíli jsem přemýšlel, jestli se mi to vše jen zdálo a nebo jsem byl opravdu v době, kdy vládl Karel IV. Pak jsem pod polštářem našel knihu Panovníci českých zemí a uvědomil jsem si, že to byl vše jen sen. Ale krásný.

Na bitevním poli

Honzík Pluhař, 5. B

Jednou jsem se jel projet na kole a napadlo mě, jaké by to bylo žít v době husitů. A najednou rána.

Proč je kolem mě tolik lidí? A proč mají cepy, sudlice a sekery? Vždyť jsou to husité. A tak se zeptám kolemjdoucího: „Kam to jdeme?“ A on odpoví: „Přesouváme se do Tábora. Ale zvědové právě zjistili, že se blíží od Sudoměře královské vojsko.“ A dal mi cep. Když jsme došli na bitevní pole, začali jsme se připravovat k boji. Najednou vidím blížící se železnou armádu. Tolik rytířů jsem ještě nikdy neviděl. Všichni jeli na koních. Bylo jich tam snad 2000, ale my neustupovali. Ohlédl jsem se. „Vždyť je nás tak 400, a to i s dětmi. Za 12 vozů, které vezeme, se neschováme a na devíti koních neujedeme. Dostal jsem hrozný strach. „Neboj se,“ řekla mi paní po mém boku, která vedla i malého chlapce, „vede nás Jan Žižka a tomu věříme.“ „Povalte vozy zde mezi rybníky! Budou nás chránit, jiné obrany nemáme!“ zazněl hlas Jana Žižky. A opravdu, první útok katolických pánů jsme pomocí této vozové hradby odrazili. Katolíci však našli náš odkrytý bok u vypuštěného rybníku. Tak teď je náš konec. První katoličtí páni se chystají k útoku.....a hele, jsou těžcí ve svém brnění a boří se do bahna.....nás však dno rybníka unese... „Do útoku!“ zvolal hlas hejtmána.

Už už jsem se začal napřahovat, ale najednou jsem uslyšel velmi známý hlas, který patřil mé sestře. Že by tu byla taky? Sestřin hlas na mě promluvil: „Bráško, bráško, měl jsi nehodu.“ Až teď jsem pochopil, že se mi to jenom zdálo. Ale alespoň vím, jak se žilo v husitské době. Jen by mě ještě zajímalo, jak to všechno dopadlo. Musím se zeptat paní učitelky.

Starověký Egypt

Michala Bořiková, 6. A

23. března jsem byla s kamarádkou Verčou na hradě Zvíkov. Když bylo po prohlídce, zastavily jsme se u věže, že si ji vyfotíme. Jenže můj foťák se stále vypínal a zapínal.

Opřela jsem se o stěnu věže a najednou se otevřel tajný vchod. Zavolala jsem na Verču: „Verčo, pojd' sem, něco jsem našla.“ Verča ke mně přiběhla a zeptala se mě: „Jak jsi to otevřela?“ „Jen jsem se té stěny dotkla,“ řekla jsem. Vešly jsme do věže a stoupaly po starém točitém schodišti. Najednou do nás něco narazilo a shodilo nás to dolů. Když jsme se probudily, očitly jsme se ve starověkém Egyptě.

Měly jsme na sobě oblečení z doby vládkyně Hatšepsut. Vešly jsme do honosného paláce, kam nás strážé pustily, což nám bylo divné. Bylo nám dovoleno jít i za samotnou vládkyni Hatšepsut. Ta nás přivítala jako svoje rádkyně. V tu chvíli jsme si uvědomily, že jsme se vrátily do minulosti ke svým předkům.

„Chtěla bych se někam vypravit, ale nevím kam,“ řekla královna. „Co takhle do země Punt?“ řekly jsme. Královna odvětila: „Tak dobře a pojedete se mnou?“ zeptala se nás. „Raději ne,“ řekly jsme. I když na nás egyptská královna naléhala, nejely jsme. Za pár dní královna byla připravena odjet. Vypravily jsem ji za bránu města a rozloučily jsme se s ní. Když jsme se vrátily do paláce, rozdvojily jsme se a naše dvojnice zůstaly ve starém Egyptě a my jsme se probudily doopravdy.

Když jsme se vrátily domů, zůstala jsem na noc u Verči. Celou noc jsme zkoumaly, jak to, že jsme se dostaly do minulosti. Celý výlet se nám líbil, i když byl jiný, než jsme si ho představovaly.

Pravěk

Martin Takáč, 6. B

Jednoho dne ráno jsem šel do lesa, abych se jenom tak prošel. A najednou jsem uviděl divné světlo mezi stromy. Šel jsem se k němu podívat. Byl to velký kruh, který vyzařoval stříbrné světlo. Zpočátku jsem kruh obešel a zjistil jsem, že je tenký jako papír a stejný z obou stran. Jelikož jsem zvědavý, chci všechno prozkoumat. Ať to stojí, co to stojí.

Vlezl jsem dovnitř a vtom jsem se ocitl v době kamenné. S sebou mám vždy, když jdu do lesa, kompas, nůž, sirky a zapalovač. Zapamatoval jsem si, kde je portál, a šel jsem na průzkum okolí. Šel jsem a šel, dál a dál, a najednou jsem spadl do velké díry v zemi.

Vyběhli na mě lidi s kameny a klacky v rukou. Ale když zjistili, že nejsem zvíře, ale člověk, nechali mě být. Naznačil jsem jim, aby mi pomohli ven. Když jsem vylezl ven, tak jsem zjistil, že neznají oheň. Měl jsem s sebou sirky, mohl jsem jim tedy ukázat, jak fungují. Pak si na ohni opekli maso. Zjistili, že maso upečené na ohni je lepší než syrové. Za ty skvělé věci mě uctávali. Další den jsem je naučil trochu mluvit. Pak mě určili za vůdce. Ukázal jsem jim, které kameny dělají jiskry.

Protože mě to v době kamenné přestalo bavit, vyhledal jsem portál a vrátil se domů.

Druhá punská válka

Jana Peprná, 6. A

Jednoho parného dne se mi zatočila hlava a já upadla do bezvědomí, během kterého jsem se někam přenesla.

Když jsem se rozkoukala, zjistila jsem, že jsem se ocitla v roce 218. př.n.l. za doby druhé punské války. Lidé po mně koukali, jako bych spadla z jiného světa, a tak jsem si musela pořídit oblečení, které se zde nosilo. Jenže můj přílet zřejmě viděli královští zbrojnoši, kteří mě chytili a něco si šeptali. Odnegli mě k jejich vůdci Hannibalovi a ten se mě zeptal: „Jak se jmenuješ!“ Já mu odpověděla, ale ani nevím, jak je možné, že mi rozuměl. Řekl mi, že dostanu hádanku, a když ji zodpovím správně, stanu se jeho rádkyní, ale jinak propadnu hrdlem. Hádanka, která mi byla položena, nebyla tak těžká a já na ni správně odpověděla. Řekl: „Dobře, od teď jsi mou rádkyní.“

Jako první úkol jsem měla vymyslet, jak porazit silné Římany. Chvilí jsem přemýšlela a potom odpověděla: „Já ti radím, abys nešel do Říma po pobřeží, kde určitě budou Římané čekat, ale přes Alpy.“ Hannibal mě poslechl, i když se mu můj nápad zdál nesmírně riskantní, protože tehdy přes Alpy nevedla žádná cesta a skutečně se svou mocnou armádou přes velehory přešel. Poté vyhrával jednu bitvu za druhou, až došel k Římu, ale zalekl se toho, jak byl opevněný, a tak mě požádal o radu. Na to jsem mu řekla: „Začni dobývat Řím.“ Ale Hannibal neposlechl a stáhl se. Poté byl povolán do Kartága, aby jim pomohl, protože je napadl Scipio s římskou armádou. Hannibal se tam vypravil a propukla bitva u Zamy, kterou Hannibal prohrál.

Já z toho opět omdlela a v bezvědomí jsem se přenesla zpět do 21. století. Všem jsem povídala, kde jsem byla a co jsem zažila, ale nikdo mi nevěřil.

Olymp

Tereza Vágnerová, 6. B

Jednoho dne jsme jeli se třídou do technického muzea v Praze.

Průvodce začal povídat o různých vynálezech a říkal nám o stroji času, který desítky let nefunguje. Po dlouhém vyprávění jsem potřebovala jít na záchod. Při cestě jsem uviděla stroj času, který mě ohromil svým fialovým pronikavým zářením. Dotkla jsem se stroje, který mě náhle vcucnul a já se objevila na hoře Olymp.

Uviděla jsem boha Dia, který byl vládce všech bohů, a jeho manželku Hérú. Najednou mě někdo vzal a dovedl mě před boha Dia, který se mě zeptal, co tu pohledávám. Vyprávěla jsem mu, jak jsem se na místě ocitla. Zeus byl překvapen a ukázal mi celý Olymp. Chtěla jsem si vyfotit krásný obraz a Zeus se mě zeptal, co to držím v ruce. Byl celý udivený, co to je za přístroj. Řekla jsem, že to je mobil a že to má skoro každý. Zeus mne pojmenoval bohyně budoucnosti a také se mě zeptal, jak se jmenuji. Neuměl to ani vyslovit, tak mi říkal Téza.

Setkala jsem se s Athénou, která byla bohyně moudrosti. Byla opravdu velmi chytrá, naučila mě mnoho věcí a já zase ji. Také jsem se setkala s Afroditou, která byla bohyně lásky. Zeus mne zavedl do pokoje, a když jsem usnula, najednou jsem se objevila zpátky v místnosti, kde byl stroj času.

Holky se mě potom ptaly, kde jsem byla takovou dobu, ale nechtěla jsem říct, že jsem byla na hoře Olymp, protože by se mi smály, že jsem blázen. Na hoře Olymp se mi moc líbilo, ale nemohla bych tam vydržet bez počítače ani bez televize.

Starověké Řecko

Soňa Arrammachová, 6. A

V pondělí jsme šli jako obvykle do školy, ale nebylo to ledajaké pondělí. Moje nejlepší kámoška měla narozeniny. Po škole jsme šli k ní domů a ona dostala spoustu dárků, ale jeden byl zvláštní. Byla to kniha o historii. Jelikož mě historie strašně baví, tak jsem si ji půjčila a podívala se do ní (konkrétně na starověké Řecko).

A najednou mě to vtáhlo do dávné minulosti. Tedy do Řecka v dřívějších dobách. Úplně jsem se zhrozila. Najednou jsem byla úplně sama. Po nějaké době jsem zjistila, že jsem se ocitla na prahu Trojské války. Bylo to mnohem krutější doba, než jsem si kdy dokázala představit. Moc mě potěšilo, že jsem potkala Odyssea, kterému jsem hned poradila: „Odyssee, bez nějakého dobře promyšleného plánu nemáte možnost válku vyhrát. Věděla bych, co poradit. Je jen na tobě, jestli tento plán použiješ.“ Odysseus odpověděl: „Povídej. Pokud bude tvá rada moudrá, rád se nechám poučit.“ Poradila jsem tedy velkému, statečnému bojovníkovi, že až už se Řekům bude zdát, že vyšli z boje jako vítězové, je jisté, že tuto výhru určitě pořádně oslaví. V tuto chvíli budou opiti namol (jak se u nás říká), a proto budou nepozorní. Řekla jsem: „Nechte vyrobít dutého, dřevěného koně, do kterého se vejdu ti nejzdatnější bojovníci. Koně musíte lstí dostat za brány Troje. Pak už stačí jen počkat na nejvhodnější okamžik, otevřít bránu a ...“

Odysseus byl plánem nadšený, vznešeně poděkoval, a když jsem se vrátila ke své nejlepší kámošce zpět na narozeniny, měla jsem úžasný pocit z toho, že jsem mohla pomoci tak slavnému bojovníkovi, jakým byl Odysseus.

Starověké Řecko

Denis Drudík, 6. A

Ráno jsem šel do školy jako obvykle s bratrem. Adam se loudal jako vždy. Křikl jsem na něj: „Dělej, takhle tam nedojdeme. Lezeš jako šnek.“

Vtom nás obklopila fialová mlha, a když se rozplynula, stáli jsme v neznámém městě. Lidé na sobě místo oblečení měli taková prostěradla. Podle obrázků v učebnici dějepisu jsem poznal, že jsme ve starověkém Řecku. Na agorě jsem se jedné ženy zeptal, kde jsme. Podívala se na mě jako na blázna a odpověděla: „V Athénině městě, přece.“

Chvíli jsme bloudili úzkými uličkami, viděli jsme zloděje rozbíjet zeď jednoho domu. Adam se bál a začal otravovat, že má hlad. Doma se jako obvykle nestihl nasnídat. Zamířili jsme zpět na agoru, kde byly trhy. Ale neměli jsme žádné peníze. Tu Adam našel na zemi peníz s obrázkem sovy. Koupili jsme si chlebové placky se sýrem a olivami.

Vtom přiběhli otroci, začali vyklízet na agorě veliký prostor a přinesli mnoho střepů z keramických nádob. Ten den se měl konat střepinový soud. Lidé přicházeli a psali jméno toho, o kom si mysleli, že na sebe chce strhnout moc. Nenápadně

jsme si několik střepů prohlédli a viděli jsme jméno stratéga Péríkla. Nechtěl jsem, aby byl odsouzen, proto jsem dal Adamovi do kapes několik střepů s jeho jménem. Počkali jsme si na výsledky. Péríkles byl zachráněn, do vyhnanství odešel někdo jiný.

Pak jsem uviděl hrdiny, kteří se chystali na Olympijské hry. Rád sportuji i sleduji sportovní utkání, proto jsme šli s nimi. Cesta byla dlouhá, tížily nás tašky, ale dobré bylo, že jsme měli plastové lahve a mohli si natočit čerstvou vodu na pití. Kvůli Adamově loudání na nás v Olympii zbyla jen místa mezi otroky, ale naštěstí jsme viděli dobře. Na úvod her byla vykonána oběť bohům za zdárný průběh her. Moc jsme fandili athénskému hrdinovi Spallasovi. A on opravdu vyhrál. Po cestě zpátky sportovci oslavovali, Spallas bude uvítán jako hrdina. Jenže tu jsme v dálce uviděli cizí vojáky. Sportovci začali křičet: „Utíkejte, to jsou Sparťané.“ Měl jsem strach, že nás kvůli Adamově loudání chytanou a odvedou do otroctví.

Vtom nás zase obklopila fialová mlha, a než jsme se vzpomatovali, stáli jsme před školou. Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že utekly jen dvě hodiny našeho času. Sice jsem přišel do školy pozdě, ale byl jsem rád, že jsem zmeškal hodinu výchovy k občanství. A až budu vyprávět o nečekaném výletě při dějepisu, to budou všichni koukat!

Troja

Kateřina Krásná, 7. tř.

Dnes jsme psali ve škole několik písemek, takže jsem se rozhodla, že půjdu do muzea. Jelikož miluji historii, do muzea chodím ráda. V muzeu jsem si prohlížela předměty z pravěku, starověké nástroje a středověké šaty. Uprostřed prohlídky se mi zachtělo na záchod. V patře, kde prohlídka zrovna probíhala, jsem se moc nevyznala. Otevřela jsem tedy jedny dveře a strnula jsem.

Uvnitř stála napodobenina trojského koně v životní velikosti. Neodolala jsem a sáhla jsem na něj. Všimla jsem si, že má na bříše poklop. Zatáhla jsem, zatajila dech a vlezla dovnitř. Bylo tam spoustu místa. Uvelebila jsem se a po chvíli usnula. Probudila jsem se v jakémsi chrámu. Měla jsem na sobě řecké šaty. Vešla jsem před chrám a rozhlédla se. Viděla jsem moře, slunce a v dálce ... armádu. Armádu spartského krále Menelaa. Sledovala jsem, jak se přibližují a uvědomila jsem si, že bych měla něco udělat. Vběhla jsem do chrámu a volala na kněží. „V chrámu božím se nekřičí!“ ozval se za mnou přísný hlas. Otočila jsem se a vydechla úlevou. Předemnou stál kněz. Horečně jsem ze sebe vysypala o armádě. „Klid, dítě,“ řekl kněz. „To určitě nebude tak zlé.“ V tom mu tváří proběhl bolestný výraz. Vyděšeně jsem se na něj podívala. Ze zad mu trčel černý šíp. „Bůh...mě pomstí...“ vyrazil ze sebe s námahou. Zaječela jsem. Tím jsem na sebe upozornila Sparťany. Dva z nich se ke mně vrhli. Zacouvala jsem a upadla. Praštila jsem se do hlavy a ztratila vědomí.

Někdo mě poplácával po tvářích a pak na mne vchrstl vodu. „Dost, jsem vzhůru!“ vykřikla jsem. Předemnou seděl nějaký muž. „Jsem Odysseus, a ty?“ „Katka,“ špitla jsem. „Dobrá, Katko, nyní si odpočiň,“ řekl a odešel. Strávila jsem v jeho stanu pár dní. Vždy mi přinesl jídlo a zmizel z tábora. Vrátil se až večer a vyčerpán. Jednoho dne mě brzy ráno vzbudil. „Pojď,“ řekl, „musím ti něco ukázat.“ Vstala jsem a odešla za ním. Prošli jsme táborem a zamířili k moři. Najednou jsem spatřila obrovského dřevěného koně. Okamžitě mi došlo, že když vlezu dovnitř koně, ocitnu se zpátky v muzeu. „Je nádherný,“ lichočila jsem Odysseovi. „To je tvoje práce?“ „Ano,“ odvětil. „Vejde se tam tisíce mužů,“ vychloubal se dál. „To snad ne! Tomu nevěřím,“ hrála jsem dál svou roli. „Jestli tomu nevěříš, pojď se podívat!“ řekl pyšně Achilleus. „Výborně,“ pomyslela jsem si. „A mám ho, kde jsem chtěla.“ Achilleus otevřel poklop a já hbitě vlezla dovnitř. Venku to podivně luplo a já zvědavě vykoukla.

Byla jsem v muzeu. Vyběhla jsem a radostně utíkala domů. I když jsem v Troje prožila dobrodružství, domů jsem se těšila o to víc.

Jana z Arku

Jitka Wartlíková, 7. tř.

Ležím v posteli a pročítám si svou oblíbenou knížku. Stmívá se, ale mně se ještě nechce spát. Chci si dál číst o Stoleté válce a o Janě z Arku a jejich slavných vítězstvích. Je tma. Vše kolem utichlo a šlo spát. Vyšel měsíc, aby osvětloval cestu tmou. Únava je silnější než já. Pomalu se mi zavírají oči, ale já se stále bráním tomu, abych usnula. Únava ale vyhrála a já zavřela oči.

Náhle jsem se ocitla ve Francii ve vesnici Domény. Francie byla zrovna okupována Anglií. Říkali mi Jano, Jano z Arku. Nebyla jsem jako ostatní. Nenosila jsem šaty jako ostatní dívky, ale kalhoty. Někdy jsem slyšela hlasy. Prikazovaly mi, abych osvobodila Francii od Angličanů. Nechápala jsem to. Jak bych mohla. Čas pomalu utíkal a já stále slýchávala hlasy. Teď jsem už chápala. Jsem předurčena k tomu, abych osvobodila Francii. Osvobodím město Remeš, korunovační město králů Francie. S mojí pomocí se Karel stane králem Francie.

V Remeši francouzští králové skládali přísahu na posvátnou knihu. Probojovali jsme se do města Compiègne obklíčeného nepřáteli. Pak ale do města vtrhli Angličané. Byla jsem zajata i přes můj usilovný odpor a celý rok jsem byla uvězněná v jednom z rouzenských zámků. Obvinili mě z kacířství. Soud zasedal 9. ledna 1431. Vytýkali mi falešná proroctví a kacířskou víru a nechybělo ani obvinění, že jsem nosila mužský oděv. Nakonec mi oznámili, že mě čeká upálení na hranici. Když mě vedli městem, všichni na mě pokřikovali, že jsem čarodějnice. Přivázali mě ke kůlu a já jsem se začala modlit. Zapálili hranici. Už cítím plameny, jak mě pálí po celém těle a spalují mě. Náhle však slyším, jak drnčí budík.

Otevřela jsem oči. Celá zpocená a vyděšená si vybavuji, co se mi to vlastně zdálo. Máme docela štěstí, že žijeme v 21. století. Dnes se na hodině dějepisu budeme učit o Janě z Arku. A já přesně vím, jak se cítila, a vím i o jejím snu vyhnat Angličany z Francie. Měla velké odhodlání a nezlomnou víru. Kéž by takoví byli i naši politici.

Objevitelé Ameriky

Veronika Schejbalová, 7. tř.

Hned jak jsem přišla ze školy, hodila jsem tašku na zem a sedla jsem si na gauč. Zapnula jsem si televizi a pohodlně jsem se usadila. Dostala jsem velikou žízeň, a tak jsem se rozběhla do kuchyně a nalila si minerálku. Najednou se mi zatočila hlava a já padla na zem. Minerálka se vylila vedle mě a já zavřela oči. Ležela jsem na studené zemi a hlava mě hrozně bolela. Pomalu jsem se zvedla a sáhla po láhvi minerálky. Kolem mě všechno začalo drnčet a prskat a vydávat další podivné zvuky. Nevím proč, ale rychle jsem se chytila flašky, která se mnou začala házet a točit. Už jsem to nemohla vydržet a pustila jsem se. Letěla jsem vzduchem a náhle jsem dopadla na studenou zem. Otevřela jsem oči.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mladý chlapec. Skláněl se nade mnou a já odpověděla: „Jo, myslím, že jo.“ Chlapec si mě chvíli měřil pohledem a potom mi řekl, že je mladší bratr Kryštofa. „Kryštofa Kolumba?“ výskla jsem. „A jak se jmenuješ?“ zeptal se ten kluk. „Veronika. A ty?“ vrátila jsem mu otázku a s rozechvělým tělem jsem vstala. Chvíli jsem si ho prohlížela a pak jsme si začali povídat. Povíдали jsme si zhruba dvacet minut. Kluk se jmenoval Jonáš. Řekl mi, že je Kryštofův nevlastní bratr. Odvedl mě do jejich domu a dal mi k dispozici malou komůrku. Usnula jsem tam. Zdálo se mi, že jsem ve Francii a jezdím v Alpách v zápahu se psy. Užívala jsem si jízdu, ale sáně se mnou cloumaly tak divoce, že jsem otevřela oči. Vzbudil mě on. Kryštof Kolumbus. Ptal se mě, jak jsem se sem dostala. Všechno jsem odvyprávěla a Kryštof jen přikývl a odešel. Za chvíli se ke mně přičítal Jonáš. „Sbal si věci a poběž!“ stačil na mě vybafnout a už byl pryč.

Běžela jsem za Jonášem a nakonec jsem ho dohonila. Slunce mi svítilo do očí, takže jsem jen stěží oba poznala. Šla jsem k nim a slunce se schovalo za plachty lodě. „Páni...“ nemohla jsem uvěřit svým očím. Kryštof mě pobídl, abych nastoupila. Když jsme byli na palubě a vytáhla se kotva, vítr mi rozfoukal vlasy. Plachty se roztáhly a já se zeptala: „Jonáši, kam se vlastně pluje?“ „Do Indie!“ skočil mi do řeči Kryštof. Protože se dost vyznám v historii, hned jsem věděla, že skončíme v

Americe. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že nás zastihne hurikán! Kryštof poslal Jonáše, aby mě odvedl do podpalubí a zůstal tam se mnou. Povíдали jsme si a uprostřed bouřlivé noci jsme usnuli. Vzbudil nás jakýsi Franta, že prý je nádherný východ slunce. Ani jsme se nestihli pořádně probat a už na nás Kryštof volal: „Hej, vy ospalci! Už je vidět pevnina!“ Jonáš přikývl a zívnu: „Až bude na obzoru vidět něco opravdu zajímavého a důležitého, vzbud mě, prosím!“ Já jsem zůstala na přídi lodi a nechala jsem ranní vánek, aby mi rozčesal vlasy.

Když jsme vyhodili kotvu a vystoupili jsme z lodi, Kryštof volal: „Jak je ta Indie krásná!“ Šli jsme hlouběji do hustého lesa u pobřeží a já se v duchu smála: „Ale jakápak Indie, Amerika je to!“ Když jsme se prodrali trnitým houštím, spatřili jsme domorodce, jak tančí kolem ohně. „Co vy tu dělat?“ zeptal se chlápek s čelenkou z peří. Jonáš mu všechno vysvětlil a náčelník se pobaveně zachechtal: „A copak být ta loď?“ Vše jsme vysvětlili a domorodý kmen nám kolem krku zavěsil věnce a do ruky nám vrazili kus masa. Maso jsme snědli, a dokonce jsme tancovali kolem ohně. Tak to šlo den co den. Jednou jsem se v noci probudila a nade mnou se skláněl náčelník a Jonáš. „Vy jít se mnou, já vám ukázat!“ zašeptal náčelník. Došli jsme na pobřeží a náčelník dal Jonášovi hůl a pravil: „Podržet to! Já vám dát dar indiánů!“ Otevřel padací dveře pomocí liány uvázané na stromě a na malou chvíli v chladném sklepě zmizel. Když vylezl ven, nesl malou truhličku. Vyndal z ní prstýnek a řetízek. „Prstýnek pro tebe,“ ukázal na mě, „pro něj řetízek!“ Nasoukala jsem si prstýnek na levý prostředníček a Jonášovi jsem zapnula řetízek s přívěskem srdce s indiánskou čelenkou. Když jsme se otočili, náčelník tu nestál. Byli jsme sami. Společně jsme se dívali na východ slunce.

Jonáš mě chytil za ruku a řekl: „Zítřa odplouváme, těšíš se?“ Neodpověděla jsem, protože nejvíc jsem se těšila domů. I když jsem nevěděla, jestli náš dům ještě někdy uvidím. Našeho psa, zahradu, bazén, kamarády a mámu a tátu. Jonáš si rozeplnul řetízek a pověsil mi ho na krk. „To máš ode mě. Na památku.“ „Díky,“ špitla jsem. Jonáš jen seděl a mlčel. Já taky. Mlčeli jsme nejméně pět minut. „Škoda, že zmizíš!“ řekl Jonáš. Překvapeně jsem se na něj podívala a v tu chvíli jsem se rozplynula v jitřním světle. Pomalu jsem zamrkala. Otevřela jsem jedno oko, druhé taky. Slunce tak zářilo, že jsem oči musela mít přivřené. Ležela jsem na trávě. Podívala jsem se na ruku a prstýnek tam byl. Sáhla jsem si na krk. I řetízek byl na svém místě. „Zvláštní,“ pomyslela jsem si. Snažila jsem se zvednout. Zaslechla jsem, jak se zavřely dveře u auta a slyšela jsem slabý, štěněčí štěkot. Když už jsem skoro seděla, porazilo mě štěně zlatého retrívra, jak se o má ramena opřelo tlapkami. Lízalo mi obličej, jako kdybychom byli největší přátelé. Máma mi řekla, že ho mám k narozeninám. Že si ho zasloužím. Dala jsem mu jméno Jonáš. Na památku.

Výlet do pravěku

Michaela Dlesková, 7. tř.

Byl deštivý večer. Kapky deště dopadaly na parapet a stékaly po zamlženém okně. Občas se zablýsklo a po chvíli v dáli zaburácel hrom. Strašidelné stíny zahltily celý můj pokoj. Lehla jsem si do postele a celá se schovala pod deku. Netrvalo dlouho a má víčka se začala sama přivírat.

Všude teď byla černočerná tma a ticho. Najednou jako by se začal pomalu vracet čas. Pevně jsem v rukou sevřela deku, kterou jsem přes sebe měla přehozenou. Oči jsem měla křečovitě zavřené. Všechno se začalo zrychlovat a před očima se mi začaly míhat maličké střípky minulosti. Ještě pevněji jsem sevřela deku. Vše kolem mě se začalo točit. Nemohla jsem to už vydržet a otevřela jsem oči.

Přede mnou se teď rozprostírala malá loučka obrostlá několika stromy. Nebe bylo jasně modré bez jediného mráčku. Ve vzduchu se mihotalo několik barevných motýlů. Hlavou se mi honilo, kde to vlastně jsem? Zahleděla jsem se do dálky a spatřila stádo býložravých dinosaurů, jak se pasou na nedaleké louce. Rozběhla jsem se na konec loučky. Doběhla jsem k malému potůčku, ze kterého zrovna pil nějaký pabobr. Jakmile mě uviděl, ihned vyděšeně uprchl do křoví. Pomalu jsem vešla do lesa. Panovalo tam takové ticho jako nikde jinde. Obklopovalo mě několik listnatých stromů. Zem pokrývala

hlína, někde rostly malé trsy trávy a kolem stromů leželo opadané listí. Sluneční paprsky svítily skrz větve. Došla jsem na samý konec lesíka. Najednou jsem z houští nedaleko ode mě uslyšela křupání větviček a prudké oddychování. Koukla jsem se na křoví, nestačila jsem říct ani "ahoj" a z houští se na mě vyřítil šavlozubý tygr. Vyskočil proti mně a začal na mě cenit zuby. Celá vyděšená jsem začala pomalu couvat. Bezradně jsem narazila na strom. Zůstala jsem nehybně stát a rázem mi všechny končetiny zkameněly. Upřeně jsem hleděla na zuby mého "kamaráda", který si mě chystal dát k svačince. Tygr na mě cenil zuby, vrčel a pomalu se ke mně přibližoval blíž a blíž...

Už jsem myslela, že je to můj konec, když vtom z ničeho nic tygr vystrašeně zakňučel, sklopil ocas a rychlostí tryskáče proběhl kolem mě a běžel pryč. V dále jsem uslyšela dusot a zahlédla jsem obrovský oblak prachu. Nohy mi znovu zkameněly a já jen koukala. Najednou jsem uviděla stádo mamutů. Prořítli se kolem lesa, a když zaběhli, doufala jsem, že mě nečeká již žádné překvapení. Když jsem se však rozhodla jít zpátky tam, kde jsem se objevila, rychle jsem se ohlédla a... „Pane Bože, další mamut!“ zakřičela jsem, když jsem uviděla mamuta, který se řítí přímo proti mně. Neváhala jsem se a běžela napříč lesem. Proplétala jsem se mezi hustými stromy. Za sebou jsem uslyšela jen dopadání těžkých mamutích nohou na zem. Snažila jsem se běžet co nejrychleji. Najednou se přede mnou objevil malý pařez zakrytý listím. Naštěstí jsem o něj zakopla a letěla přímo do hlíny před sebou. Už jsem se jen letmo ohlédla, nad sebou uviděla obří mamutí tlapy a...

Prudce jsem sebou škulba a otevřela oči. Sedla jsem si na postel. Venku už nepršelo a občas zazpíval nějaký ten ptáček. Naštěstí to byl všechno jen sen, který bych neměla ani nejmenší chuť prožít doopravdy. Spokojeně jsem se zavrtala do postele, uvelebila jsem se a spala dál již bezesným spánkem.

Středověk

Jana Macánová, 7. tř.

Když jsem byla malá, trpěla jsem vyrážkou. Maminka se ji snažila vyléčit bylinkami, protože říká, že nejlepší léky rostou na louce. Od té doby se o rostliny zajímám hlouběji.

Když jsem si jednoho večera zase listovala v atlase, bylo už dlouho a já usnula s knihou v klíně. Zdál se mi sen. Procházela jsem se po loukách, ale byly zarostlé, tráva sahala až po pás. Po jedné z polních cest se blížili jezdcí, měli zastaralé uniformy, podle kterých jsem odhadovala, že jsem se ocitla ve středověku.

Přijeli až ke mně, zeptali se, co tu dělám, a já si rychle vymyslela, že tu sbírám bylinky. Tím pádem jsem se stala kořenářkou téhle vesnice. Cestou do vesnice jsem potkala spoustu lidí, které něco trápilo. Rozhodla jsem se, že jim pomohu a pokusím se je vyléčit.

Přišla ke mně dívčina se svědicí rozškrabanou a zarudlou kůží, byl to ošklivý pohled. Ze svých zásob jsem jí dala sušený heřmánek a řekla jsem jí, aby si vařila odvar a máčela si v něm kůži. Po týdnu mi přišla poděkovat.

Takhle úspěšně se mi léčení vedlo ještě několik měsíců, než mě kardinál obvinil z čarodějnictví. Vojáci mě zatkli a vsadili do žaláře. Soudce rozhodl, že mě upálí na hranici jako čarodějnicí. Zoufale jsem prosila: „Prosím, já jen pomocí bylinek léčila, žádná kouzla a čáry, prosím, ne!“ Soudce mne ale vyslechnout nechtěl. Sama jsem se musela dívat, jak pro mě staví hranici. Druhý den svolal bubeník lid. Já, třesoucí se strachem, stála na hranici. Už už jsem cítila, jak mne nohy začínají trochu pálit, a vtom mne maminka budila, abych vstávala.

Já jí pak s úsměvem na tváři poděkovala a vyprávěla jí celý ten příběh a ona byla také ráda, že to byl jen sen.

Alžbětinská Anglie

Veronika Taterová, 7. tř.

Bylo odpoledne a já si musela udělat úkol na dějepis. Zrovna probíráme absolutismus v Anglii, a tak mě napadlo, jaké by to bylo, kdybych se ocitla v této době. Propiska mi spadla na zem, víčka se mně zavírala a já cítila, že pomalu usínám. Najednou jsem zaslechla ránu, vedle mě se objevil malý mužík s plnovousem a divně na mě zíral. Srdce mi bušilo jako o závod a ruce se mi chvěly. Zeptala jsem se ho, kdo je a odkud je. On jen koukal a koukal, ani hlásku nevyslovil. Po chvílce zakroutil svým diamantovým prstenem, který mu zářil na pravé ruce. Před očima se mi zatmělo, ruce a nohy jako by zkameněly. Vtom mi kdosi poklepal na rameno: „Vstávej, ospalče.“ Nejdřív jsem si myslela, že to je mamka, ale pak.... Otevřela jsem oči a přede mnou stála holka, asi tak stejně stará jako já, vlasy měla dlouhé, zrzavé, sepnuté do culíku a oči čokoládově hnědé. „Kdo jsi?“ vykřikla. „Neměla bych se ptát spíš já?“ vrátila jsem jí otázku. „Ehm..., no tak nejdřív ty a pak já,“ navrhla dívka. „Tak dobře, já jsem Veronika,“ řekla jsem. „A já Alžběta,“ představila se neznámá. Alžběta měla na sobě volné šaty s kraječkami jako princezna z pohádky, a tak mně to nedalo a musela jsem se zeptat, kde vlastně jsem. Ona odpověděla, že jsem v království v Anglii. Chvíli jsem koukala a pak mi došlo, že tedy její otec musí být Jindřich VIII. Ale jak jsem se sem dostala? To přece není možné, abych se dostala skoro o 500 let zpátky, ještě ke všemu do Anglie. „Možná, že tě překvapím, když ti řeknu, že jsme se o tobě učili,“ prozradila jsem Alžbětě. „O mně? To jako fakt?“ udiveně zvolala. „Ano, třeba, že patříš mezi známé královny v Anglii, dokonce je tato doba po tobě pojmenovaná alžbětinská.“ Alžběta jen zírala. Já jsem ale pořád musela myslet na to, jak se dostanu domů. „Pojď, pomůžes mi sázet květiny,“ navrhla Alžběta. A tak jsme šly cestou do veliké, překrásné zahrady. Alžběta ještě doběhla pro hlínu a šly jsme. Vyprávěla jsem jí, odkud jsem, a ona mně. Čas nám rychle utíkal. Směrem k nám šel nějaký muž. „Tatínku, musím ti někoho představit. Tohle je Veronika z České republiky, představ si to, on jim tam nevládne král, ale nějaký prezident a musí chodit každý den do školy a...“ Než Alžběta stačila dopovědět větu, král ji přerušil. „Počkej, nesnaž se mi tady namluvit, že chodí do školy a vládne jim prezident, to je přece nesmysl. Lže a já v zámku nestrpím podvodníky. Do večera ji tu nechci vidět.“ Alžběta na mě hodila nejistý pohled. Já jsem se otočila. „Počkej, já ti věřím,“ rozběhla se ke mně. Přinesla mi večeri, potom sundala z krku svůj náhrdelník a řekla, abych si ho nechala na památku. Já jsem jí dala prstýnek. Byla jsem už unavená, a tak jsem si šla lehnout. Když jsem se probudila, ležela jsem na gauči a vedle mě seděl můj kocour. Na krku mi visel diamantový náhrdelník

Bitva u Moháče

Jakub Schenk, 7. tř.

Byl jednou jeden chlapec, jmenoval se Milan a ten spal ve své posteli. Najednou se probрал a zjistil, že neleží ve své posteli, ale že leží na zaprášené zemi a okolo něj jsou vojenské stany z 15. století. Chtěl se zvednout, ale zjistil, že nemůže... Tížilo ho brnění. Za pasem měl zahnutou šavli a na sobě kožené kalhoty, boty, triko. Na hlavě posazenou přilbu a vedle něj stál černý kůň s uzdou a s druhou zahnutou šavlí v postroji. Milan vstal. Zjistil, že je v nějakém průsmyku. Z jednoho stanu vyšel člověk a začal Milanovi nadávat: „Co to tady děláš? Máš čerpat síly na zítřejší bitvu s polským vojskem Jagellonců. Nebudou zrovna silní, ale co když je podceňujeme.“ Milan se udiveně zeptal: „Kde to jsem? Kdo jsem? A jaký je den?“ „Dny se nezdržuj,“ řekl člověk (zřejmě generál), „jsi ve vojenském tažení proti česko-polskému vojsku a zítra nás čeká bitva u Moháče. Jsi Turek a kdo zabije Ludvíka Jagellonského, ten postoupí na moje místo generála.“ Druhý den už byl v obraze, věděl co a jak a cvičil na bitvu. Naostřil si meč, nakrmil svého koně, vyleštil si veškerou výbavu a byl připraven na nadcházející bitvu. Ve tři hodiny odpoledne dorazili Turkové k Moháči, kam také dorazilo vojsko Jagellonců. Jejich generál zatroubil a vojsko se dalo do pohybu. Bylo vidět, jak je drtí a jak vojsko Jagellonců prchá.

Zanedlouho je po boji. Milan se rozhlédl a vidí, že bitevní pole je až na pár Turků prázdné. Najednou si všiml, že se za keřem mihl chochol z přílbice, a tak rychle vyrazil tím směrem, protože Turkové chocholy nenosí. Jede rychle, aby se mu Jagellonec neztratil. Už vidí prchajícího válečníka v plné zbroji. Když najednou kůň válečníka skočil a bylo jen slyšet tiché „žbluňk.“ Jagellonský válečník spadl do bažiny. Milan sesedl z koně, přistoupil k němu a zjistil, že je to Ludvík Jagellonský. Uslyšel zašustění za sebou, jako by někdo upadnul. Otočil se a uviděl člověka, který ležel na zemi. Vypadal jako Viking nebo Gal, ale ne jako Jagellonec. Najednou zaslechl zavytí. Bylo slyšet zřetelně a docela blízko. Zaslechl generála, jak svolává vojsko. Rozběhl se, ale zapomněl na tělo před sebou a zakopl o něj. Spadnul na plochý kámen a upadl do bezvědomí... Když se probрал, zjistil, že zřejmě jen usnul, a tak si řekl, že se se svým zážitkem pochlubí svému nejlepšímu kamarádovi Dominikovi.

Bitva u Moháče

Leona Augustinová, 7. tř.

Jednoho dne žák 7. třídy seděl u počítače a hrál hru 4story. Najednou se na obrazovce objevila zpráva: „Čau, Dome Gale!“ Dominik sebou škubl. Když chtěl Milanovi odpovědět, zjistil, že padá. Ve vzduchu metal salta a po chvíli úplně ztratil orientaci. Pak si všiml, že má v ruce knihu o historii. Otevřel ji a nalistoval Kelty. Dominikovi přišlo, že už padá hrozně dlouho. „To je doba!“ povzdechl si. Ale to neměl říkat.

Padal pořád rychleji a rychleji, až s hlasitou ránou spadl na studenou zem. Rozhlížel se kolem a uviděl neprostupný les. Potom uslyšel praskání drobných větví. K Dominikovi přišli neznámí bojovníci. „Kdo jsi?“ vykřikl jeden z nich. „Já jsem Dom Gal,“ pronesl slavnostně Dominik. „Tak to jsi náš člověk! Slyšeli jsme, že se ztratil jeden dobrý válečník. Tady máš zbraň a jdeme do bitvy!“ radoval se druhý. Dom si uvědomil, že se dostal mezi Galy. Na skupinu keltských válečníků náhle zaútočili nepřátelé.

Jeden z nepřátel Dominika napadl. „Co mě biješ? Já jsem šlechtic!“ zaskučel Dom. Dominikovi noví přátelé se postarali o nepřátele a pomohli mu vstát. „Co teď?“ ptal se Dom. „Zůstaneme tady v úkrytu, dokud se navzájem nepobijí. Pak tam přijdeme jako vítězové. Už je po poledni. Bitva co nevidět začne,“ oznámil náčelník Galů. Dominik si pomyslel, že asi myslí bitvu u Moháče, kde bojují Turkové proti Jagelloncům.

Když se Galové domnívali, že bitva už mohla skončit, vyslali Dominika, aby to ověřil. Ten se rozhlédl po okolí a uviděl Ludvíka Jagellonského, jak ujíždí z boje. Rozhodl se běžet tím směrem. Jakmile tam doběhl, zjistil, že Ludvík se topí v bažině. Aby se přesvědčil, že je to skutečně český vládce, vydal se k bažině. Náhle zakopl a upadl do bezvědomí. Ještě ucítil, jak přes něj někdo zakopl...

Dominik se probрал u počítače a u hry 4story. Dělal, že se nic nestalo, a hrál dál.

Dobrodružství

Michaela Rosová, 8. B

Byl to den jako každý jiný. Bylo úterý a my žáci jsme přišli do školy jako obvykle. Zrovna jsme měli hodinu chemie, která se však zdála zvláštní. Paní učitelka řekla Šimonovi, ať nalije do zkumavky kyselinu sírovou. A my ostatní jsme měli přemýšlet nad naší oblíbenou událostí z historie. Když jsme se rozhodli, událost jsme napsali na papír a ten hodili do zkumavky. Pak jsme měli všichni zavřít oči a myslet jen a jen na tu událost.

Jakmile jsme oči otevřeli, už jsme nebyli ve škole, ale v historii. Celá naše třída se ocitla na hradě Karlštejn. Když jsme si prohlédli hrad, zahlédli jsme císařovnu Elišku, avšak z dějepisu jsme věděli, že na Karlštejn byl ženám vstup zakázán. Když jsme si to uvědomili, okamžitě jsme běželi do komnat k císaři Karlovi IV. a pověděli mu, že jsme zahlédli na hradě ženu. Ne jakoukoliv ženu, ale císařovnu.

Císař Karel IV. se na nás pouze udiveně díval a řekl, že je to nemožné, a co my tam vůbec děláme. Když jsme se mu to pokoušeli vysvětlit, vůbec nás neposlouchal. Zavolal na nás strážce, ať nás zavrou do vězení. Ve vězení nám to připadalo, jako kdybychom tam byli už týden. Avšak najednou Pavel s Kubou uslyšeli zvuky tekoucí vody, a tak jsme zkoumali, odkud se ozývají. Zuzka najednou zakřičela, že vidí ve zdi malý pramínek vody. Všichni jsme rychle vyndávali kameny ze zdi. Když jsme odsunuli kameny, objevila se malá díra, kterou jsme propadli až do Niagarských vodopádů. Bylo to nebezpečné.

Naštěstí jsme se vynořili z vody všichni v pořádku. Terka vykřikla, že nemáme žádnou loď, ale sotva to dořekla, uviděli jsme koráb, a tak jsme k němu plavali. Když jsme byli už u něj, námořníci nás vytáhli na palubu a Zuzka vykřikla: „Jé, to je přece Kryštof Kolumbus!“ A tak jsme mu vyprávěli celý náš příběh a on jen poslouchal. Byl udivený, že jsme to jako třída zvládli.

Byl na nás pyšný, že držíme spolu v dobrém i ve zlém. Potom nám na oplátku vyprávěl on své příběhy. Všichni jsme mu s údivem naslouchali. Ale pak se Nikolas zeptal, jak se dostaneme domů. Kryštof Kolumbus řekl, že má nejlepšího přítele chemika. A v tom vyšel z podpalubí muž v černém – A. Laurent Lavoisier a ten nám poskytl kyselinu sírovou, zkumavku, papír a tužku.

Se všemi jsme se rozloučili, nalili jsme kyselinu do zkumavky, napsali na papír, kam se chceme přemístit, dali jsme ho do zkumavky, zamávali, zavřeli oči a přáli si, ať jsme zase ve škole. Pak jsme oči otevřeli. Stála tam paní učitelka a dělala stále pokusy, jako kdybychom vůbec nikam neodešli.

Setkání s Emilem Škodou

Jaroslav Chuchel, 8. A

Je právě 20:49 a já si jdu zrovna dnes lehnout o trochu dříve než jindy. Jsem dnes tak unavený, že sotva si dám hlavu na polštář, určitě hned usnu. Ještě ani neležím a už jsem se ocitl ve vlaku uhánějícím do roku 1869.

Když jsem vystoupil z vlaku, neznámo kde, stál tam muž, který prodával bicykly. Zeptal se mě, jak dlouho se tu zdrím, a já mu odpověděl, že nevím. Začal se mi podbízet, abych si u něj koupil kolo. Já ho slušně odmítl, ale on se jen tak odbýt nenechal a řekl, že mi kolo za poplatek alespoň půjčí. Pak dokonce vyrukoval se starým trikem, že doma má sedm dětí a potřebuje je nakrmit. Abych měl už od něj pokoj, vypůjčil jsem si kolo na celý týden a zaplatil jsem mu 70 korun, o které si řekl. Potom jsem nasedl na kolo a odjel.

Po dlouhé cestě jsem dojel do Plzně. Musel jsem ujet velkou dálku, protože mě dost bolely nohy. Sotva jsem ale sesedl z kola, objevili se dva chlapci, kolo mi sebrali a utekli. Marně jsem se je snažil chytit.

Najednou okolo jel celkem mladý muž a hned mi nabídl, abych si půjčil jeho kolo. Odmítl jsem, a tak mi nabídl alespoň nocleh, neboť už se stmívalo. Hodně jsme si večer povídali, muž se mi představil jako Emil. Mluvil nejvíc o práci, vyprávěl mi

o firmě, ve které pracuje, a že z ní chce udělat velkou společnost. Říkal, že vyrábějí různé součástky, ať už do automobilů, nebo do různých strojů a zařízení. Prý by byl moc rád, kdybych mu ve firmě pomohl. Souhlasil jsem.

Dalšího dne jsme se pustili do práce. Procházeli jsme nabídky na prodej domů nebo starých opuštěných skladišť, ale nic jsme nesehnali. Nakonec mi Emil řekl, že budeme v hledání pokračovat hned zítra ráno. Došlo mi však, že už bych se měl vrátit domů, a tak jsem příteli Emilovi sdělil, že druhý den už s ním v Plzni nebudu. Pozval jsem ho na rozloučenou na večeři.

Doprovodil mě až na nádraží, rozloučili jsme se jako staří známí podáním pravice a já jsem nastoupil do vlaku. Z okénka jsem Emilovi ještě zamával. Najednou stojím před zrcadlem s kartáčkem v ruce v naší koupelně. Rychle se ještě učešu a hurá do školy. I když se mi tam popravdě zrovna nechce. Pracovat s Emilem a být jeho společníkem, to by mě bavilo víc.

Zuzčin sen

Michaela Topinková, 8. B

Byl to den jako každý jiný. Ráno se postupně žáci 8. B hrnuli do dveří, vypadali téměř jako běžící sloni v oáze. Hned po prvním zvonění nám začala hodina dějepisu. Zuzka přišla do třídy s interaktivní tabulí jako první. Kvůli velmi náročnému včerejšímu dni usnula přímo na lavici.

Zdál se jí sen. Spolužáci se ocitli na opuštěném hradě ve středověku. Rozhlíželi se, kde jsou, byli z toho velmi vyděšení. Z ničeho nic se jim zatmělo před očima, obklíčili je rytíři kulatého stolu. Žáci se jim marně pokoušeli vysvětlit, že jsou z jiné doby. Artuš pravil: „Zavřete je do věznice, budu přemýšlet, co s nimi uděláme.“ Měli jsme velké štěstí, Šimonovi se totiž podařilo uprchnout. Ani si ho nevšimli. Ve vězení jsme byli tři dlouhé dny a noci. Přestali jsme doufat, že nás Šimon přijde zachránit. Mnozí z nás přemýšleli, co se s ním stalo, ale na žádné teorii jsme se neshodli.

Nikdo nevěděl jak, ale hlavně bylo, že po dlouhé době Šimon dorazil. S velkým povozem plným jitrnic, kuřátek, drahého vína vypáčil mříže a my utíkali pryč. Náš směr vedl do tajuplného lesa. Většina z nás znala příběhy o loupežnících a podobných šílenostech. „Prásk!“ ozval se zvuk. Vydával ho šíp Robina Hooda. Prali jsme se jako koně v čele s Martinem, Kubou a Tomášem, ale bylo to marké. Sebrali nám všechno, ale my jsme se jen tak nevzdali. Míša vymyslela plán, byl složitý, ale všichni s ním souhlasili. Markét, Renda a Terka měly odvézt náš povoz. A my ostatní jsme dávali pozor, aby náš plán nikdo nepřekazil. Uspěli jsme, stala se z nás první parta, která přelstila všude známého Robina Hooda.

Hodina skončila a Zuzka se probudila. O přestávce jsme se dozvěděli o našem velkém dobrodružství a byli jsme šťastní, že alespoň ve snu držíme pohromadě.

Setkání s Alfonsem Muchou

Drahuška Letáková, 8. A

Při hodině dějepisu jsem byla hrozně unavená. Měli jsme spíše volnější hodinu, takže jsme si s paní učitelkou povídali o různých událostech v dějinách. Byla jsem natolik unavená, že jsem usnula.

Najednou jsem se objevila v malířské dílně. Všude bylo plno palet, štětců a barev. Náhle jsem uslyšela prásknout dveře. Nečekaně do místnosti vstoupil umělec Alfons Mucha s nějakou ženou. Když mne uviděl, tázal se mě, jestli jsem jeho nová pomocnice. Odpověděla jsem, že ano. Ani nevím proč, vyslovila jsem to bez rozmyšlení. Řekl mi tedy, ať zavedu ženu do vedlejší komory, aby se mohla převléci. Za necelých pět minutek vyšla žena oblečena v jarních odstínech. Dovedla jsem ji k panu Muchovi. Pověděl ženě, jak se má postavit do vhodné polohy. Když žena byla ve správné poloze, začal mistr malovat.

Jeho tahy štětcem byly neuvěřitelné. Za každým tahem se skrývala dokonalost. Stále jsem mu koukala pod ruku. Mucha si toho všiml a řekl, ať se pozorně dívám, že bych to poté mohla zkusit taky. Po nějaké době mistr rozhodl, že si dá

přestávku. Pak si mne zavolal a začal mi klást mi otázky. Odkud jsem? Řekla jsem mu, že z městečka Staňkov. Najednou jsem se ocitla v poloprázdné třídě. Většina žáků již odešla na oběd a já se teprve rozkoukávala, co se stalo. Když jsem pochopila, že jsem ve třídě, začala jsem si sklízet věci a šla na oběd. Než jsem odešla ze třídy, paní učitelka si mě ještě zastavila. Vyčínila mi, aby se to příště v jejích hodinách už nestávalo. Snovým zážitkem jsem byla přesto unesena tak, že mně vyčínění paní učitelky nevadilo.

Habsburská monarchie

Pavel Svatek, 8. B

Probudil jsem se v honosném hradě. Nevím, jak jsem se sem vůbec dostal. Když se mi povedlo otevřít oči těžké jako golfové míčky, div jsem neuměl. Krásná a prostorná místnost byla zaplněna zlatými truhlicemi. Okamžitě mě přešla ranní nechuť něco dělat a dal jsem se do zkoumání. Při otevírání těchto skříněk jsem si počínal velmi opatrně, abych nezbudil někoho z ubytovaných. Připadalo mi dosti nepravděpodobné, že bych zde byl dočista sám. Trnul jsem při každém sebemenším skřípotu, jež truhla při otevírání vydávala. „Za chvíli budu boháč,“ řekl jsem si. Když vtom mě cosi udeřilo přímo do nosu. Chvíli to ještě trčelo z otevřené truhly a já zjistil, co mě to vlastně tak nelidsky praštilo.

Byla to boxerská rukavice s nápisem: VÍTEJTE V HABSBUŘSKÉ MONARCHII! Rukavice pak zalezla do truhly a na chvíli se rozhostilo hrobové ticho, které mi rvalo uši víc než naplno zesílená televize. Pak jsem uslyšel kroky. Přemýšlel jsem, kterak bych se mohl nejlépe schovat. Než jsem se však stačil rozhodnout, do místnosti vtrhl jakýsi kluk stejného věku jako já. Místo vyslýchání mi však stiskl ruku. „Vítej v mém zámku, příteli,“ zvolal a nasadil šibalský pohled.

Snažil jsem se zadržet smích. Můj nový přítel vypadal tak komicky! Měl malou a trochu špičatou bradu. Zato čelo dosahovalo obrovských rozměrů. Podle té mozkovny by si jeden pomyslel, že hledí na génia. Měřil sotva sto padesát centimetrů a byl tenký jako proutek. Začal jsem vážně pochybovat o bohatých hostinách v šlechtických rodinách. „Když o tom tak přemýšlím...,“ zamyslel se, „není zde moc velká zábava, že? Vidím vám to na očích.“ Luskal prsty a dveře vedoucí do místnosti, kde jsme se nacházeli, se znovu rozletěly a vstoupilo sem asi deset mužů. Byli plni energie a humoru, a to i přesto, že už stáli jednou nohou v hrobě. „Toto je Olaf von Hunt ze Salzburgu,“ pravil a ukázal na nejvyššího kmeta. Celé představení nám zabralo alespoň jednu hodinu! Tak byl ten chlapík detailní. Z těch deseti staříků jsem si zapamatoval jediné jméno. Olaf von Hunt pro mě bylo jednoduché jako facka. Zato však zbytek se mohl pyšnit alespoň šesti křestními jmény! „A já jsem Ferdinand I.“ představil se chlapec.

Vzpomněl jsem si na hodiny dějepisu a uvědomil si, že mám čest poznat rakouského císaře. Rozhodl jsem se pro zachování etikety a hluboce se uklonil. Nedostalo se mi však uznání. Staříci se začali smát a vydávali zvuky, jako když louskáte oříšky. A Ferdinand? Ten se držel za oči a běhal po místnosti. „Z jakého království, prosím tebe, pocházíš?“ divil se Ferdinand. „Z žádného,“ odpověděl jsem, „v mé zemi je zřízena republika.“ Ferdinand se dal znovu do smíchu. „A kdo vám vládne? Ukutný obr, který ctí hloupé a staré zásady? U nás je to daleko jednodušší!“ A k mému údivu zvedl pravici a plácl do mě se slovy: „To je novodobý pozdrav Habsburské monarchie.“ Pak si na důkaz pravdivosti svých slov plácl se všemi starci. „Jak ti říkají?“ otázel se mě potom, co se dostatečně pobavil se svými věrnými.

Uvědomil jsem si, že kdybych odpověděl „Pavel Svatek“, koukal by na mě jako bluma. „Pavel Staňkovský,“ vypadlo nakonec ze mne. A znovu jsme si plácli.

„Do prádelny!“ zavelel Ferdinand. Prádelna se nacházela hned za místností, kde jsme strávili už dost času. Všude stály prádelní koše plné luxusního oblečení. Ferdinand se na chvíli zastavil a promasíroval si sevřenou pěst. S válečným pokřikem pak srazil jeden z košů. Ten posléze při svém pádu porazil zbytek. „Hra začíná!“ S tímto výkřikem vzal jednu nádobu, sedl si na ni a s nekonečným smíchem se houpal. Staříci následovali jeho příkladu. A já...ačkoliv se mi to zdálo v mém věku nedůstojné, jsem se přidál. Když jsem se na Ferdinanda znovu podíval, opět jsem si vzpomněl na dějepisy.

Paní učitelka nám o Ferdinandovi několikrát vyprávěla a dozvěděli jsme se, že byl retardovaný. Na chvíli jsem zavřel oči. A když jsem je znovu otevřel, seděl jsem na své oblíbené židli a v rukou mi ležel časopis Časostroj, který byl bezpochyby příčinou mého cestování časem. „Hrome!“ vyjekl jsem, „musím si objednat další číslo, kde budou psát o Alexandrovi Velikém.“ Nepočítám s tím, že bude makedonský král milejší než habsburský císař, ale zkusit se má všechno. Z výletu do historie jsem si odnesl dvě věci. Člověk není nikdy natolik dospělý a moudrý, aby si den nezpestřil nějakou hloupostí. Viz kutálení se v prádelním koši. A druhá věc je ta, že to notoricky známé plácání nepatří mezi trendy moderní doby.

Výlet do historie

Nikolas Havel, 8. B

V roce 2012 vědci konečně po dlouhé době sestavili časostroj. Všichni jsme měli radost. Proběhlo několik zkoušek a po pár letech už se časostroj prodával ve všech obchodech a za pár korun. Jeden jsem si také koupil a začal cestovat časem.

Moje první cesta byla k dinosaurům, kde jsem mimo jiné zjistil, jak dinosauři opravdu zemřeli. Na druhou cestu jsem se chtěl vydat do Říma, ale časostroj začal nějak blbnout, a tak jsem nakonec skončil u Kleopatry v Egyptě. Byla krásná a celkem i pohostinná, ale neuměla česky. Naštěstí jsem měl u sebe digitální překladač, který ovládal i hieroglyfy. Kleopatra mne požádala, abych ji češtinu naučil. „Ale je těžká,“ prohlásil jsem a ona pravila, že už se učila těžší věci. A tak započalo její učení.

Když se po nějakém tom měsíci už naučila celkem plynule česky (teda neuměla Ř), zeptal jsem se jí, jestli nemá nějaké nářadí na opravu časostroje. Odpověděla, že nějaké to nářadí po ruce má, a tak mi ho půjčila.

Oprava časostroje nebyla vůbec jednoduchá, tuhle kabel, támhle drát, tady nějaké čipy, a tamhle dokonce i spínače a páčky, mezi kterými bylo tlačítko SEBEDESTRUKCE, kterému jsem se chtěl samozřejmě vyhnout.

Časostroj jsem opravil a opět začal cestovat časem. Konečně jsem se dostal do Říma, do nějaké gladiátorské arény. Nejlepší z gladiátorů je prý nějaký Spartakus. Boje započaly, a tak jsem se taky díval. Do svého vaku, ještě než jsem začal cestovat, jsem si přibalil popcorn. Usadil jsem se na nejlepší místo a díval se. Když boje skončily, vlezl jsem do časostroje a teleportoval jsem se zpátky do naší doby.

Pravěk

Tereza Leitlová, 8. B

Je rok 2012, lidé znají televize, počítače, mp3, telefony, a dokonce vynalezli časostroj. Ale ten nebyl ještě vyzkoušen a právě teď hledají dobrovolníka staršího deseti let, aby stroj vyzkoušel. Říkali to v televizi, rádiu, no prostě všude.

Tak jsem se jednoho dne rozhodla zaregistrovat na seznam časostroje. Tu najednou zvoní telefon. Zvedla jsem ho a řekla: „Prosím.“ Ozval se silný mužský hlas: „Tady teleportační centrum Čína. Byla jste vybrána jako první objevit svět před 10 000 lety před naším letopočtem.“ Byla jsem šťastím bez sebe. Nevěděla jsem, co mám dělat. „Jako první?“ pomyslela jsem si. „Tak tedy,“ pokračoval muž, „sejdeme se v Číně v Pekingu v restauraci CHUAN-CHE.“ „Ano, píši si,“ reagovala jsem. „A vezměte si s sebou..., nebo raději nic,“ řekl a zavěsil.

Sbalila jsem si věci a rozloučila se s rodiči, kteří mě odvezli na letiště. Nasedla jsem do prvního letadla směr Čína. V Pekingu na letišti na mě čekalo polorozpadlé auto, které mě mělo dovézt do smlouvené restaurace. Cesta byla strašlivá. Ze sedačky, kde jsem seděla, koukala železná péra. „Nepříjemné, že?“ zasmál se řidič. Konečně jsme dorazili k restauraci. Vystoupila jsem z auta a venku stály davy lidí, kteří mě fotografovali. Z restaurace vyšel obézní pán, měl dlouhé vousy, nos

jako knoflík a šikmé oči. „Dobrý den, slečno. Moje jméno je JOJO-CHE,“ promluvil na mě. Já vzápětí odpověděla: „Dobrý den, pane JOJO – CHE, to jste vy, co mě máte teleportovat do jiné doby?“ „ Ano, prosím, následujte mě.“ Šli jsme úzkou chodbou a před námi se objevily dveře s nápisem ZÁKAZ VSTUPU. Vešli jsme. Před námi stála skleněná krabice s různými knoflíky. JOJO-CHE řekl: „Už jsme tady, v teleportační místnosti, posaďte se do té skleněné krabice a připoutejte se. Já vám teď vysvětlím, na co máte zmáčknout, na co se dívat atd.“ Sedla jsem si, připoutala se a poslouchala dlouhý výklad. Když konečně JOJO-CHE skončil, zmáčkla jsem na červené tlačítko a v tu ránu jsem byla v době mezi pravěkými lidmi. Chtěla jsem vystoupit, ale dveře ukazovaly STOP. Na obrazovce se ukázal nápis JEDEME DÁL, DOBA DINOSAURŮ. „Cože?“ vykřikla jsem. „To je krám, je to asi made in China.“

Okolo mě se svět změnil na svět dinosaurů. Když časostroj zastavil, otevřela jsem po dlouhém váhání dveře. Vystoupila jsem ven, kde mě ovál čerstvý vzduch. „To je krása,“ vydechla jsem. Najednou vystoupil ze křoví obrovský dinosaur. Nevěděla jsem, co mám dělat. Z náhlého popudu jsem se rozběhla do blízké jeskyně. Zdálo se, že v jeskyni bude bezpečno, ale nebylo. Ukrýval se tam nějaký divný netvor. Byl obrovský a šeredný. Z jeskyně jsem vyletěla jako šíp a rovnou do časostroje. Zavřela jsem dveře, připoutala se, zmáčkla červené tlačítko a k tomu zvolila rok 2012.

Konečně po pár dnech doma! No doma, v Číně. Tam na mě čekal JOJO-CHE. Pokládal mi spoustu otázek, na které jsem mu ráda odpověděla. JOJO-CHE mě pak odvezl na letiště. Poděkovala jsem mu a odletěla domů do Čech, kde na mě čekali rodiče. Objala jsem je, cestou domů jsem jim vyprávěla svoje zážitky a v duchu jsem si opakovala větu: „Všude dobře, doma nejlépe.“

Johanka z Arku

Dominika Paulová, 9. tř.

Jednoho krásného dne jsem se vydala do lesa na procházku. Slunce svítilo a mezi stromy poletovaly lístky. Větve pod mýma nohama křupalý. Když jsem procházela kolem dvou velkých dubů, náhle jsem uslyšela divné zvuky. Otočila jsem se a spatřila něco neuvěřitelného. Mezi duby se otevřel jakýsi portál. Portál se vlnil a uvnitř jiskřily elektrické výboje. Chvilku jsem váhala, ale pak jsem neodolala a začala jsem se k portálu přibližovat. Metr před portálem jsem se zastavila a trochu se vyklonila. V tu chvíli mě portál doslova pohltl a já se ocitla na druhé straně.

Všude kolem mě byly lesy a louky. Kousek ode mě zurčela voda. Uslyšela jsem nějaké kroky. Ten člověk, ať to byl kdokoliv, stál za mnou. Celé mé tělo ztuhlo. Pár vteřin jsem tam jen tak stála. Něčí hlas promluvil: „Kdo jsi?“ Pak jsem se otočila. Před mnou stála dívka v chlapeckém oblečení. Okamžitě jsem ji poznala z obrázků, které máme v učebnici dějepisu. Byla to Johanka z Arku. A já byla ve středověku.

Johanka na mě mířila svým lukem a v obličeji měla ustrašený výraz. Když jsem se jí snažila vysvětlit, kdo jsem a jak jsem se tady ocitla, ani jsem si neuvědomila, že mluvím francouzsky. Johancin výraz se po chvíli změnil a ona svoje sevření luku povolila. Začala se usmívat a řekla, ať jdu s ní. Přišli jsme do malé vesnice, kde bylo plno dětí. Johance mohlo být 14 let. V jejím skromném příbytku mi dala tvrdý chleba, sýr a vodu. S poděkováním jsem přijala. Odpoledne jsme šli ven, kde mě Johanka představila vesničanům a jedna starší žena mi dala chlapecké oblečení. V džínách, tričku a mikině jsem byla moc nápadná. Když jsem se převlékla, Johanka se chopila meče a mně také jeden hodila. Jelikož jsem se doma s mečem učila zacházet a také díky hodinám bojového umění jsem Johanku přeprala. Johanka nevěřícně kroutilila hlavou a prosila mě, abych ji naučila bojovat, tak jako bojuji já. Souhlasila jsem.

Ode dne, kdy jsem prošla portálem, uběhl měsíc a Johanka se naučila skvěle bojovat. Jednou v lese, když jsme se procházely, jsem jí říkala: „Teď umíš bojovat opravdu dobře, myslím, že bys mohla klidně velet obrovské armádě.“ Vtom jsem to zaslechla. Zase to zvláštní jiskření a najednou mě portál vcucnul. Už jen z dálky jsem slyšela, jak Johanka volá: „Nezapomenu na tebe.“

A pak jsem se ocitla na druhém konci portálu. Zase doma. Čas strávený s Johankou, dlouhé týdny, byly u nás pouze krátké minuty.

Bitva o Anglii

Alexandra Suchá, 9. tř.

Konečně. Po pěti letech usilovné práce se mi to podařilo. Postavit si časostroj. Možná byste si ho představovali jako velkou krabici podobnou skřini, ten můj se ale spíše podobá mobilu a pohodlně se vejde do kapsy.

Hned jsem se ho rozhodla vyzkoušet. Vždycky jsem se chtěla podívat do pravěku za dinosaury, proto jsem na časostroji namačkala rok 4 miliony př. n. l. a stiskla červené tlačítko. Země pode mnou se začala točit a všechno kolem zčervenalo. Ostrý sluneční svit mě donutil otevřít oči. Domy, silnice, panikařící lidé. „Počkat! Tohle není pravěk,“ vyhrkla jsem zděšeně. „Co to meleš? Rychle se schovej, nebo je po tobě. Němci tu za chvíli budou!“ křikl na mě starší pán utíkaje pryč. Němci? Někde se musela stát chyba. Mé obavy se naplnily. Tohle není pravěk, ale zřejmě druhá světová! Z kapsy jsem vytáhla časostroj. Na displeji jasně svítí rok 1940. No jasně, v té době proběhla bitva o Anglii! Takže budu nejspíš v Londýně. Proč je tu ale taková panika? Němci sice mají přiletět, ale Churchill má přece skvělý plán, jak zachránit Anglii pomocí radarů. „Promiňte, mohla byste mi říci, co se tu děje?“ zastavila jsem mladou Angličanku. „Co se to tu děje? Odkud jsi přišla, že to nevíš? Němci na nás chtějí zaútočit. Musíme doufat v zázrak, protože nevím, jak jinak bychom mohli jejich přesilu porazit. Všichni politici jsou bezradní a zatím s žádnou taktikou nepřišli,“ vykládala. „Ale vždyť máte protiletadlovou obranu, radary, s těmi ubráníte nebe nad Británií.“ „Radary? O tom nic nevím. A teď nezdržuj, musím už jít.“

To není možné, nechápu, proč Churchill lidem neřekl nic o svém plánu, o radarech. Že by ještě nepřišel na to, jak se dají skvěle využít v boji? V tuto dobu měli pomocí nich sledovat vzdušný prostor a ne doufat, že přijde nějaký zázrak! Když na to neprijdou sami, musím jim to říci já. Třeba to je důvod, proč jsem se tady ocitla. Vydala jsem se tedy do centra Londýna a doufala, že se s premiérem Churchillem setkám.

Konečně jsem došla na Trafalgarské náměstí a uviděla ho. Právě promlouval k lidem. Když jsem se dostala blíž, dav se pomalu rozcházel a Churchill nastupoval do auta. Běžela jsem k němu, ale zastavil mě muž, který zřejmě patřil k ochrance. „Počkejte, já vím, jak se ubránit Němcům!“ křičela jsem. „Pusťte ji,“ ozval se přede mnou přátelský hlas. Nikdy bych nevěřila, že přede mnou bude stát samotný premiér Anglie. Ještěže jsem se ve škole naučila obstojně anglicky, jinak bych si s ním asi moc nepopovídala. „Takže ty víš, jak na Němce?“ zeptal se mě. „Ano,“ přitakala jsem, „po celém území musíte rozmístit radary. S jejich pomocí odhalíte německá letadla a budete je moci sestřelit, popř. se obyvatelé mohou skrýt v krytech.“ Najednou se všichni začali smát. Jejich reakce mě trochu zaskočila. „Tak my, staří veteráni, na takový skvělý nápad neprijdeme, a malá holka jo?“ zasmál se pobaveně Churchill. Ulevilo se mi. Anglie je zachráněna. „Rychle, musím to všem oznámit,“ zvolal zvesela stařík, ještě několikrát mi poděkoval a slíbil, že zajistí, abych byla vyznamenána. Pak nastoupil do auta a to se pomalu rozjelo. Za chvíli se černý automobil ztratil v ruchu Londýna.

Když už Anglie nepotřebovala mou pomoc, mohla jsem se vrátit domů. Na časostroji jsem nastavila rok 2012. Po zmáčknutí červeného tlačítka se země začala opět točit. Naštěstí tentokrát proběhlo vše v pořádku a ulice Londýna se proměnily v můj pokoj.

Po dlouhém uvažování jsem se rozhodla časostroj zničit. Jeden výlet do historie mi opravdu stačil. A kdo ví, kde bych se objevila příště. Možná rovnou na bojišti mezi tanky a kulomety.

Tak už víte, kdo zachránil Anglii před Německem? Bohužel si chtěl Churchill nechat všechnu slávu pro sebe a můj nápad si přivlastnil. Jeho verze se také dostala do všech učebnic dějepisu. Oba ale moc dobře víme, jak to bylo doopravdy.

Dvůr Karla IV.

Tereza Karlovcová, 9. tř.

Jednoho dne byla hrozná bouřka, přšelo celý den. Když jsem přišla ze školy domů, zapnula jsem si rychle zprávy v televizi. Hladina řek nebezpečně stoupá, neočekávejte ustávání přílivových dešťů, hlásili.

To mi stačilo. Vrhla jsem se po ovladači, abych televizi vypnula. Sotva jsem však stiskla tlačítko, udeřil přímo do naší antény blesk. Televize explodovala, ozvala se hrozná rána, všude okolo mě začalo hořet a já jsem omdlela. Když jsem procitla, poznala jsem, že rozhodně nejsem doma. Chvilí jsem se bála, kam jsem se to dostala, ale když jsem se pak jednoho staršího pána zeptala, kde jsem, dostalo se mi vysvětlení. Byla jsem v Praze. Přišlo mi ale divné, že jsem neviděla Národní divadlo. Když jsem se potom od kolemjedoucích dozvěděla, že jsem v době vlády Karla IV., málem to se mnou seklo o zem. Najednou jsem nemohla popadnout dech. Točila se mi hlava.

Když jsem se uklidnila a konečně v klidu nadechla, nechala jsem se dobovým „taxíkem“ odvézt ke králi. Tam jsem byla, po dlouhém přemlouvání stráží, nakonec vpuštěna až k samotnému panovníkovi. Všechno jsem mu popravdě vylíčila. Zprvu mi nevěřil, ale nakonec přece uvěřil, když jsem mu ukázala svoje moderní hodinky. Nejdřív si přede mnou snažil zachovat svoji autoritu, ale po chvíli se mi se vzlykáním svěřil, že si neví rady. Vydal rozkaz ke stavbě kamenného mostu přes Vltavu. Ale stavba se nějak nedaří, malta je nějaká suchá a každou chvíli se někde část mostu zboří. Byl z toho zničený, zoufalý. Nevěděla jsem to určitě, ale doufala jsem, že moje řešení královi pomůže. A opravdu. Můj návrh se mu moc líbil. Hned vydal rozkaz, aby se z celého království nechala svážet vajíčka do Prahy ke staveništi a zedníci je přidávali do malty.

Král mi poděkoval a byl šťastný, že se nakonec most podaří postavit v termínu. Teď to, že nápad přidávat vajíčka do malty nebyl z Karlovy hlavy, víme jen vy a já.

Leonardo da Vinci

Michaela Augustinová, 9. tř.

Jednou jsem zase doma zkoušela bílou magii jako běžně, když mám volný čas. Seděla jsem v pozici lotosový květ uprostřed kruhu z kusů křišťálu a nořila se do meditace. Nebyla jsem ale dostatečně soustředěná, myšlenky mi hlavou pobíhaly jako švábi v laciném penzionu. Neměli ale všichni černou barvu – třeba duhový představoval výtvarnou výchovu. Paní učitelka na tento předmět mě zrovna pověřila úkolem nakreslit zoologickou zahradu, já jsem si však hned nevěděla rady. Jaká zvířata by se tam nejlépe hodila?

Uprostřed úvah se najednou všechno v místnosti zvlnilo jako vodní hladina a já jsem byla unášena vírem. Až příliš pozdě jsem si uvědomila, že meditace člověka vždy zanese na místo, které se nějak vztahuje k jeho momentálním myšlenkám. Než jsem se vzpamatovala z úleku, přistála jsem na tvrdé podlaze v jakémsi nízkém prostoru.

V mírně zatuchlém vzduchu kolem se tetelil zápach terpentýnu a dalších výtvarných potřeb. Ocitla jsem se pod stolem ve výtvarné dílně, ale něco mi na tom nehrálo. Všude vládlo ticho... Přesně tak – v místnosti ani netikaly hodiny! Ve které dnešní domácnosti nemají hodiny?

Náhle jsem zaslechla zvonivý ženský smích, který doplňoval příjemný mužský hlas. Do dílny vstoupila krásná mladá žena v doprovodu zhruba padesátiletého muže, jehož ušlechtilé rysy prozrazovaly, že byl v mládí velice pohledný. „Pověz mi, co teď děláš tvůj arogantní bratr, Liso,“ vyzval krasavici. „Má se dobře, Leonardo,“ začala pomalu, „ale...“ „Pokračuj. Slibuju, že se nerozduřím jako minule,“ ujišťoval ji malíř. „On...prostě vystavuje u hlavního vchodu do Starého paláce sochu. Prý je zatím nejlepší.“ „Inferno! Jak já ho nenávidím!“ zařval mistr a v afektu zlomil štětec. „Uklidni se, už vím, jak vzít Michelangelovi slávu. Dozvíš se to, až pokročíš s mým portrétem,“ slíbila Leonardova špiónka.

Sledovala jsem, jak tajemně se usmívá, zatímco da Vinci vytvářel obličej. Její výraz zcela vystihl, jenže nemohl obraz vybarvit, když si zničil štětec. „Dojdi pro nový, Giocondo,“ poručil dámě.

Jakmile odešla, vydal se ke stolu. „Jak jste mě objevil?“ lekla jsem se. „Jsem malíř, a ti mají bystrý pohled. Vyslal tě Buonarroti?“ zeptal se přísně. „Ne, nejsem Michelangelův zvěď,“ opáčila jsem. „Jak se jmenuješ?“ „Michaela.“ To situaci zrovna nepomohlo, musela jsem tedy vysvětlit svůj problém.

Malíř mi nějaká zvířata předkreslil na portrét Lisy. Vzal si mikroskop a vyryl miniatury do topolového dřeva, pak se ovšem objevil vír podruhé a unášel mě pryč. Při zpáteční cestě jsem zaslechla útržky z řeči Mony Lisy. Vyplývalo z nich, že přesvědčí úřad, aby Davida umístil jinam. Chvilí jsem ještě slyšela Leonardův nevázaný smích.

OBSAH

POHÁDKA A HLUPÁČKOVI	s. 1 - 2
O pejskovi, který se jmenoval Hlupáček, Adam Kolář, 2. A	
Hlupáček a Chlupáček, Denisa Roubalová, 2. A.	
O Hlupáčkovi, Kristýna Forstová, 2. A	
Pohádka o Hlupáčkovi, Bohdanka Vokounová, 2. A	
POHÁDKY, BÁSNIČKY A POVÍDÁNÍ ZE 3. TŘÍDY	s. 3 - 5
Pohádka o 3. A, Pavlína Hájková, 3. A	
Kluk a pes, Adélka Dudová, 3. A	
O vzteklém křečkovi, Soňa Kreysová, 3. A	
Co je malé, to je milé, Kamilaa Felixová , 3. A	
Mlsouni z Cukrátkova, Miroslav Jung, 3. B	
Jaro, Tomáš Pecl, 3.B	
Ptačí zpěv, Eliška Pluhařová, 3. B	
Jaro, Matěj Zvoneček, 3. B	
Moje přání, Luboš Šlehofer, 3. B	
Cesta do školy, Barbora Záhořová, 3 B	
JAK SI PŘEDSTAVUJEME VÍLY Z POHÁDEK	s. 6
Víla Leslye, Lenka Kočandřlová, 3. A	
Víla Kopretinka, Adélka Dudová, 3. A	
Víla Bylinka, Kamila Felixová, 3. A	
VYNÁLEZCE	s. 7
Jmenuji se Prokop Diviš, Adriana Prihodová, 5. B	
Tak to jsem já, Anička Hofmanová, 5. B	
MOJE VYSNĚNÁ ZEMĚ	s. 8 - 10
Bažinov, Jana Peprná, 6. A	
Planeta Žorkov z daleké galaxie, Jan Hájek, 6. A	
Báchorsko - vysněná země, Soňa Arrammachová, 6. A	
Útesy mořských panen, Michala Boříková, 6. A	
Sladkov, Tereza Vágnerová, 6. B	
Středozem, Tomáš Schenk, 6. B	
PROČ ... ZAČAL ŽÍT S ČLOVĚKEM	s. 11
Proč kočky začaly žít s člověkem, Tomáš Schenk, 6. B	
Proč králíci začali žít s člověkem, Linda Phamová 6.B	
Proč kočka začala žít s člověkem, Jana Peprná, 6. A	

ZATOULANÉ KOTĚ s. 12 - 13
Zatoulané kotě, Vašek Zahoř, 6. B
Zatoulané kotě, Tomáš Fořt, 6. A

ŽIVOTOPIŠ ZVÍŘETE s. 14 - 17
Životopis želvy Oscara, Jakub Schenk, 7. tř.
Životopis mé kočky Ťapky, Michaela Šimková, 7. tř.
Majky, Kateřina Krásná, 7. tř.
Životopis psa, Martina Nová, 7. tř.
Brenda, Adéla Martínková, 7. tř.
Billův životopis, Veronika Schejbalová, 7. tř.
Šachlík, Leona Augustinová, 7. tř.
Zvířecí životopis, Alena Patlejchová, 7. tř.
Lojzův životopis, Jiří Steiner, 7. tř.
Můj životopis, Jana Macánová, 7. tř.

LÍČENÍ s. 18 - 23
Pohled z okna, Leona Augustinová, 7. tř.
Barevný podzim, Michaela Špringerová, 7. tř.
Podzim, Adéla Martínková, 7. tř.
Pohled z okna, Jakub Schenk, 7. tř.
Pod hladinou moře, Veronika Schejbalová, 7. tř.
Barevný podzim, Kateřina Krásná, 7. tř.
Mé oblíbené místo, Albín Augustýn Balát, 8. A
Léto, Pavel Svatek, 8. B
Moje oblíbené roční období, Zuzana Valečková, 8. B
Půlnoční hvězdy, Michaela Augustinová, 9. tř.
Zimní odpoledne v lese, Iva Zahořová, 9. tř.
Chumelenice, Alexandra Suchá, 9. tř.

NOVINÁŘSKÁ KACHNA s. 24 - 25
Havel se bude stěhovat, Alexandra Suchá, 9. tř.
Neuvěřitelný objev staňkovského fyzika, Michaela Augustinová, 9. tř.
Božské místo, Tereza Karlovcová, 9. tř.
Nečekaný talent, Tereza Karlovcová, 9. tř.
Mimozemšťané se dostali mezi nás, Pavel Svatek, 8. B

JAK VIDÍM LIDI JÁ s. 26 - 28
Úvaha přechodu pro chodce, Štěpánka Konopíková, 9. tř.
Úvaha ručníku, Tomáš Fejtek, 9. tř.
Úvaha kaštanu u řeky, Alexandra Suchá, 9. tř.
Tak to je moje panička, Petra Malíková, 9. tř.
Tak tohle je moje panička, Dominika Paulová, 9. tř.
Co by mohl vyprávět můj metronom, Michaela Augustinová, 9. tř.

ÚVAHA s. 29 - 30
Já a můj telefon, Barbora Sellnarová, 9. tř.
„Nikdo není zbytečný na světě, kdo ulehčuje břemeno někomu jinému.“, Michaela Augustinová, 9. tř.
„Nejztracenější den našeho života je ten, kdy jsme se nezasmáli.“, Tomáš Fejtek, 9. tř.

VÝLET ŽÁKA NAŠÍ ŠKOLY DO HISTORIE s. 31 - 52
Setkání s Caesarem, Jan Peprný, 3. A
O mém dobrodružství v minulosti, Soňa Kreysová, 3. A
O Karlovi IV., Eliška Černoorská, 3. A
Narnie, David Kolář, 4. A
Cesta do Egypta, Sara Cavallari, 4. A
Můj výlet do středověku, Lucka Kadlecová, 5. A
Návštěva v pravěku, Tereza Bláhová, 5. A
Výlet na zámek Hluboká, Antonín Kolros, 5. A
Dvůr Karla IV., Sára Faitová, 5. A
Dvůr Karla IV., Adriana Prihodová, 5. B
Jak jsem zažila bitvu na Bílé hoře, Hanička Schröpferová, 5. B
Karel IV., Roman Roučka, 5. B
Na bitevním poli, Honzík Pluhař, 5. B
Starověký Egypt, Michala Boříková, 6. A
Pravěk, Martin Takáč, 6. B
Druhá punská válka, Jana Peprná, 6. A
Olymp, Tereza Vágnerová, 6. B
Starověké Řecko, Soňa Arrammachová, 6. A
Starověké Řecko, Denis Drudík, 6. A
Troja, Kateřina Krásná, 7. tř.
Jana z Arku, Jitka Wartlíková, 7. tř.
Objevitelé Ameriky, Veronika Schejbalová, 7. tř.
Výlet do pravěku, Michaela Dlesková, 7. tř.
Středověk, Jana Macánová, 7. tř.
Alžbětinská Anglie, Veronika Taterová, 7. tř.
Bitva u Moháče, Jakub Schenk, 7. tř.
Bitva u Moháče, Leona Augustinová, 7. tř.
Dobrodružství, Michaela Rosová, 8. B

Setkání s Emilem Škodou, Jaroslav Chuchel, 8. A
Zuzčin sen, Michaela Topinková, 8. B
Setkání s Alfonsem Muchou, Drahuška Letáková, 8. A
Habsburská monarchie, Pavel Svatek, 8. B
Výlet do historie, Nikolas Havel, 8. B
Pravěk, Tereza Leitlová, 8. B
Johanka z Arku, Dominika Paulová, 9. tř.
Bitva o Anglii, Alexandra Suchá, 9. tř.
Dvůr Karla IV., Tereza Karlovcová, 9. tř.
Leonardo da Vinci, Michaela Augustinová, 9. tř.

